

รัชศักดิ์ธรรม

9 789748 738807

รัชศักดิ์ธรรม



วิชาสักกรรม

ทุกกิจที่ทำ ทุกคำที่กล่าว ทุกคราวที่คิด
สุจริต ทุจริต กุศล อกุศล ดี ชั่ว
บัญญัติแห่งกรรมบันทึกละเอียดครบถ้วนทุกชาติเกิด
ไม่มีตกหล่นรั้วซิมแม้เท่าปลายเข็ม
ส่งผลเป็น “อำนาจกรรม” ตัดสินเปรี้ยงเที่ยงธรรมที่สุด

วิชากรรมเรื่องจริงของคนยุคนี้ที่นำเรียนรู้ใคร่ครวญ
เพื่อชวนกันปรับชีวิต ดัดใหม่ ทำใหม่ ให้ดีกว่าเก่า
ภาคพิเศษ ตีพิมพ์จากกรรมของภิกษุ ภิกษุณี ดั่งพุทธานุภาพ
และแม่ที่สุด สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ราคาบุญนิยม ๔๕ บาท

คำนำ

วิบากแห่งกรรมเป็น ๑ ใน อจินไตย ๔ ประการ* สู้จะคิดคาดเดา
ได้ กรรมจัดสรรส่งผลลึกซึ้งซับซ้อน แต่สิ่งที่แน่นอนที่สุด คือยุติธรรม
เสมอหน้ากันหมด

ชีวิตใดที่ปล่อยตนไปตามยถากรรม ไม่หัดกำหนดฝึกฝนอบรมตน
ก็จะเป็นดุจช้างพยศหรือม้าพยศที่ไม่เคยถูกฝึก จิตจะถูกกิเลสครอบงำ
บงการ ให้โหลดเล่นก่อกรรมอันเป็นทุจริตอกุศลเป็นส่วนมาก และก็เพราะ
กรรมนี้เอง ที่ก่อเกิดทุกสิ่งทุกอย่างแก่ชีวิต ตนเองนั้นเองจะต้องรับผล
แห่งกรรมที่ตนได้กระทำไว้อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้พัน

“รหัสกรรม” เป็นประสบการณ์จริงที่ถ่ายทอดด้วยความปรารถนาดี
เป็นข้อคิดอุทาหรณ์ฝากทุกคนได้ตระหนักใน**ความสำคัญ**ของ**“กรรม”** เพื่อ
ปรับปรุงกรรมจากทุจริตอกุศลไปสู่สุจริตกุศลยิ่งขึ้น

อนึ่ง ภาคพิเศษ อันเป็นเรื่องราวของภิกษุ ภิกษุณีครั้งพุทธกาล
แม้ที่สุตสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้ทรงพระกรุณาถ่ายทอดเรื่องราว
ของกรรมครั้งอดีต ก่อนก้าวมาเป็นพระบรมศาสดาไว้ เพื่อยืนยันว่าแม้เป็น
พระอาริยะระดับสูงส่งปานใด วิบากแห่งกรรมก็ติดตามตามทวงอย่างไม่
ลดละ จะเนิ่นนานก็แสนกับกาลป์ กรรมที่ทำได้ ก็ไม่ได้จางหายไปกับกาลเวลา

ทั้งหมดนี้ เชื่อว่าจะจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อทุกท่าน ที่ศึกษาอย่าง
พิถีพิถัน และได้ย้อนทบทวนการกระทำของตน จนถึงบัดนี้ ลังสม
บุญบาปไว้เท่าใดแล้ว

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์กัลป์แก่น

*อจินไตย(เรื่องที่บุคคลผู้มีภูมิธรรมไม่ถึงไม่ควรคิด) ๔ ประการ = พุทธวิสัย ฌานวิสัย
วิบากกรรม และความคิดเรื่องโลก (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ ข้อ ๗๗)

● สารบัญ

ตามหาอ้ายดำ	...ตัดดาว เงาครี	๔
เจ้ากรรมนายเวร	...ก้อแก่น	๑๑
หวยพานิชหาย	...ก้อแก่น	๑๖
คนไร้ศีล	...เมตตา	๒๒
แมลงสาบมาทวงหนี้	...วิษณุ ลีดิศรภาคย์	๒๖
ปีกพับ-ดับตะเกียง	...นรา	๓๑
ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว	...ชัชชัย/เปี้ยก	๔๐
เงินร้อนละลายเร็ว	...เจิม ศรีสุวรรณ	๔๕
พรานเบ็ด	...ร. แปดริ้ว	๔๘
ตะกวดถูกเสียบ	...นิรนาม	๕๒
เบ็ดตัวเมียหมด	...ก้อแก่น	๕๕
วิบากบาปข้ามชาติ	...ชิตธรรม	๖๐
รอยกรรมเก่า	...เซียงน้อย ขอนแก่น	๖๕
เปลี่ยนชีวิต	...นิรนาม	๖๙
เสียงดัง..จากลูกอ๊อด	...จากผู้ได้รับกรรมจากลูกอ๊อด	๗๒
อุบัติเหตุแห่งกรรม	...ก้อแก่น	๗๕
ปลาหมอต้มเปรต	...เจิม ศรีสุวรรณ	๘๑
คางคกเป็นเหตุ	...ธรรมจักร ภิกขุ	๘๔
โรคกรรม	...ก้อแก่น	๘๗
โกงผ้า	...สุภา เลิศลัตยพร	๙๕
มันมากับความมืด	...มงคล จันทร์ทรง	๙๘
กรรมตามทันในชาตินี้	...ร.อ.แสวง โภชสมบุรณ์	๑๐๑
แรงอาฆาต	...พระไกรสร ที่ปทุมไม	๑๑๒
กว่าจะรู้เดียงสา	...ก้อแก่น	๑๑๕
มีดเล่มนั้น	...ก้อแก่น	๑๒๒

● ภาคพิเศษ

หนี้บาปข้ามชาติ	...ภิกษุณีอิลิทาลี	๑๓๐
งล้อกรรม	...พระมหาโมคคัลลานะ	๑๓๙
ถือตัวจึงเกิดต่ำ	...ภิกษุณีปณณมา	๑๔๒
เกิดมา..ปัญญาทึบ	...พระจุฬินทร	๑๔๖
เงาหญิง-เงากรรม	...พระกุนทธานะ	๑๔๙
เกิดใหม่ในวรรณะต่ำ	...พระอุบาลี	๑๕๔
กายต่ำเตี้ย	...พระลกุณฏกภัททียะ	๑๕๘
มหาราชโรคเรื้อน	...พระโมฆราช	๑๖๑
บุพพกรรมบิโละที่ ๑๐	...บุพพจรियाของพระผู้มีพระภาคเจ้า	๑๖๔



ตามหาอายดำ

- ทัดดาว เกาศรี

บางคนเห็นว่าการทำบาปเลี้ยงชีวิตเป็นความสุข โลกหน้าไม่มีบาปกรรมไม่มี ทางไหนเป็นทางได้มาเพื่อเงินเลี้ยงชีพแล้ว เป็นต้องทำได้ทุกอย่าง โดยมากมักเป็นบุคคลที่ยังไม่เคยถูกกฏแห่งกรรมลงโทษ จึงทำให้พวกเขาเหล่านั้นยึดอาชีพทำปาณาติบาต เพื่อเลี้ยงชีพอย่างเพลิดเพลินหลงใหล

พ่อของฉันมีอาชีพเล่นการพนันทุกอย่าง อาชีพรองคือทำไร้เถนา แม้ว่าพ่อจะเป็นคนชอบเล่นการพนันเป็นชีวิตจิตใจ ซึ่งฉันเองก็แอบร้องไห้บ่อยๆ ที่มีพ่อเป็นคนเล่นการพนัน แต่พ่อก็มีจิตเมตตาไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ซึ่งส่วนนี้ก็ทำให้ฉันแอบภูมิใจในตัวพ่อมากเช่นกัน

พ่อชอบเล่นไพ่มากกว่าอย่างอื่น จนได้ฉายาที่ชาวบ้านเขาพากันตั้งหรือเรียกพ่อว่า “ทา ชาเล่”

เพราะในหมู่บ้านมีชายอายุรุ่นเดียวกับพ่อ ชื่อเหมือนกัน ที่สำคัญมีเมียชื่อนางเหมือนกันอีกด้วย พ่อกัณฑ์ทา ชาเล่ คือพ่อของฉันเอง ส่วนพ่อกัณฑ์อีกคนนั้นเล่นการพนันไม่เป็นเป็นแต่งงานลูกเดียว วันๆ ไม่เคยอยู่บ้าน แกจะไปนอนประจำอยู่หาหรือสวนเสมอ

เมื่อมีคนมาถามหาพ่อกัณฑ์กับแม่นางแล้ว ชาวบ้านมักถามเสมอว่า “ทา ชาเล่” หรือ “ทา ขางาน” ถ้าทา ชาเล่ ต้องพ่อฉันไม่ผิดตัวแน่ พ่อมักจะไปเล่นตามหมู่บ้านอื่น หรือบางทีก็ข้ามอำเภอ ข้ามจังหวัดเลยก็เคย ไปแต่แต่ละครั้งก็ไปตั้งหลายวัน

แม้ว่าพ่อจะชอบเล่นขนาดไหน พ่อก็รักลูกรักเมียรักทุกคนในบ้าน จะเห็นได้จากเวลาที่พ่อไปเล่นกลับมาพ่อจะถามหาทุกคนเลย แม้กระทั่ง “เจ้าดำ” หม่าประจำบ้าน ซึ่งพ่อรักมันพอๆ กับลูกของพ่อ

มืออยู่ครั้งหนึ่งที่พ่อไปเล่นตั้งหลายวัน พอกลับมาถึงบ้าน พ่อก็มองหา “เจ้าดำ” เพราะทุกครั้งที่พ่อกลับมา เจ้าดำก็จะวิ่งออกไปรับที่ประตูหน้าบ้าน พร้อมเห่าด้วยความดีใจ แต่ครั้งนี้พ่อไม่เห็นมัน จึงได้ถามแม่ว่า

“เจ้าดำหายไปไหน”

แม่ชี้มือไปที่กะละมังใบใหญ่แล้วพูดว่า “นั่นไง เจ้าดำ”

พ่อก็ถามอีกว่า “เจ้าดำนะ มันหายไปไหน” แม่เลยต้องอธิบายให้พ่อฟังว่า

มีรถคันหนึ่งมาจากจังหวัดสกลนคร เอาถ้วยชาม กะละมัง ของใช้ต่างๆ มากมายมาแลกกับหมา บนรถมีหมามากมาย พอเข้ามาเจอเจ้าดำเข้าก็ชอบใจ เพราะเจ้าดำมันอ้วนใหญ่ สีดำสนิท เขาเรียกว่า “ดำปลอด” เขาบอกว่าปกติกะละมังใบนี้ต้องแลกกับหมาถึง ๓ ตัว แต่เจ้าดำนี่เขาเอาตัวเดียว แรกๆ แม่ก็จะไม่ยอมแลกหรอก แต่พอดีกะละมังใบเก่ามันแตกเมื่อ ๓ วันที่ผ่านมาตัวเอง คิดว่าจะไปซื้อใหม่ อยู่พอดี อีกอย่างเราก็มีหมาตั้งหลายตัวแล้ว ก็เลยยอมแลก

พอพ่อฟังจบถึงกับอุทานออกมาเบาๆ ว่า

“โธ่เอ๊ย ! เจ้าดำลูกพ่อ มึงจะตายด้วยวิธีไหนหนอ เวรกรรมจริงๆ”

แม่จึงถามพ่อว่า “ทำไม พ่อต้องพูดเช่นนั้น เขาจะเอามันไปฆ่าหรือ”

พ่อบอกว่า “เอาไว้พุงนี้จะพาไปเยี่ยมเพื่อนที่จังหวัดสกลนคร” ฉันจึงขอไปด้วย ซึ่งพ่อก็ไม่ห้าม

รุ่งเช้า เรากินข้าวเสร็จจึงออกเดินทางกัน ๓ คน พ่อแม่ลูก พ่อพาไปลงรถที่อำเภอเล็กๆ แห่งหนึ่ง แล้วเราก็พากันหาซื้อของฝากเพื่อนของพ่อ ฉันแปลกใจมาก ที่ตลาดแห่งนี้เขามีหัวหมาแขวนเอาไว้ที่เขียงเนื้อด้วย

ฉันจึงถามพ่อว่า “อะไรนะ พ่อ”

พ่อบอกว่า “หัวหมาไง ที่นี้เขาซื้อขายเนื้อหมากันขึ้นชื่อเขี้ยวแหละ”

ฉันรู้สึกใจหาย แต่ก็ไม่ได้ถามอะไรพ่ออีก

พ่อพานั่งรถอีกต่อหนึ่งเพื่อไปบ้านเพื่อน พอไปถึงหมู่บ้านเล็กๆ พ่อพาเดินไปที่บ้านหลังหนึ่ง ไม้ใหญ่โตนัก ฉันมองเห็นคอกเหมือนคอกวัวทั่วไป แต่ที่ไหนได้พ่อเดินเข้ามาใกล้ๆ ถึงได้รู้ว่ามันไม่ใช่คอกวัวอย่างที่ฉันคิดหรอก มันเป็นคอกหมา หมามากมายประมาณ ๖๐ กว่าตัวเห็นจะได้ พ่อเรียกเพื่อนเสียงดัง ลักครู่ก็มีชายอายุรุ่นเดียวกับพ่อเดินลงมาจากบ้าน พ่อเห็นพ่อก็ร้องว่า

“อ้ายหา มึงหายไปไหนตั้งนานวะ กูคิดถึงมึงจะตาย อ้ายบ้าเอ๊ย”
แกพูดด้วยความเป็นใจ

พ่อแนะนำแม่กับฉันให้รู้จัก แกชื่อพ่อสาย (นามสมมุติ) พ่อสายดีใจมากที่เห็นพ่อซึ่งเป็นเพื่อนเก่า มาเยี่ยมเยียนถึงบ้าน เรียกให้พวกเราขึ้นบ้านก่อน พ่อเล่าให้ฉันฟังว่า พ่อสายเมื่อก่อนมีอาชีพทำนา มีเมียชื่อแม่ดี (นามสมมุติ) มีลูกด้วยกัน ๒ คน ชาย ๑ หญิง ๑

พอต่อมา มีคนนิยมบริโภคเนื้อสุนัขมากขึ้น พ่อสายจึงหันเหชีวิต จากชาวนาผู้มีจิตใจงดงาม มีความเมตตามาเป็นเพชรฆาต ที่มีจิตใจโหดร้ายทารุณกรรมพวกสัตว์ที่ไม่มีทางสู้

แม่ดีทนเห็นความโหดร้ายของพ่อสายไม่ได้ ก็ได้บอกให้เลิกอาชีพนี้เสีย แล้วไปทำนาอย่างเดิมดีกว่า แต่พ่อสายไม่ยอม ผลสุดท้ายก็ต้องแยกทางโดยแบ่งลูกคนละคน คนโตอยู่กับพ่อ คนเล็กเป็นหญิงไปกับแม่ แยกกันได้หลายปีแล้ว

พ่อสายบอกให้พวกเรานอนพักค้างคืนสักคืน รุ่งขึ้นค่อยยกกลับคืนนั้น เราสามคนนอนค้างที่บ้านพ่อสาย ฉันกับแม่เข้าไปนอนในห้อง พ่อพ่อสาย ลูกชายพ่อสาย ซึ่งอายุแก่กว่าฉัน ๕ ปี นอนข้างนอก

พอเวลาตี ๓ ตี ๔ ฉันได้ยินเสียงหมาร้องและเสียงคนคุยกัน จึงชวนแม่ลงมาดูข้างล่าง ก็ได้เห็นพ่อสายกับลูกชายกำลังจับหมามาฆ่าเพื่อส่งตลาดตอนเช้า แม่จึงบอกว่า “ดูซิว่าพ่อสายจะฆ่ามันอย่างไร”

เพราะไม่เคยเห็น

วิธีฆ่าหมาของพ่อสายมีอยู่ ๓ วิธี

วิธีแรก คือ มัดขาหมาให้แน่น แล้วใช้มีดปลายแหลมแทงบริเวณลำคอ ปล่อยให้เลือดไหลหยดลงในถ้วยที่วางรองรับ หมาจะตื่นด้วยความเจ็บปวด ตาทั้ง ๒ ข้างเหลือกค้าง คล้ายอาฆาตจองเวรจองกรรม และเมื่อเลือดไหลจนจะหมด มันก็หยุดตื่น นั่นก็หมายถึงว่ามันได้ตายแล้ว พ่อสายก็จะนำน้ำร้อนที่เดือดพล่าน มาราดหัวตัว ใช้มีดขูดขนจนออกหมด แล้วชำแหละแยกเนื้อ กระดูก เครื่องใน ออกไว้ต่างหาก

วิธีที่ ๒ จับมัดขาให้แน่น แล้วจับโยนทิ้งลงในบ่อน้ำข้างบ้าน หมากลัวจมน้ำตาย มันก็จะตื่นรนสำลักน้ำปิดตัวไปมา เมื่อสำลักน้ำไปมากๆ ก็จะขับถ่ายอุจจาระออกมาจนหมดท้อง โดยไม่ต้องมาล้างลำไส้ ซึ่งเป็นเครื่องใน แล้วก็นำมาทำเหมือนกับวิธีแรก คือราดน้ำร้อน ขูดขนชำแหละชิ้นส่วนต่างๆ

วิธีที่ ๓ วิธีนี้ ทารุณอย่างบอกใครเชียว พ่อสายแกลงมัดขาอย่างเช่นวิธีที่ ๑,๒ ง้างปากหมาที่ยังเป็นๆ แล้วเทกรอกด้วยน้ำร้อนเดือดให้หมากลิ้นเข้าไป หมาเคราะห์ร้ายก็จะตื่นรนจนตาเหลือกถลน ไม่ยอมกลืนน้ำร้อนแต่ก็ถูกกรอกบ่อยครั้งจนไม่มีกำลังตื่น ตัวอปล่อยให้น้ำร้อนเข้าปากมากเข้า อุจจาระจะออกเป็นทางยาว เช่นเดียวกับวิธีที่ ๒

ฉันทนดูไม่ได้อีกแล้ว

พ่อสายอธิบายว่า เหตุที่ต้องทำด้วยวิธีที่ ๒,๓ นั้น ก็เพราะความเชื่อที่ว่า หมาหากตายโดยไม่มีอุจจาระในท้อง เนื้อของมันจะไม่มีกลิ่นคาว และการที่สัตว์ตื่นรนก่อนตายทำให้เนื้อแน่น นำมารับประทานดูเถิดว่า มันน่าสมเพชเวทนาในความกินไม่เลือกของมนุษย์ขนาดไหน

ผู้เบียดเบียนสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย

มากที่สุดก็คือมนุษย์เรานี่เอง ไม่ว่าจะป็นซากศพของสัตว์ชนิดใดก็ตาม

ฉันนึกถึงเจ้าดำขึ้นมาทันที โธ่ ! เจ้าดำผู้นำสงสาร ไม่น่าเลย พ่อฟ้าสาบมองเห็นอะไรบ้างแล้ว ฉันชวนแม่ให้ช่วยมองหาเจ้าดำ เพื่อจะเจอมันบ้าง แต่ทว่าหมาสีดำนั้นมีอยู่หลายตัวเหลือเกิน จะถามพ่อสายก็ไม่กล้า ตกกลางเราก็กไม่เจอเจ้าดำ ใจของฉันก็ได้แต่นึกขอโทษเจ้าดำอยู่ตลอดเวลา

พ่อบอกว่า เราจะไปอำเภอร่วมกับพ่อสายที่จะเอาเนื้อหมาไปส่ง แล้วจะเลยกลับบ้าน เรา ๓ คนแยกทางกับพ่อสายที่อำเภอ เมื่อนั่งรถโดยสารกลับบ้าน ระหว่างอยู่บนรถ พ่อได้เล่าให้ฉันฟังว่า

ครั้งหนึ่ง พ่อเมาเหล้าเพื่อนพ่อเอา “ลาบ” มาให้ พ่อถามเพื่อนว่า “ลาบอะไร” เพื่อนพ่อบอกว่า “ลาบเนื้อแก๊ง” เกิดมาพ่อไม่เคยกินเนื้อแก๊งก็เลยอยากลองกินดู แต่ตอนกินนั้นมันอร่อยมาก พ่อกินจนอิม

เมื่ออิมแล้วเพื่อนของพ่อก็ถามว่า “อร่อยมั๊ย ลาบแก๊งเอง”

พ่อแปลกใจก็ถามต่อว่า “มันเป็นไงวะแก๊งเอง”

“ก็อ้ายที่มันร้องเองๆ ชิวะ”

พ่อถึงรู้ว่าโดนหลอกให้กินเนื้อหมาเข้าแล้ว ถึงอย่างไรก็กินเข้าไปแล้ว อีกอย่างมันก็อร่อยดี พ่อบอกว่าถ้ามีอีกก็คงจะกินอีกในตอนนั้น

แต่พ่อได้มาเห็นวิธีการฆ่าสุนัขของพ่อสายแล้ว พ่อจึงไม่กล้าที่จะกินอีกต่อไป เลยเลิกกินตั้งแต่บัดนั้นจนบัดนี้ แล้วพ่อบอกว่าจะไม่กินอีกตลอดชีวิต วันนั้นเรากลับมาถึงบ้านด้วยหัวใจห่อเหี่ยว

เวลาผ่านไปเกือบ ๕ ปี จนฉันเกือบลืมเรื่องของพ่อสายอยู่แล้ว แต่แล้ววันหนึ่ง พ่อก็ได้กลับบ้าน หลังจากที่พ่อไปเล่นการพนันเสียตั้งหลายวัน พ่อพูดว่า “เมื่อวานไปเผาศพไอ้สาย”

ฉันจึงถาม “สายไหนพ่อ”

พ่อบอกว่า “ก็สายเพศเมียตหมานั้นแหละ มันตายได้ ๒ วันแล้ว พ่อไปเผามันแล้วก็มานี้ มันไม่สบายมาเป็นปีกว่า โดนหมารุมกัด

ชาวบ้านใกล้เคียงเขาเล่าให้พ่อฟังว่า ตอนเข้มนเข้ไปเอาหมามาฆ่า ไม่รู้มันเอาของมันยังงี้ ถึงโดนหารุมกัดเป็นลึบๆ ตัว เนื้อตัวของมันเต็มไปด้วยรอยเขี้ยวหมาเต็มไปหมด รักษาอย่างไรก็ไม่หาย ที่แปลกคือ มันกินน้ำธรรมดาไม่ได้ ต้องกินแต่น้ำร้อนๆ จนปากพุพองบวมเจ่อกินที่ไรก็ร้องแทบเป็นแทบตาย ไม่ให้กินก็ร้องหิวร้องกิน เอาน้ำเย็นมาให้มันก็ไม่เอา ชาวบ้านเขาว่าเหมือนมีใครบังคับให้มันกิน”

“วันที่มันตาย มันก็เดินลงไปบ่อน้ำข้างบ้านของมันนั่นแหละ ชาวบ้านพากันดำน้ำควานหา จึงพบว่ามันตายแล้ว ศพมันพองอืดแล้วยังมีอุจจาระไหลออกมา เหมือนกับที่มันฆ่าหมาอย่างไรอย่างนั้นเลย”

“ส่วนลูกชายของมัน พ่อก็เห็นท่านบวชวันเสาศพ” ฉัน แม่พี่สาวและน้องๆ อีกหลายคน นั่งฟังจนจบ โดยไม่ได้ถามอะไรพ่อเลย ฉันนึกในใจว่า กรรมตามทันจนได้ ช่างรวดเร็วเหลือเกินจริงหนอ

พ่อสายตายไปได้ ๓ ปี พ่อของฉันท่านก็มาตายไปอีกคน ด้วยโรคมะเร็ง เมื่อปี พ.ศ ๒๕๒๘ อายุของพ่อเพิ่งได้ ๕๐ ปีเท่านั้นเอง ก่อนตายพ่อก็พูดภาษาที่ฉันไม่รู้จัก จะว่าเรียกชื่อคนก็ไม่ใช่ แม่ พี่สาว และตัวฉันพยายามถามพ่อว่า พ่อเรียกใคร ใครชื่อแจ๊ค ดิง และอะไรต่อมิอะไรที่พ่อเพ้อ

ในที่สุด พ่อก็สิ้นใจไปกับคำเรียกชื่อต่างๆ ของไฟเทพนพทุโธ อนิจจา พ่อของฉัน

ฉันเกลียดการพนันทุกชนิด ผีร้ายตัวนี้ มันไม่สามารถเข้าใกล้ตัวของฉันได้เลยตลอดชีวิต

เรื่องของพ่อทั้ง ๒ ทำให้ฉันนึกถึงคำสอนของพระพุทธองค์ที่ว่า

สัตวโลกย่อมเป็นไปตามกรรม



เจ้ากรรมนายเวร

• ก่อแก่น

ทิววงตาขลุ่ย กันตะวีโร อายุ ๗๔ ปี จำพรรษาอยู่ที่ วัดป่า เทพเจริญธรรม บ้านเบ็ด หมู่ที่ ๑ ต. บ้านเบ็ด อ. เมือง จ. ขอนแก่น ได้เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม หรือกรรมตามมาสนองลูกชายของท่าน ในสมัยที่ท่านยังเป็นฆราวาสครองเรือนอยู่ว่า

ราว พ.ศ. ๒๕๐๗ ตอนนั้นท่านยังไม่ได้บวช มีเมีย มีลูกชายหญิงหลายคน อาชีพก็คือทำไร่ทำนาตามพ่อแม่ปู่ย่าเคยทำมา

ลูกชายของท่านคนหนึ่งชื่อ *สุธน พิมสุนนท์* อายุ ๑๗ ปี เห็นจะได้ กำลังอยู่ในวัยคะนอง แต่เป็นคนขยัน ช่วยพ่อแม่ทำไร่ทำนาอยู่เป็นประจำ

ในปีนั้น พอถึงฤดูทำนา ฝนตกมาเดือน ๖ เดือน ๗ พอไถนาได้ ทุกๆ เช้าเจ้าลูกชายคนนี้ก็ห่อข้าว ไล่ต้อนฝูงควายออกไปสู่ท้องนา เพื่อไถตะ (ภาษาอีสานว่าไถสุตนา)

ปกติ เขาจะเอาห่อข้าวไปไว้ที่เถียงนาบ่อยเป็นประจำเสมอมาแล้วก็จะไถสุตนา กว่าจะได้พักแต่ละครั้งก็นานพอดู ได้เวลากินข้าวพอดี อยู่มาวันหนึ่งหลังจากที่ปลดควายออกจากไถ ก็ตรงลี้มมายังเถียงนา น้อยที่เอาห่อข้าววางไว้ นั่น แต่พอมมาถึงเถียงนาแทบล้มทั้งยืน เจ้าอิกาได้มาขโมยจิกกินห่อข้าวจนกระจัดกระจายไปหมด ความโกรธแค้นแล่นพล่านทันที เพราะทั้งเหนื่อยทั้งหิว พอจะมากินข้าวให้หายหิวซะหน่อย แหม! เจ้าอิกาก็มากินข้าวของเขาเสียนี่! จึงคิดวางแผนจับเจ้าอิกามาลงโทษ ให้สาสมกับความแค้นที่มันมาขโมยกินข้าว

เช้าวันต่อมา เขาได้ทำบ่วงดักเจ้าอิกาเอาไว้ใกล้ๆ กับเถียงนา เอาบั้นข้าวเหนียวหนึ่งวางเป็นเหยื่อล่อ แล้วก็ไปไถนา หลังจากไถนา



จนเสร็จ เขาก็มาดูผลงานปรากฏว่าเป็นไปตามแผน เจ้าอীগาได้หลงกล
ลงมากินเหยื่อแล้วก็ได้ติดบ่วง เขาดีใจมาก เดินตรงไปหยิบเอาไม้
เตรียมไว้เป็นเครื่องทรมานเจ้าอীগา มันเป็นไม้ชิ้นเล็กๆ เท้านี้ก็อ้อย ยาว
เท่าคอของมันพอดี เสี้ยมปลายไม้นั้นให้แหลมทั้งสองข้าง

เขาตรงมายังเจ้าอীগาที่ติดบ่วงด้วนนอนอยู่ แก่บ่วงออก แล้วจับ
มันขึ้นมา “เจ้าอิกาซีซโม่ย เมื่อวานนี้เจ้าซโม่ยกินข้าวของข้า วันนี้ข้าจะ
ทำโทษเจ้าละนะ” พอพูดจบก็เอาปลายไม้แหลมข้างหนึ่งเสียบตรงกลาง
ของเจ้าอীগา ส่วนอีกข้างหนึ่งก็เอามาปักค้ำตรงกระเพาะอาหารของมัน
(คนอีสานว่าเหนียงมัน) จะเห็นว่าคอของเจ้าอীগาโดนตรึงเหยียดยาว แขนง
หน้าขึ้นไปบนท้องฟ้า มันได้รับความเจ็บปวดมากทั้งร้องและดิ้น
เพื่อให้หลุดจากการกระทำทารุณนี้ พอปล่อยมันเจ้าอীগาก็เคราะห์ร้าย
ก็โผบิน หมุนคว้างขึ้นไปบนท้องฟ้าโดยมีไม้ค้ำคอให้แขนงเซิดขึ้น
ปากก็ร้อง กา...กา...กา... อยู่ตลอดเวลา มันต้องเจ็บปวดและทรมานมาก
ในที่สุดร่างก็ร่วงลงสู่ตกลงมาสู่พื้นดินขาดใจตาย

พระท่านเคยเทศนาสั่งสอนอยู่เสมอว่า เจ้ากรรมนายเวรนั้น
ไม่ใช่ใครที่ไหน หรือพระเจ้าองค์ใดที่จะมาดลบันดาลให้เราเป็น
อย่างนั้นเป็นนี้ได้หรอก นอกจากกรรม ๓ ในอดีตหรือในปัจจุบัน ที่
เรากระทำขึ้นมาเอง ได้มาส่งผลให้เราอยู่ดีมีสุข หรือมีทุกข์ ในปัจจุบันนี้

กรรม ๓ ที่ว่านี้ คือ กาย วาจา และใจ หากเราคิดแต่สิ่งดีๆ พูด
แต่สิ่งดีๆ มีสาระ การกระทำก็กระทำแต่กรรมดีสั่งสมแต่กรรมดี
ผู้ที่เป็นเจ้ากรรมนายเวรของเรา คือกรรมดีของเรา ก็จะนำพาเราให้ไป
พบแต่คนดีๆ พบแต่สิ่งดีๆ ในชีวิต ชีวิตของเราจึงพบแต่ความสุข
ความเย็นกายเย็นใจ ความเจริญในชีวิตและทรัพย์สิน

แต่ทว่าหากใครเกิดมาไม่รู้จักรักษาศีลรักษาศรัทธาธรรม ได้แต่สั่งสม
กรรมชั่วกรรมเลว ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ เกิดมาได้แต่ก่อกรรมทำเข็ญ
ทำให้พ่อแม่หรือผู้อื่น ลัทธิอื่นได้รับความเดือดร้อน

เจ้ากรรมนายเวรของเขา คือ ผลแห่งการกระทำชั่วของเขานั้นแหละ จะนำพาเขาไปทิศทางที่ดำที่เลว ชีวิตพบแต่ความเดือดเนื้อร้อนใจ ได้รับความทุกข์ทรมานทั้งกายและจิตใจ หรือบางทีทำเอาชีวิตถึงตาย ก็มี

หลังจากที่เขาก่อกรรมทำเข็ญกับเจ้าอীগ้าในคราวนั้นแล้วอีก ๒ ปี ต่อมา ปลายปี ๒๕๐๙ เจ้ากรรมนายเวรก็ได้ติดตามมาทางตาม

หลังจากที่เขาตรากตรำทำไร่ทำนาช่วยพ่อแม่จนเสร็จหมด ทุกอย่างแล้ว ก็ได้ไปนวดข้าวตีข้าวช่วยเพื่อนบ้านตามประสาหนุ่มๆ ทั่วไป แต่แล้วเขาก็เกิดล้มป่วยลง

เขาบอกอาการป่วยกับพ่อแม่ว่า “พ่อครับ วันนี้ไม่รู้ว่ามี เป็นอะไร รู้สึกเจ็บขัดที่หน้าอก และก็เจ็บที่ลำคอด้วย มันเหมือนมี ใครเอาเหล็กแหลมๆ มาทิ่มแทง ผมเจ็บเหลือเกินครับพ่อ”


พ่อและแม่จึงได้พาไปหาหมอที่โรงพยาบาลขอนแก่น หมอตรวจ ดูอาการเจ็บปวดแล้วกลับไม่พบสาเหตุใดๆ เลย จึงให้ยาแก้ไข้แก้ปวด แล้วก็ให้กลับมารักษาตัวอยู่ที่บ้าน หลังจากได้ยามากินแล้ว อาการเจ็บ ที่ลำคอและขัดที่หน้าอกก็ไม่ดีขึ้นมาเลย

พ่อแม่พยายามชวนช่วยหาทางรักษา หมอยาสมุนไพรก็หา มา รักษา ทั้งฝนหา และฝนให้กิน อาการก็ไม่ดีขึ้นเลย มีแต่ทรงกับทรุด

เวลาเจ็บปวดมากๆ เขาจะตื่นทุรนทุรายแล้วเอามือมาจับที่ลำคอ และหน้าอกพูดด้วยเสียงสั่นเครือว่า “พ่อครับ แม่ครับ ช่วยดึงไม้ที่ปัก อยู่ที่อกและลำคอของผมออกด้วยครับ ผมเจ็บครับ” ทั้งที่ผู้เป็นพ่อ ดูแล้วก็ไม่มีอะไรเลย

บางครั้ง ในเวลาที่เจ็บปวดมากๆ ก็จะกางขาทางแขนออก แล้ว แหงหน้าขึ้นไปบนท้องฟ้า ปากก็จะร้องอย่างเจ็บปวดว่า “อา! อา! อา!” ฟังดูก็คล้ายๆ เสียงอึการ้อง เขานอนป่วยด้วยความทุกข์ทรมานอยู่ที่ บ้านเป็นเวลาเดือนกว่าๆ สุดท้ายผู้พ่อและแม่จะหาหมอมารักษาเยียวยาได้ เขา

เจ็บคอและเจ็บขั้ดที่หน้าอกจนกินข้าวปลาอาหารไม่ได้ สุดท้ายก็ตายลง
อย่างสุดแสนทรมาน

“เมื่อเขาตายแล้ว อาตมาก็คิดว่า เขาตายเพราะกรรมของเขา
เอง ที่เขาฆ่าอีกาแบบพิสดาร ให้มันตายอย่างทรมานที่สุด ผลแห่ง
กรรมที่กระทำในครั้งนั้น จึงส่งผลมาให้เขาต้องมาตายแบบทรมาน
เหมือนกับเจ้าอีกาในครั้งนั้นเอง นี่แหละพระท่านว่า ให้ทุกข์แก่ท่าน
ทุกข์นั้นย่อมมาถึงตัว” หลวงตาชลุ่ยกล่าวกับผู้เขียนในที่ลุด 

สพฺเพ ตสนฺติ ทณฺฑสฺส

สพฺเพลํ ชีวิตํ ปิยํ

อตฺตานิ อูปมํ กตฺวา

น หนฺนยุย น ฆาตเย



ลั้ตว์หั่งหมดกั้วโหษั้ถนั้

ลั้ตว์หั่งหมดรั้กชีวิ้ตขงตฺน

เปรี๊ยบตฺนเองกับคณอื่นอย่งนี้แล้ว

ไม่ควรรฆ่าเอง ไม่ควรรลั้งให้คณอื่นฆ่า

• พุทฺทวจนะ



หวยพาฉิบหาย

• ก่อแค้น

เรื่องนี้ **คุณโพธิ์ศรี** นักปฏิบัติธรรมกลุ่มขอนแก่นอโศก อายุ ๔๑ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๒๔๗/๑ บ้านหินกอง หมู่ที่ ๔ ต.น้ำพอง อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น ได้เล่าให้ฟัง...

สมัยที่ผมยังเป็นเด็ก พ่อแม่และครอบครัวอยู่ที่บ้านโนนสูง จ.อุดรธานี พ่อแม่ค้าขายเครื่องตุ้มจำพวกโอเลี้ยง น้ำชาทำองนี้

ต่อมาก็เลิกค้าขายไปทำงานอยู่ที่ค่ายทหารฝรั่งชื่อ ค่ายรามสูร พ่อผมทำงานอยู่ค่ายทหารแห่งนี้มานานพอสมควร ตอนนั้นพ่อยังเป็นคนขยันและเป็นคนดีมาก

ต่อมา ราวปี ๒๕๐๘-๒๕๐๙ ได้มีเพื่อนของพ่อคนหนึ่ง มาชักชวนพ่อให้เข้าสู่วงการพนันหวยเถื่อน พาไปรับหวยเถื่อนจาก เจ้ามือหวยใหญ่ในเมืองอุดรธานี พอรับมาขายก็ขายดีมาก พ่อเลยยึดอาชีพขายหวยไปเรื่อยๆ

รับหวยมาขายประมาณ ๒ ปี ก็เก็บสะสมเงินได้มากพอสมควร แต่คราวหนึ่งพ่อผมตรวจเลขที่เขาแทงมาตกหล่นไป พ่อดีเลขนั้นดันออก จึงต้องจ่ายแทนเจ้ามือ ตอนนั้นพ่อเสียใจมากที่ต้องมาสูญเสียเงินก้อนใหญ่ไป

หลังจากพ่อเสียเงินไปฟรีๆ คราวนั้นแล้ว พ่อก็คิดว่า ขายหวยให้เขามาถึง ๒ ปีกว่าๆ แล้ว ทำเงินให้เขามากก็มากแล้ว ก็รู้จักลูทางหมดแล้ว ต่อจากนี้ไปเราจะไม่เป็นลูกมืออีกแล้ว ควรจะตั้งตัวเป็นเจ้ามือหวยเสียเองจะดีกว่า

หลังจากนั้นมา พ่อก็เป็นเจ้ามือหวยใหญ่เสียเอง พวกชาวบ้าน ก็พากันมาสมัครเป็นลูกมือของพ่อมากมาย

พ่อเป็นเจ้ามือหวยเถื่อน ทั้งออกขายเองและให้ผู้คนมารับ

ไปขายด้วย ทำอยู่หลายปี กิจการแรกๆ ดีพอควร ทำให้ฐานะทาง
ครอบครัวดีขึ้นมาเรื่อยๆ มีเงินสร้างบ้านหลังใหญ่ และมีเงินฝาก
ธนาคารหลายล้านบาททีเดียว ราวปี ๒๕๑๕ อายุตอนนั้น ๔๐ กว่าปี
แล้ว พ่อผมมีคนนับหน้าถือตา เรียกว่าฐานะเทียบเศรษฐีทีเดียว

ดวงของคน ผู้เฒ่าผู้แก่บอกว่า มันมีขึ้นมันก็ย่อมมีลง พอดวง
ของพ่อผมขึ้นมาถึงขีดสุด มันก็เริ่มลงในปีนั้น มีพระอาจารย์ได้มาบอก
ไปให้หวยแก่ผู้คนแถวๆ ที่พ่อและลูกน้องขายหวยอยู่ พวกชาวบ้าน
พากันตีเป็นเลขตัวนั้นตัวนี้แล้วก็มาซื้อเลข พ่อหวยออกก็จะถูก
แทบทุกงวดเลย งวดละไม่ต่ำกว่า ๓-๔ แสน กิดคูชิ! ถูกติดกัน
อยู่เกือบปี

เงินที่ได้จากการขายหวย เก็บหอมรอมริบเอาไว้จำนวนหลาย
ล้านบาท ถึงคราวที่เขาจะเอาของเขาคืน ก็การพนันนี้ครับ พระท่านว่า
“มันมีได้ก็ย่อมมีเสีย แต่ส่วนใหญ่จะเสียมากกว่าได้” เงินที่มีอยู่ก็
นำมาจ่ายไปเรื่อยๆ ร้อยหรือลงๆ ครั้งสุดท้ายเลขดังเลขเด็ด คือเลข
๕๑๐ ผู้คนก็พากันหลังไหลมาซื้อ พ่อผมคิดว่ามันจะไม่ออก เลยบอก
ลูกน้องรับแทงไม้อัน

ผลของการออกหวยครั้งนั้น ออกมาจังกๆ ๕๑๐ พ่อผมต้องจ่าย
ไปล้านกว่าบาท เงินสมัยนั้นล้านกว่าบาทมากโขทีเดียว เรียกว่าคราว
นั้นโดนหวยกินหัวจังกๆ ปรากฏว่าพ่อผมมีเงินไม่พอจ่ายค่าหวยเขา
พ่อกับแม่ปรึกษากันว่า ควรพากันหลบหนีไปก่อนดีกว่า เพราะพรุ่งนี้
เขาจะแห่กันมาเอาเงินค่าถูกหวยกันแล้ว

พ่อแม่หลบหนีหนีค่าหวยไปอย่างรีบด่วน แล้วปล่อยให้ลูกๆ
รับเคราะห์กรรม โดนชาวบ้านที่จะมารับเงินค่าถูกหวยด่าว่า สาปแช่ง
ต่างๆ นานา จนบางคนโมโหมาก เกือบจะมาฆ่าพวกผมตายก็มี

พ่อกับแม่หลบหนีมาเข้าบ้านญาติที่ อ.น้ำพอง จนกระทั่งเห็น
ว่าเรื่องมันเย็นลงมากแล้วก็ให้ยายมารับพวกผมไปอยู่ด้วย แต่พ่อคิดว่า

ฉันพวกเราพากันหลบอยู่ใกล้ๆ แถวนี้ หากผู้คนที่ถูกห้วยรู้เข้า ก็จะตามมาทวงถามเอาเงินของเขาเป็นแน่ พ่อจึงบอกพวกเราควรรายหนีไปจากที่นี่ไปอยู่ที่ไกลๆ สักระยะก่อน แล้วค่อยกลับมาทีหลัง

จึงพากันย้ายไปที่หมู่บ้านปากคาด (ปัจจุบันเป็น อ.ปากคาด) จ.หนองคาย ไปเช่าบ้านอยู่ได้ไม่นาน พ่อผมก็ยังไม่เจ็ดขยายอีก เรียกว่าฝึกรพนันเข้าถึงสู่จิตวิญญาณเสียแล้ว ก็ขายห้วยอีก ทั้งให้ผู้คนรับไปขายด้วย

พ่อขายห้วยอยู่ที่บ้านปากคาดเป็นเวลาเกือบปี เห็นว่าพอมิเงินใช้หนี้เขาได้บ้างแล้วจึงชวนแม่และลูกๆ กลับมาอยู่ที่บ้านโนนสูง จ.อุดรธานีอีกครั้ง เอาเงินมาใช้หนี้ห้วยเขาคนละห้าสิบบอร์เซ็นต์ก่อน แล้วก็มาขายห้วยอีก

การกลับมาขายห้วยของพ่อในคราวนี้ มันคงจะเป็นวิบากกรรมที่พ่อเคยโกงเขา ไม่ยอมจ่ายเงินให้เขาในคราวที่พวกเขาบ้านถูกห้วยนั้น มันจึงส่งผลมาถึงคราวนี้ เพราะคนถูกห้วยทุกงวดเลยทั้งที่ไม่มีพระบอกห้วยอีก ถูกทีละมากๆ ด้วย

สุดท้ายพ่อเอาที่นาไปจำนอง เอาที่บ้านและที่อาศัยไปจำนอง เอาเงินมาจ่ายค่าห้วยเขา *ตอนนี้พ่อกลายเป็นคนคล้ายเสียสติ เป็นเหมือนคนบ้า นิ่งเหม่อลอย ข้าวปลาอาหารก็ไม่ค่อยสนใจ นอนก็ไม่ค่อยจะหลับ หุดลุกหุดนั่ง บ่นอุบอิบอยู่คนเดียว*

พ่อเคยมีเงินใช้จ่ายทีละมากๆ มีเงินอยู่ธนาคารตั้งหลายล้านบาท เคยมีไร่นา เคยมีคนนับหน้าถือตา แต่คราวนี้พ่อโดน “ห้วยกินหัว” เสียหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งที่อยู่อาศัยก็ไม่มีแล้ว พ่อคงต้องคิดหนักมากในคราวนั้น

แล้วในคืนวันหนึ่ง พ่อปรึกษากับแม่ว่า จะกลับไปเยี่ยมปู่ย่า เพื่อจะถามไถ่ขอเงินมาไถ่บ้านและไร่นา ที่พ่อเอาไปจำนองไว้ บ้านปู่ย่าของผมอยู่ที่บ้านคำอีปุม จ.ขอนแก่น

ถึงที่นั่นแล้วพ่อกลับไม่ได้ไปปรึกษาเรื่องเงินที่จะมาได้ที่ดิน
เพียงมาเยี่ยมเยียนเฉยๆ แต่ทว่าพ่อได้นำเอาเรื่องของการสูญเสีย
เงินทองไรรู้ที่อยู่อาศัยไปปรึกษากับเพื่อนๆ ที่เป็น “เสือปล้น” ซึ่งอยู่
ในหมู่บ้านของปู่ย่าของผมนั่นเอง

เพื่อนๆ ของพ่อล้วนแล้วแต่เป็นเสือปล้นที่มีประวัติในการ
ปล้นอย่างโจทก์โจนทีเดียว โดยเฉพาะหัวหน้าโจรมีค่าหัวเป็นแสน โจร
กลุ่มนี้มีอยู่ ๓-๔ คนด้วยกัน พ่อพ่อเอาเรื่องความทุกข์ใจไปปรึกษา
พวกเพื่อนๆ ของพ่อก็พูดว่า “ไม่เป็นไรหรอกน่า เดียวข้าจะพาเอ็ง
ไปปล้นเอาเงินมาได้ไรได้น่า ไล่ที่ไล่บ้านของเอ็ง ว่าแต่ว่าเอ็งจะกล้า
ไปปล้นกับพวกข้าไหมล่ะ”

พ่อผมคงจะคิดว่า เมื่อมันจนตรอกแล้วทำอะไรก็ได้ที่มันจะได้
เงินมา จึงตอบรับไป แล้วแผนการออกปล้นก็เกิดขึ้น... ในครั้งนั้น ก็
พากันไปปล้นแถวๆ ละแวกบ้าน ที่อยู่ใกล้ๆ หมู่บ้านของปู่ย่านั่นเอง

พ่อเป็นเสือปล้นในคราวนั้นก็เพราะความจำเป็น เป็นเสือหัดใหม่
หรือจะเรียกว่ามือใหม่หัดปล้นก็ว่าได้ พ่อไปกับเพื่อนๆ ที่เป็นเสือร้าย
เคยผ่านสนามปล้นมาแล้วอย่างโจทก์โจน เรียกว่าเสือชำนาญการปล้น
การฆ่าทั้งนั้น

การไปปล้นคราวนั้น พ่อและเพื่อนๆ พากันปิดหมู่บ้านปล้น
ทุกคนใช้ผ้าคลุมหน้ากันหมด ปล้นตั้งแต่เวลา ๕.๐๐น. ยันเที่ยงวัน
เรียกว่าปล้นทุกหลังคาเรือนเลย แต่ได้เงินไม่มากพอกับความต้องการ
ผู้เป็นหัวหน้าโจรเลยสั่งให้ลูกน้องจับเอาชาวบ้านไป เพื่อจะให้ญาตินำ
เงินไปไถเอาตัวคืน

เมื่อปล้นเสร็จ พวกเสือปล้นทั้งหลายก็พากันล่าถอยเดินตาม
เส้นทางลัดฝ่าป่าดง พ่อเดินไปได้สักพักประมาณ ๔-๕ กม. ก็พากัน
หยุดพัก เพื่อรอเงินจากชาวบ้าน ที่จะเอาเงินมาได้ตัวประกัน

สักพักใหญ่ชาวบ้านก็ได้นำเอาเจ้าหน้าที่ตำรวจจาก อ.น้ำพอง


มาตามจับโจร และช่วยตัวประกันด้วย ตำรวจพูดขึ้นว่า “นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ขอให้ยอมมอบตัวซะดีๆ ขณะนี้ตำรวจได้ล้อมเอาไว้หมดแล้ว ถ้าไม่ยอมมอบตัวจะจัดการขั้นเด็ดขาด”

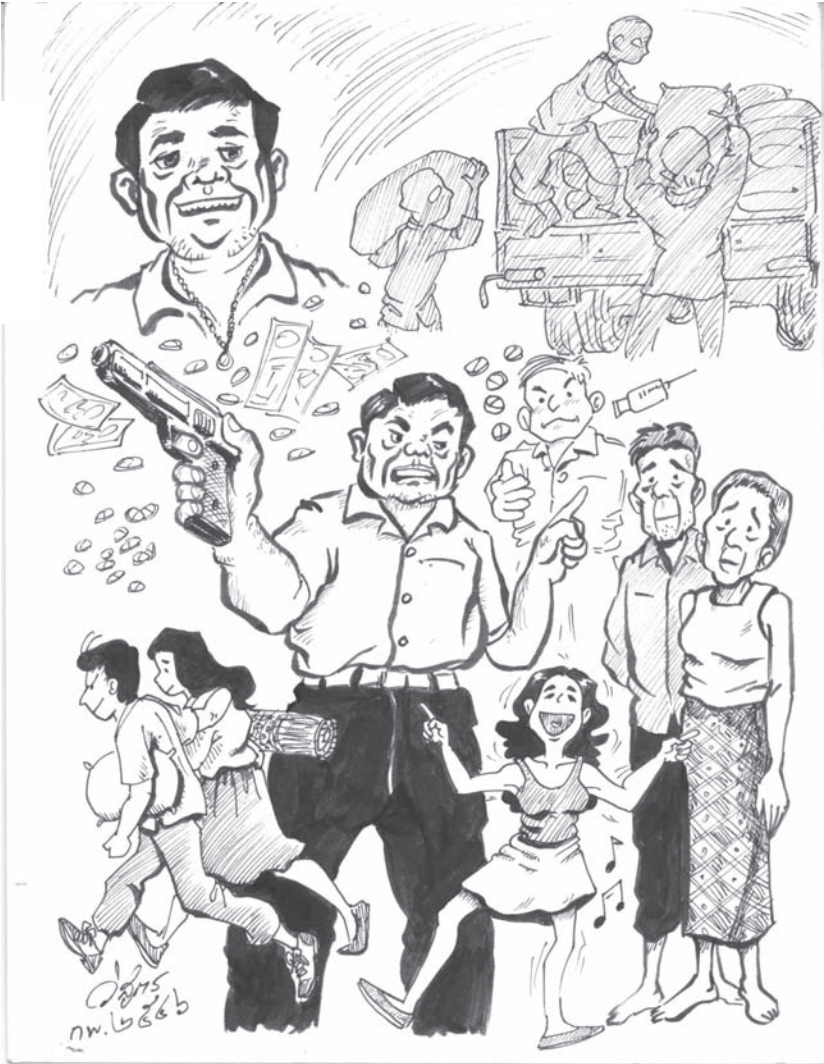
เสื้อมั้นก็คือเสื้อนั้นแหละครับ พวกเขาเลือกรายได้ยื่นคำ่ว่าตำรวจมาเท่านั้นแหละ สัญชาตญาณของเสื้อรายมีหรือที่ยอมให้จับหรือมอบตัวง่ายๆ พวกเขาเลือกรายก็เปิดฉากยิงปืนเข้าไปใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจก่อนทันที

พ่อเป็นคนเฝ้าตัวประกัน เป็นเสื้อจำเป็น เป็นเสื้อเพิ่งหัดใหม่ พอได้ยื่นคำ่ว่าตำรวจมาเท่านั้นก็เกิดความพะวกพะวง คิดไม่ถึงว่าเหตุการณ์มันจะเลวร้ายอย่างนี้ ยิ่งเห็นตำรวจและโจรรายยิงต่อสู้กัน ก็ยิ่งตกใจกลัวจนตัวสั่น กลัวความผิด กลัวตำรวจจะจับได้ กลัวติดคุก ติดตาราง จึงรีบปล่อยตัวประกันให้เป็นอิสระ

พวกเขาเลือกรายได้โยนระเบิดมือใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อเป็นการเปิดทางหนี พอร์ระเบิดดังตูม! ขึ้นเท่านั้น พวกเขาเลือกรายที่ชำนาญการ ปล้นจี้ก็พากันหลบหนีไปหมดทุกคน

ส่วนพ่อผมไม่เคยทำความผิด ไม่เคยปล้นจี้เขากิน ไม่เคยเจอเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อนเลยในชีวิต เลยไม่รู้จักหนีเอาตัวรอด ได้แต่ยืนตัวสั่นงันงกอยู่อย่างนั้นเอง สุดท้ายเลยโดนลูกปืนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จนตัวตายในที่เกิดเหตุนั่นเอง

กระผมผู้เป็นลูกของพ่อ ก็อยากจะขอติงเตือนคนที่ยังชอบซื้อหวย ชอบขายหวยหรือชอบเล่นการพนันอยู่ละก็ จงเลิกเล่น เลิกซื้อ เลิกขายกันเถอะครับ ดูตัวอย่างของพ่อ หากพ่อไม่ถลำตัวไปเล่นหวย จนไปขายหวยเบอร์ พ่อผมคงจะไม่โดนหวยพาลิปหาย จนหมดตัวหมดควาย หมดไร่หมดนา หมดแม้กระทั่งที่อยู่อาศัย แถมโดนผู้คนสาปแช่งว่าร้าย จนพวกลูกๆ อายผู้คน สุดท้ายพ่อต้องมาสูญเสียชีวิตไป เพราะหวยกินหัวนี้เอง 



คนไร้ศีล

• เมตตา

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้มีใช้เพื่อมาประจาน แต่เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจ ด้วยบุคคลในเรื่องนี้ยังมีตัวตนอยู่ ฉะนั้น จึงใช้นามสมมุติดำเนินเรื่อง

ชีวิตของนายอ๊อด มีจุดเริ่มต้นอย่างคนไม่รู้ว่าวิบากกรรมมีจริง แม้ขณะนี้ของชีวิตเขาจะยังไม่ถึงจุดจบ แต่ผลกรรมที่เขาได้ก่อไว้ ก็มีผลเลยหน้าทีเลย

อดีตนายอ๊อดมีอาชีพค้าขาย การค้าของเขารุ่งเรืองมาก ขายทั้งอาหารสด อาหารแห้ง และขายของเครื่องใช้ทุกชนิด รวมทั้งขายข้าวสารที่ทางราชการให้นายอ๊อดเป็นตัวแทนจำหน่าย ซึ่งในขณะนั้นข้าวสารขาดแคลนเป็นอย่างมาก ขนาดต้องจำกัดจำนวนการซื้อในแต่ละครอบครัว โดยต้องนำทะเบียนบ้านมายื่นทำบัตร เพื่อรู้จำนวนสมาชิกในครอบครัวนั้นๆ ตอนนั้นทุกคนลำบากมาก ถึงแม้จะมีเงินแต่ก็ไม่สามารถหาซื้อข้าวได้ ข้าวที่ถูกส่งมาแต่ละครั้งตามที่คาดคะเนดูก็น่าจะเพียงพอกันทั่วทั้งหมู่บ้าน แต่ที่น่าสงสัยก็คือเพียงในเวลา ๒-๓ วันข้าวจำนวนนี้ก็หายไปหมด โดยที่นายอ๊อดบอกว่าข้าวขายหมดแล้ว ใช้มันเป็นไปไม่ได้ เพราะอีกหลายครอบครัวยังไม่ได้ซื้อ แล้วทำไมข้าวถึงขายหมดเร็วในเวลาแค่ ๒-๓ วัน แล้วนี่อีกตั้งครึ่งเดือนกว่าข้าวจะส่งมาอีกครั้ง

ปัญหาข้าวสารขายหมดไว จึงเป็นข้อสงสัยติดค้างใจของชาวบ้าน และแล้วเหตุการณ์ก็ได้กระจ่างขึ้น เมื่อบังเอิญมีคนในหมู่บ้านเห็นเหตุการณ์ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ข้าวหายไปหมด ในคืนนั้นเวลาประมาณตี ๑ เห็นจะได้ ที่ร้านของนายอ๊อด มีคนกำลังลำเลียงกระสอบ

ข่าวสารขึ้นรถบรรทุก ชัดเลยว่า นายอ๊อดแอบขายข้าวของประชาชน ให้ตลาดมืด เพื่อจะได้กำไรเพิ่มอีกหลายเท่า มิน่าในช่วงหลังสังเกต ว่านายอ๊อดล้ำซ้ำ ฟุ้งเฟ้อ ฐานะการเงินดีขึ้น ชีวิตของนายอ๊อดและ ครอบครัวหรรษามากขึ้น แท้ที่จริง เขาก็ได้มาจากการยกยอกขี่โกง เสพสุขบนความทุกข์ยากของผู้อื่น

และเมื่อเรื่องกระจ่าง จนถูกทางการสั่งระงับมิให้นายอ๊อดเป็น ผู้จำหน่าย แต่ถึงเวลานี้เขาคงไม่แคร์เพราะเขากอบโกยไปได้เกินคุ้ม

ยัง ยังมีอีก นายอ๊อดมีจิตใจโหดเหี้ยม ถ้าเมื่อไหร่นายอ๊อดจับ ได้ว่า หมาข้างถนนตัวโตมาแอบกินหมูบนเขียงที่นำมาขาย เขาจะใช้ มีดหันหมูฟันหมาตัวนั้นบาดเจ็บสาหัสเจียนตาย มีอยู่ครั้งหนึ่งผู้เขียน เห็นกับตา เขาขับรถชนหมาตัวหนึ่ง แทนที่จะลงมาดูเขากลับถอยรถไป ทับให้ตาย นี่เป็นพฤติกรรมปกติที่เขาทำได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

และยิ่งไปกว่านั้น เขายังเป็นคนอกตัญญูต่อแม่อยู่เสมอ ด่าอย่างหยาบคาย บางครั้งเวลาทะเลาะกันถึงขนาดเอาปืนมาข่มขู่

แต่วิบากกรรมมีจริง หลังจากนั้น เวลาว่างเลยมาไม่นาน เพียง ในช่วงชีวิตอันสั้นของเขาเอง นายอ๊อดเริ่มถึงจุดอับ การค้าขายขาดทุน ย่อยยับ ซ้ำยังมักถูกมือดีมาขโมยของบ้าง เงินบ้าง และดูเหมือนว่า เขาจะจับอะไร ขายอะไรก็ดูจะแย่ง ชีวิตที่เคยรุ่งโรจน์ หรรษา จาก การเอาเปรียบเอาไรด์ บัดนี้เหลือแต่ความเสื่อมโทรม แม้แต่ตัวของ นายอ๊อดเอง

วิบากกรรมต่างๆ ก็เริ่มทยอยมาเรื่อยๆ อย่างทันตาเห็น เริ่ม จากคนในบ้านสร้างความปั่นป่วน ลูกๆ นำความเดือดร้อนมาสู่ นายอ๊อด นับตั้งแต่ภรรยาป่วยเป็นอัมพฤกษ์ ลูกสาวคนโตล่าสอนมั่ว ผู้ชาย นำความอับอายมาสู่ นายอ๊อด ลูกสาวคนที่สองก็หนีตาม ผู้ชายไป จนถึงลูกชายคนเล็กก็ติดยาเสพติด ลักขโมย ติดคุก และ ในที่สุดก็เสียชีวิต ด้วยสาเหตุเสพยาเกินขนาด

ขณะนี้นายอ๊อดแทบจะไม่เหลืออะไรนอกจากความอับอาย
และความทรมาน แต่เขาก็ยังอยู่กับกรรมชั่ว เขายังสร้างความชั่ว
ต่อไปอีกด้วยการมอมเมาเด็ก ด้วยการเปิดตู้เกมและโต๊ะสนุก

**ใช่ แม้ขณะนี้ ยังไม่ถึงจุดจบของชีวิต ก็ไม่รู้ว่า เขาจะมีโอกาส
ที่จะรู้สำนึกในกรรมที่หลงไปบ้างไหม**

หรือว่าจะมีแต่นรกที่รอเขาอยู่เท่านั้น 

ปาโปปิ ปัสสดี ภาหุรี
ยาว ปาปี น ปจจติ
ยทา จ ปจจติ ปาปี
อล ปาโป ปาปานิ ปัสสติ

เมื่อบาปยังไม่ส่งผล
คนชั่วก็เห็นว่าเป็นของดี
ต่อเมื่อมันผลิตผลเมื่อใด
เมื่อนั้นแหละเขาจึงรู้พิษสงของบาป

• พุทธวจนะ



แมลงสาบมาทวงหนี้

• วิชาญ ฐิติศรภาคย์

สมัยเด็กๆ คุณย่ามักชอบจับแมลงสาบปิ้งให้กิน ข้าพเจ้ายังไม่รู้ว่ามันเป็นสัตว์ที่ชาวบ้านทั่วไปมักจะรังเกียจ ด้วยความที่เป็นเด็กมาก ดังนั้นเวลาเจอแมลงสาบโดยเฉพาะชนิดตัวดำๆ จึงมักจะชี้ให้ท่านดู ท่านก็จะจับปิ้งให้กินทุกครั้ง

โตขึ้นมาหน่อย เริ่มรู้จักว่านี่คือ “แมลงสาบ” สัตว์ที่คนส่วนใหญ่รังเกียจนักหนา ก็เลยรู้สึกขยะแขยง ไม่รู้ว่าแต่ก่อนกินเข้าไปได้อย่างไร เพราะความรู้สึกขยะแขยงนี้เอง ทำให้รู้สึกเกลียดแมลงสาบเอามากๆ เจอที่ไหนมักจะไม่ปล่อยไว้ ไล่ฆ่าหมด

ครั้งหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว ไปสอบเอ็นทรานซ์ที่กรุงเทพฯ ขณะพักอยู่กับเพื่อนในวัดมหาธาตุ มองเห็นแมลงสาบตัวหนึ่ง เจ้าเพื่อนของข้าพเจ้าก็คว้าไม้บรรทัดเหล็กตีแมลงสาบ ตอนนั้นรู้สึกสะใจยิ่งนัก เสียงดังเป๊าะ! แมลงสาบก็เบนแต่ดแต่ดินกระแต่วๆ คาที่ แล้วเขาก็หัวมันใส่ถังขยะ ทำความสะอาดไม้บรรทัดเหล็ก ข้าพเจ้าได้เห็นการฆ่าแมลงสาบด้วยไม้บรรทัดเหล็กอีกหลายครั้ง บางครั้งก็ใช้ขว้าง บางทีหาอะไรไม่ทัน เพื่อนก็จะใช้รองเท้าแทน ก่อนจากกันเขาได้มอบไม้บรรทัดนั้นแก่ข้าพเจ้า (เพื่อใช้สังหารแมลงสาบต่อไป)

ต่อมา ข้าพเจ้ามีโอกาสดูเรียนต่อ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน (ปัจจุบันคือมหาวิทยาลัยบูรพา) ได้พักอาศัยในหอพักของมหาวิทยาลัย จำได้หอนั้นคือหอพักชาย ๑๐ ซึ่งเป็นหอพักแรกที่ทุกคนจะได้พบนับแต่เข้าประตูมหาวิทยาลัย ในห้องพักแต่ละห้องจะมีตู้ไม้ไว้เก็บข้าวของและเสื้อผ้า สูงประมาณ ๒ เมตร กว้างประมาณ ๘๐

เซนติเมตร และลึก (หนา) ประมาณ ๖๐ เซนติเมตร ในตู้นั้นนอกจากพวกนิสิตจะเก็บเสื้อผ้าแล้วยังเป็นที่เก็บเสบียงอาหารของว่างต่างๆ อีกด้วย ด้วยความเป็นคนที่เกลียดแมลงสาบ ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าหรือเพื่อนร่วมห้องนอนพบแมลงสาบ นั่นคือเกมการออกกำลังไล่ฆ่า ทั้งวิ่งไล่ตี ไล่ขว้างด้วยสิ่งของ ซูลมุนกันเป็นประจำ ความรู้สึกที่เกลียดแมลงสาบนี้คงจะซึมซับไปสู่เพื่อนร่วมห้องนอนด้วย เพราะทุกครั้งที่เจอแมลงสาบ พวกเขาเป็นได้ร่วมฆ่าแมลงสาบด้วยความกระตือรือร้นด้วยเช่นกัน ขณะที่ไล่ฆ่ามันเราก็สนุกไปด้วย หัวเราะกันอย่างสนุกสนาน และเราจะไม่เลิกตามล่าถ้าพบแมลงสาบจนกว่ามันจะเป็นศพ แม้เพียงได้เห็นแค่ ๑ ตัวในตู้เสื้อผ้าของคนใดคนหนึ่ง เรายอมลงทุนหรือของในตู้ออกหมดทีละชิ้นๆ เพื่อกำจัดแมลงสาบนั้น เป็นเช่นนี้อยู่เสมอๆ

เหตุการณ์ผ่านไป...เมื่อข้าพเจ้าเรียนจบ และสอบบรรจุเข้าเป็นครูได้แล้ว ภายหลังข้าพเจ้าได้มีโอกาสศึกษาปฏิบัติธรรมในปี ๒๕๓๐ ช่วงกลางปีนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้ากลายเป็นคนถือศีล ๘ รับประทานอาหารวันละ ๑ มื้อ และเป็นอาหารที่ปราศจากเนื้อสัตว์ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ภารโรงต่อเตียงแคบๆ ขนาดความกว้าง ๗-๘ นิ้ว สูงประมาณ ๑๕-๑๘ นิ้ว เพื่อฝึกการนอนตะแคงขวา(สิหไสยาสน์) ซึ่งว่ากันว่าเป็นการนอนที่สง่างามที่สุด คล้ายการนอนของราชสีห์ และพระพุทธรูปเจ้าก็ทรงนอนในท่านี้เป็นประจำ ผู้รู้ท่านว่า การนอนท่านี้จะกำหนดสติในการนอนได้ดี รู้สึกตัวเมื่อพลิกตัวทุกครั้ง นักปฏิบัติธรรมมักจะเรียกเตียงประเภทนี้ว่า “เตียงสวรรค์” มีแต่คนจิตใจสูงเท่านั้นที่นอนได้ คนกิเลสหนักก็จะไม่ค่อยรู้สึกตัวและพลิกตก (สวรรค์) ได้

เพื่อให้มันเข้าบรรยากาศ ไหนๆ ก็ลองนอนเตียงแคบๆ และเหนือเตียงก็เป็นกลดแล้วข้าพเจ้าได้เพิ่มสติการนอนเพิ่มขึ้น ด้วยการหาก้อนอิฐแดงมา ๑ ก้อน ใช้หนุนศีรษะแทนหมอนนุ่มๆ ปกติแล้วอิฐ

จะสาๆ ทำให้ระคายผิว ข้าพเจ้าจึงใช้กระดาษห่ออีกชั้นหนึ่ง เป็นกระดาษห่อปกสีเหลือง ข้าพเจ้าก็นอนไปอย่างนั้นเป็นแรมเดือน โดยไม่เกิดอะไรขึ้น

วันหนึ่งเกิดเหตุประหลาด ข้าพเจ้าตื่นเข้าขึ้นมา รู้สึกว่าแสบๆ แสบๆ คล้ายกับมีอะไรเสียดสีจนถลอก ก็ไม่คิดอะไรมาก คิดว่าอาจเป็นเพราะนอนเอาแกำกัฏกับอิฐ

เข้าวันต่อมา (วันที่สอง) ข้าพเจ้ารู้สึกคล้ายๆมีอะไรเกาะที่ติ่งหู จึงใช้นิ้วถูๆ เชี่ยๆ ปรากฏว่าเลือดไหล (จริงๆแล้วที่รู้สึกว่าจะไรติ่งหู คือแผลที่เลือดหยุดและตกสะเก็ด) ก็รู้สึกงง ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ได้แต่ประหลาดใจ


เข้าวันที่สาม เมื่อตื่นขึ้นมาถึงประหลาดใจกว่า ๒ วันก่อน เพราะรู้สึกแสบๆ ที่บริเวณนิ้วหัวแม่เท้าข้างขวา ยังไม่ทันเก็บมุ้งกลดสำรวจดูพบว่า ที่นิ้วหัวแม่เท้ามีเนื้อแห้วหายไป ขนาดประมาณเมล็ดถั่วเขียว รู้สึกตกใจและงุนงงมาก สำรวจมุ้งก็ไม่พบอะไรผิดปกติเหลือจุดเดียวคือก้อนอิฐหูนูนศีรษะ ข้าพเจ้าค่อยๆ จับก้อนอิฐถือไปนอกห้องเคาะๆ ดู ปรากฏว่ามีแมลงสาบขนาดตัวไม่ใหญ่นักออกมาตัวหนึ่ง จิตล้าบงบอกทันที นอกจากแมลงสาบแล้วไม่มีสิ่งอื่นแน่นอน

ทวนนึกถึงครั้งอดีตที่เราเคยกินมัน ฆ่ามันด้วยวิธีต่างๆ ไม่ว่าจะใช้ยาสเปรย์ฉีดในห้อง ในตู้จนทนอยู่ไม่ได้ ใช้รองเท้าขว้างจนห้องแตก คลานกระต๊อบๆ อย่างทุกขเวทนา และอื่นๆ อีกสารพัด ชะรอยบายนั้น ย้อนกลับมาถึงตนเองแล้ว รู้สึกสลดใจกับพฤติกรรมเก่าๆ หากมันใช้วิธีการเดียวกับเราที่ทำกับมันบ้าง มาทวงหนี้กรรมพร้อมๆ กันทุกตัว เราคงไม่อาจทนทานได้แน่ รู้สึกโชคดีที่เราสูญเสียเนื้อแค่เมล็ดถั่วเขียว (ซึ่งปวดแสบอยู่นับสัปดาห์กว่าจะหาย) **นี่ขนาดหันมาปฏิบัติธรรมรักษาศีลแล้ว ยังไม่อาจหลุดพ้นจากวิบากกรรมได้** ช่างตามติดมาเร็วจริงๆ เห็นผลกรรมในระยะไม่ทันนานเท่าไร

คืนนั้นตั้งจิตอธิษฐาน ขอโหสิกรรม และขอชดใช้หนี้ที่เคยทำไว้

หากหนี้หมดกันแล้วก็อย่าจองเวรกันอีกเลย เพราะปัจจุบันเราถือศีลกินเจแล้ว ปรากฏว่าเข้าขี้นมาปกติทุกอย่าง ไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนั้น ปรากฏให้เห็นอีกเลยจนปัจจุบัน จึงเชื่อได้ว่า เหตุครั้งนั้นที่ คีนแรกแมลงสาบแตะแก้ม คีนที่สองแตะตึงหู คีนสุดท้ายแตะนิ้วเท้าจนเนื้อแหงนหายเป็นหลุมเท่าเมล็ดถั่วเขียว ล้วนเป็นการใช้หนี้กรรมทั้งสิ้น

ปัจจุบันข้าพเจ้าเลิกทำบาปทั้งปวงแล้ว เป็นผู้รักษาศีลมาถึง ๑๓ ปีกว่า งดเว้นเนื้อสัตว์มาตลอด รับประทานเพียงวันละ ๑ มื้อ ขณะนี้ลาออกจากราชการแล้ว และกำลังจะเข้าพิธีอุปสมบทภายใน ๑๐ วันนี้ ด้วยซาบซึ้งในเรื่องของกรรม และกำลังพากเพียรปฏิบัติให้สูงขึ้น เพื่อหลุดพ้นจากห่วงแห่งกรรมวิบาก ซึ่งวนๆ เวียนๆ ซาติแล้ว ซาติเล่ามีรู้จักจบสิ้น

เขียนเล่าประสบการณ์นี้ไว้ เพื่อเป็นอุทาหรณ์แก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในบาปบุญคุณโทษว่า แม้ท่านยังพิสูจน์ไม่ได้แน่ชัด แต่คุ้มค่าให้เสี่ยงทำบาปอยู่หรือไม่ 



ผู้ใด ปรารถนาความสุขเพื่อตน
แต่ผลัดความทุกข์ไปให้ผู้อื่น
ผู้นั้น ย่อมเกลือกกลิ้งไปด้วยเวร
ย่อมไม่พ้นจากเวร

ปรทุกขุปชานน
เวรลัสคคัลสฏฐโฐ

โย อตตโน สุขมิจจติ
เวรา โส น ปริมุจจติ
ธรรมบท ๒๕/๔๕

ปีกพับ-ดับตะเกียง

• นรฯ

แสงแดดยามบ่ายเริ่มโรยตัว ไอเย็นแห่งหมันตฤศูชยามาอ่อนๆ อีกไม่ช้าก็จะค่ำแล้ว กระจิบน้อยสีเหลืองโพร กระจุดดหย้อยๆ อยู่ที่กิ่งมะขามเทศต้นใหญ่ชายคลอง ชั่วบ !...เสียงกระสุนเล่นผ่านง่ามไม้ ด้วยแรงสะบัดของหนังยางคู่มือใหม่ที่เพิ่งทำเสร็จ ร่างเจ้ากระจิบน้อยเคราะห์ร้ายกระดอนไปตามแรงกระสุน แล้วตกลงตรงโคนมะขามเทศนั้นเอง

เจ้าเปี้ยกน้องชายของฉันลึงโลดใจ วิ่งแจ้นไปหิบบมาทันที ฉันเองก็ดีใจยิ่งหย่อนไปกว่าเจ้าเปี้ยก นึกภูมิใจในฝีมือ และชื่นชมกับหนังสะตึกคู่มือ ที่ประเดิมชัยเพียงกระสุนนัดแรกเท่านั้น

กระจิบน้อยตายสนิท เจ้าเปี้ยกยื่นนกกมาตรงหน้า ฉันรีบคว้าพร้อมกับพลิกดูรอยกระสุนว่าถูกตรงไหน เห็นเลือดสีแดงสดไหลออกมาจากโคนปีก เสียงกระดุกหักดังก๊อบ...ก๊อบ

เจ้าเปี้ยกคุ้ยลั่นเมื่อนำกลับมาบ้าน แม่เห็นเข้าก็เทศนากัณฑ์ใหญ่

“นร ! บาปกรรม เห็นชีวิตเขาเป็นเป้ากระสุน ถ้าใครๆ เขายังเอ็งมั่งจะเจ็บไหม”

ทุกครั้งที่ฉันยิงนกตาย แม่เห็นที่ไรจะถูกเทศน์ทุกที แต่...ฉันก็หาได้รู้จักบาปบุญคุณโทษไม่ กลับหลงภูมิใจว่าฝีมือเราแม่น ส่วนเดียเล่าก็ไม่ได้ดูว่าอะไรเพียงแต่พูดว่า ไปยิงมาทำไมตัวเล็กๆ ไม่พอหม้อแกง กลับทำให้ฉันงุ่มง่ามนะ เพิ่มบาปให้ใหญ่โตขึ้น

คราวนี้เปลี่ยนเป้ากระสุนใหม่ เจ้ากระจิบมันกระจอกเกินไป ฉันเริ่มหายิงนกเอี้ยง นกปรอด นกเขา ที่ตัวใหญ่ขึ้นหน่อย แต่ถอนขนแล้วก็ตัวนิดเดียวเอง ยิ่งได้แล้วก็เอามาขังไฟ ทาพริกไทยกระเทียมตามตำรับนกยางของเด็กๆ สมัยนั้น



หนังสือตึกคู่มือใจงามนี้ช่างมีดีแท้ๆ ถ้าเจอเข้าเหมาะๆ มันจะไม่พลาด หลายสิบชีวิตต้องสังเวกกระสุนให้มัน

แปลก ! นกแทบทุกตัวที่ถูกฉันยิง มันปีกหักเป็นส่วนมาก บางตัวก็ตายคาที่ ปีกขาดกระเด็นเลยก็มี บางตัวไม่ตายง่ายๆ เลย อย่างนกเขา นกพิราบ นี้อึดมาก แต่ปีกหักบินไม่ได้เท่านั้น

ตัวไหนไม่ตายคาที่ พอจับมาแล้วก็ใจไม่ดี เอากลับมาบ้านเพื่อจะรักษา เพราะเกิดจิตสงสารขึ้นมา เลยถูกแม่เทศนาทุกทีไป เอามาไว้ไม่นานเท่าไรมันก็ตาย ฉันไม่กล้าเอามันมาทำกิน ไม่รู้เป็นยังไง ถ้ามันไม่ตายทันที ยิ่งอย่างอื่นก็ไม่มันซะด้วย

บางวันน้ำลงงวด ก็ไปเดินยิงปลาตีนที่กำลังกระโดดหย้อยๆ ที่ชายเลน มันก็สะใจไปอีกแบบหนึ่ง เวลาปลาตีนถูกกระสุนจิ้งๆ มันจะกระเด็นไปซักระแฉ่วๆ แต่ฉันไม่ได้เอามาทำอะไร เพราะไม่ค่อยมีใครกินกัน ยิ่งเล่นมันๆ มือเท่านั้นเอง

เจ้าบอย เพื่อนบ้านที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฉัน เป็นลูกของผู้มีอันจะกิน พ่อแม่ร่ำรวย เรียนหนังสือมาด้วยกัน และเคยประลองฝีมือยิงหนังสือตึกกันบ่อยๆ ฝีมือมันสู้ฉันไม่ได้ ต่อมาพ่อแม่ย้ายมันเข้าไปเรียนที่เมืองหลวง

ช่วงปิดเทอม ก็กลับบ้านนอก บ๊ยะ ! เพื่อนเรามันพัฒนาเร็วเว้ย... ซี่จักรยานสะพายปืนลม แทนหนังสือตึก เทียวออกยิงนกตามท้องนา และชายแม่น้ำ ส่วนมากจะเป็นนกใหญ่ๆ เช่น นกกระสา นกกระยาง นกพิราบ ฯลฯ

เจ้าบอยยิงปืนแม่น มักจะได้นกแทบทุกนัดที่กระสุนระเบิดออกจากลำกล้อง ทั้งนี้เพราะมีกล้องเล็งติดกับตัวปืนด้วย

ฉันนี่กรีซยาลูกคนรวย วิชาที่มันมีปืน เมื่อเห็นนกกระยาง แขนงหน้ารถจักรยานเป็นพวง

ฐานะอย่างฉัน มีสิทธิ์เล่นเพียงหนังสือตึกเท่านั้น แต่ฝีมือนับ

วันแม่่นยำขึ้น

นกตัวใหญ่ๆ ก็มีสิทธิ์สังเวกกระสุนของฉันได้ ถ้ามันเพลอไม่รีบบินหนีไปเสียก่อน

ทุกๆ วัน หลังเลิกเรียน ฉันมักจะเดินซุ่มๆ ย่องอย่างอย่างพรานล่าเหยื่อ ออกล่านกกระยางที่จับอยู่บนยอดลำพูริมน้ำ แต่ไม่ค่อยทันได้ยิง เพียงเงื่อง่า เจ้านกตาไวบินวูบหลบไป ทำให้ริษยาเจ้าบอยมากยิ่งขึ้น

ฮีม ! ถ้าข้ามปีเป็นมั่งละก้อ จะยิงนกมาแคงเผ็ดทุกวัน เตี้ยและแม่คงไม่ด่าเป็นแน่ ในใจฉันคิดเตลิด ไปเรียนชั้นมัธยมแล้วแต่ยังไม่ทิ้งหนังสือสัก

วันหนึ่ง เจ้าบอยมาชวนไปยิงนกพิราบ ที่เกาะบนหลังคาโรงเรียน ฉันมีหนังสือสักกับกระสุนถุงหนึ่ง เจ้าบอยมีปืนลมติดกล้องอย่างโก้

นกพิราบเชื่องและฉลาด พอเราจ้องยิงทางด้านนี้ มันก็หลบไปอีกด้าน แต่ไม่บินหนี ฉันจึงออกอุบายวิธี ให้เจ้าบอยไปอยู่คนละด้านแล้วที่นั่นนกจะหลบทางไหน

เนื่องจากเวลาโพล้เพล้ ใกล้เคียงเวลาเช้ารังของมันแล้ว มันจึงไม่บินหนี ตอนนี้องกระสุนจากหนังสือสักของฉันสะบัดพรี๊ดขึ้น จับเปาะเข้าถูกเจ้าพิราบขาวตัวหนึ่ง กลิ้งหลุนๆ ตกลงมาจากหลังคา ปีกหักเลือดแดงฉาน มันลนลานขยับตัวหนี

ใจหดหู่อีกแล้ว ทำไมถึงไม่ตาย ? ส่วนเจ้าบอยยิงได้สามตัวจากนั้นก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

ฉันต้องเอาเจ้าพิราบขาวมาปฐมพยาบาลที่บ้านอีก เเวรกรรมจริงๆ ถูกแม่ตำท้อหลายกระบุงโกย เพราะคนโบราณถือหนัก ว่ายิงนกตามวัดตามโรงเรียนเป็นบาปหนักหนา

เจ้าพิราบขาวไม่ยอมกินอะไรเลย ฮีมเขาเหงาหงอยปีกห้อย ร่องแร่งอยู่ได้เกือบสองอาทิตย์มันก็ตาย ต้องเอาแอบไปทิ้ง กลัวแม่รู้

จะถูกตำซ้ำอีก

แทนที่ฉันจะละเลิกการยิงนกลงบ้าง แต่ก็ทำได้สำนึกบาปไม่
ยังคงที่ยาวยิ่งต่อไปด้วยความคะนอง

เย็นวันหนึ่ง ถือหนังสือตีก็เดินไปตามคันสวน มือทั้งสองจับ
ง่ามและกระสุนเตรียมพร้อม ถ้าเจอนกตัวใดเป็นปล่อยกระสุนใส่ทันที

ขณะที่เดินไปเกือบสุดสวน เสียงนกกระยางกอร้อง ก้อก!
แสดงอาการตกใจ กระพือปีกหนีอย่างรวดเร็ว ฉันวาดมือตามปล่อย
กระสุนใส่ทันที

โ๊ะ! เจ้ากระยางกอกถลาหัวปักลงข้างป่าจาก มันต้องถูก
กระสุนเข้าเป็นแน่ ใจตอนนั้นลึกลงอย่างบอกไม่ถูก นี่ขนาดนกบินๆ
เรายังโดน (เอาไปคุยได้อีกนาน) รีบวิ่งตามไปทันที

จริงดังคาด เจ้ากระยางกอกนอนแอ้งแม้งตรงรอยตีนควายข้าง
ป่าจากนั่นเอง

แต่.....มันไม่ตาย ส่งเสียงร้องก้อก...ก้อกคงจะตกใจและเจ็บปวด
ดวงตาฉายแววตื่นตระหนก ปากอันแหลมคมฉกฉิก ขณะที่ฉันเอื้อม
มือเข้าไปจับมันต้องรีบคว้าค้อมันไว้ ในที่สุดก็จับได้ พลิกดูว่ามันถูก
กระสุนตรงไหน

อีกแล้วปีกหักอีกแล้ว เลือดสีแดงสด ตัดกับสีขาวย่าง
ชัดเจน ทำไงดี...โดนแม่ตำอีกแน่ๆ จะทุบให้ตายคามือแต่ใจไม่กล้า
นายพรานชื่อลาดอย่างฉัน เลยต้องแอบเอามาไว้ที่หลังบ้าน เอาลุ่มไม้
ครอบไว้ ไม่ต้องพูดถึงว่าแม่จะไม่เทศน์

“นรก! ข่างไม่กลัวบาปกรรม” เป็นคำที่แม่ใช้ประจำจนชินหู
ฉันต้องทำบาปซ้ำซ้อนขึ้นอีก เมื่อเอามันมาข้างต้อหาซื้อนกคุ้ม
ลูกปลาเอามาให้เจ้ากระยางกินซึ่งมันก็ไม่แยแส มองดูฉันตาปริบๆ
สามสี่วันก็ตาย

แปลกจัง ! ทำไม่เป็นอย่างนี้ละ ตอนที่จะยิงเขา จิตใจฉันไม่

คิดถึงเรื่องบาปกรรม มาคิดได้เมื่อทำกรรมสำเร็จแล้ว

ฉันได้เลิกรามือ จากการล่าสังหารชีวิตสัตว์ก็เมื่อต้องบรรจุเข้ารับราชการ จึงไม่มีเวลาที่จะไปทำอย่างเก่าอีก และในช่วงชีวิตที่ทำงานนี้เอง ทางหน่วยงานจัดให้มีการแข่งขันฟุตบอล เพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีโดยให้ข้าราชการชายลงแข่ง ฉันได้รับการคัดเลือกลงสนามด้วย

วันนั้นฉันเป็นกองหลัง ทำหน้าที่ป้องกันคู่ต่อสู้ซึ่งมีฝีเท้าจัดมาก มักพาลูกบุกยิงประตูเรื่อยๆ ฉันเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าแทบหมดแรง ช่วงใกล้หมดเวลา ศูนย์หน้าฝ่ายตรงข้ามเกี่ยวลูกหลบกองกลาง ต้องป้องกันช่วยประตูอย่างสุดชีวิต

ขณะที่ศูนย์หน้าฝ่ายนั้น หวดลูกเข้าข้างเสาประตูด้านขวา ฉันจับทางลูกบอลถูก ฟุ่งสุดตัวคิดโหม่งลูกให้แหลบออกนอกเสา ปรากฏว่าโหม่งพลาด ลูกบอลอัดตุ้มเข้าไหล่ขวา แรงยิ่งกว่าข้างเตะ ร่างที่กำลังเหินในกลางอากาศ กระเด็นไปกระแทกเสาประตู ไหล่ขวาเสียแป๊บ โคนเข้าอย่างจังสองจังหวะ แทบจะเป็นเวลาเดียวกัน

ฉันลุกไม่ขึ้น เหมือนนกปีกหัก พุบกองอยู่โคนเสาประตูฟุตบอลนั่นเอง

พอดีหมดเวลาการแข่งขัน คนดูวิ่งเข้ามาล้อม โฉ่ชพุงให้ลุกขึ้น แต่ฉันลุกไม่ไหว จึงถูกหามตัวไป แทนที่จะหวังตัวเอง กลับถามโค้ชว่า “ลูกเมื่อไหร่เข้าประตูหรือเปล่า” พอได้ยินว่าไม่เข้า แหลบออกนอกเสาไปหูดหวิด ทำให้ทีมเราชนะ ๒:๑ ฉันแทบจะหายเจ็บทันที

ไอ้ชัยชนะมันมีพลังอำนาจปานฉะนี้เชียวหนอ ฉันต้องนอนพักหลายวัน เพราะกระดูกไหล่ขวาเคล็ดอันตรายจนชะมัด ทำอะไรก็ไม่ได้ นั่งนอนก็ปวดเมื่อยไปหมด

หวนคิดถึงอดีตที่ได้ทำบาปกรรมมา ภาพนกฟุ้งขึ้นในห้วงลำนึก ล้วนแต่ปีกหักทั้งนั้น นี่มันอะไรกัน กรรมตามสนองแล้วหรือนี้

ฉันต้องขอใช้วิบากกรรมที่ตนได้ทำไว้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

จนบัดนี้ เวลาที่ล่วงเลยมานานนับสิบปี ไหล่ชวาก็ยังปวดเจ็บ แพล็บๆ ไม่หายขาด ฝึกนอนท่าสี่เหลี่ยม (ตะแคงขวา) ก็ไม่ได้ จึงต้องรับใช้กรรมที่ก่อไว้ครั้งนี้ด้วยการสร้างความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้น

เรื่องกฎแห่งกรรม มีจริงหรือเป็นจริง ใครทำใครก็ได้รับกรรมของตน อย่างเช่นที่ฉันและเจ้าบอยเพื่อนเก่า กำลังรับวิบากแล้วนี้

ขอย้อนถึงวิบากของเจ้าบอย นักแม่เป็นสักหน้อย เมื่อเป็นหนุ่มขึ้นฝีมือยิงปืนเข้าขั้นมาตรฐานระดับนักกีฬาทีมชาติ

ยามเช้าวันหนึ่งในอดีต ฉันและเจ้าบอย ออกมาหนึ่งที่ม้ายาวหน้าบ้าน คุยกันอย่างอารมณ์ดี ขณะเดียวกันบนยอดเสาโทรทัศน์ ก็มีนกนางแอ่นกำลังส่งเสียงจู้จี้กันดัง จู๋...จี้...จู้...จี้ อย่างมีความสุขเจ้าบอยบอกว่า “รอเดี๋ยวนะจะทำอะไรให้ดู” แล้วลุกจากม้ายาวเดินเข้าบ้าน สักครู่ก็กลับออกมาพร้อมกับปืนลมติดกล้องกระบอกนั้น ยกขึ้นประทับขาเบนปากกระบอกไปยังเจ้ากางเขน ตัวที่กำลังโค้งคอบนอยู่นั้น ฉันร้องห้ามว่า “อย่าเลยบอย กินไม่ได้หรอกตัวนิดเดียว ปล่อยให้มันให้ฟังดีกว่า มันมาเกาะอย่างนี้ทุกเช้าแหละ”

เจ้าบอยไม่ฟังห้าม กลับพูดว่า “ข้าไม่ได้เอามากิน แต่ข้าจะแสดงฝีมือให้แกดู ว่าพอจะยิงเหรียญทองกะเขาได้หรือยัง” ฉันอุดุลพร้อมกับภาวนาในใจ ขออย่าให้มันยิงถูกเลย

เปรี๊ยะ!

เสียงปืนลมไม่ดังเหมือนปืนอื่นๆ คำภาวนาไม่เป็นผล เจ้ากางเขนหล่นลี้วลงมาโดนเสาโทรทัศน์ โดยที่คู่ของมันที่เกาะห่างกันเพียงฟุตไม่ทันรู้ตัว ว่าอะไรเกิดขึ้น มันหยุดขัน ตะแคงมองลงมายังร่างของคู่ของมันด้วยอาการฉงน

เจ้าบอยวาดกระบอกปืนหันเข้าหานกอีกตัวหมายล่าแดงฝีมือให้ฉันชื่นชม ฉันร้อง... “อย่า!” พร้อมกับทำเสียงซิวๆ โบกมือไล่ให้

มันบินหนี

เจ้ากางเขนเดนตายบินไปแล้ว เจ้าบอยมองฉันอย่างไม่พอใจนัก จากนั้นเราก็ดั้นไปดูเจ้ากางเขนเคราะห์ร้าย ที่นอนลั่นระริกอยู่ชั้น ตาซ้ายแตก เลือดทะลักออกมาเป็นทาง ตาขวาเบิกโพลงมองมายังเจ้าบอยคล้ายอาฆาตแค้น เจ้าบอยจึงพูดว่า “หน้อยแน่ ยังมามองหน้า จะแข่งข้าเรอะ”

หลายปีผ่านไป ฉันกับเจ้าบอยไม่ได้พบกันอีก มาทราบอีกทีว่า มันมีศเป็นร้อยตำรวจเอกมือปราบชื่อดัง ที่ร่วมทีมจับตายฆาตกรโหด เป็นข่าวดังในหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน เมื่อสองปีที่แล้ว

ต่อมามีข่าว นักเลงยิงกับตำรวจในงานฝังลูกนิมิตของวัดแห่งหนึ่ง นักเลงหลบหนีไปได้ ตำรวจนายนั้นถูกสะเท็ดกระสุนที่ตาซ้าย อาการสาหัสถูกนำส่งโรงพยาบาลชั้นหนึ่งในกรุงเทพฯ แต่สูติวิสัยแพทย์จะช่วยรักษาตาไว้ได้ จึงทำให้ตาบอด ต้องใส่ตาปลอมแทน

ฉันมาทราบภายหลังว่า ตำรวจนายนั้นก็คือเจ้าบอยเพื่อนเก่านั่นเอง ทำให้ฉันนึกถึงนกกางเขนตัวนั้น และคำพูดของเจ้าบอย ที่พูดกับนกตอนนั้นว่า “หน้อยแน่ ยังมามองหน้า จะแข่งข้าเรอะ”

นี่ก็คงไม่ใช่ถูกนกแข่งหรือกนะ หากแต่เป็นวิบากกรรมที่ตนได้กระทำไว้ กรรมนั้นได้ย้อนมาสนองแก่ผู้ทำบาปกรรมแล้ว

เจ้าบอยเองก็ยอมรับว่า ขณะนอนรักษาตาอยู่ที่โรงพยาบาลนั้นก็เหมือนได้ยินเสียงนกกางเขนมาร้องอยู่ข้างหู แต่ไม่เห็นตัว หลับตาก็เห็นภาพนกกางเขนที่ถูกยิงตาแตกนั้น เจ้าบอยเล่าด้วยอาการน้ำตาซึมอย่างลำนึกผิด

เมื่อพบกันครั้งสุดท้าย เจ้าบอยบอกว่า **“ข้าหยุดแล้ว....ไม่ฆ่าสัตว์อีกแล้ว”** ฉันเปล่งสาธุ ! พร้อมกับบอกว่า

ฉันเองก็หยุดฆ่าสัตว์แล้วเช่นกัน และบัดนี้ฉันก็ปฏิบัติธรรม ไม่กินเนื้อสัตว์มาได้แปดปีแล้ว

เจ้าบอยกล่าวสา..า..ฐุ! พร้อมกับรับปากว่าจะพยายามทำให้ได้
ฉันจึงได้กล่าว สา..า..ฐุ! อีกครั้ง

อย่าดูถูก	บาปกรรม	จำนวนน้อย
จะไม่ด้อย	ตามต้อง	สนองผล
ดูโอ่งน้ำ	เปิดหงาย	รับสายชล
ยังเปี่ยมล้น	ด้วยอุทก	ที่ตกมา



น ตั กมม กตฺ สาธุ
ยํ กตฺวา อนนฺตปฺปติ
ยสฺส อสฺสุมฺโข โรท
วิปากํ ปฐฺวีเสวติ

กรรมใดทำแล้วทำให้เดือดร้อนภายหลัง
อีกทั้งทำให้ร้องไห้ตาตนเอง
รับสนองผลของการกระทำ
กรรมนั้นไม่ดี

• พุทธวจนะ



ทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

• รัชชัชย / เยี่ยง

ผมจะเล่าประสบการณ์ที่ได้กระทำเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก และผลที่ติดตามมาตอบสนองให้ได้รับเมื่อผมเป็นวัยรุ่น

ตอนเป็นเด็กอายุได้ ๑๐ ขวบ ที่บ้านผมเลี้ยงสุนัขไว้ ๑ ตัว เลี้ยงเปิดไว้ ๒๐ ตัว วันนั้นสุนัขกระโดดเข้าเล้าเปิดได้ มันวิ่งไล่ตะครุบแล้วกัดเปิดตัวแล้วตัวเล่า (คงเป็นเพราะความอยากสนุกของมันกระมัง) กว่าจะมีคนมาเห็นเปิดทั้งหมด ๒๐ ตัว ก็ตายเรียบ

ผมโกรธมากจึงใช้ขวานเหี่ยวบั่นล่อสุนัข พอมันเข้ามาใกล้ ก็ใช้เสียมพาดลงที่หัวสุนัขก่อนครั้งแรก พอครั้งที่สอง ที่สาม และที่สี่ พาดลงตามข้างลำตัวของมัน สุนัขยังไม่ตายได้แต่ร้องและวิ่งหนีไปในสภาพที่บาดเจ็บ ทรมาน ตอนนั้นผมยังนึกเสียดาย ที่ฆ่ามันไม่ตาย จากนั้นก็ไปจัดการฆ่าที่เหลือเปิด

พอเวลาผ่านไปได้สองวัน สุนัขคงหิวข้าว ไปที่ไหนคงไม่มีใครเลี้ยง มันกระดิกหางเดินหมอบๆ เข้ามา ทำทางหิวแต่หวาดกลัว ผมเห็นสภาพที่หัวสุนัขมีแผลเหวอะแตก ยังมีเลือดไหลหยดเปรอะเปื้อน ลักษณะตาข้างขวาเป็นสีแดงกำ ผมเห็นสภาพนั้นก็ตกใจ นึกในใจว่า

“ถ้าเป็นคนได้รับแผลแบบนี้ คงจะเจ็บปวด และทรมานอย่างยิ่งเป็นแน่”

ผมตัดสินใจรีบฆ่าสุนัขให้ตาย คิดว่าเมื่อมันตายแล้ว คงไม่เจ็บปวดทรมาน พอสุนัขตาย ผมก็ไปซุดหลุมฝัง

ผมใช้ชีวิตเป็นอยู่เรื่อยๆ ด้วยความอยากสนุกได้สร้างบาปกรรมไว้หลายต่อหลายครั้ง โดยไม่ได้นึกถึงผลที่จะมาตอบสนองเลย เช่น สภาพอากาศเปลี่ยนแปลงไป ผมก็ทำเปลี่ยนไปตามสภาวะ ฤดูฝนน้ำมาก สิ่งที่ผมทำเป็นประจำ คือ ตกปลา ใช้กุ้งเป็นเหยื่อ เอาปลามาทำเป็นอาหาร

บ้าง ขายไปบ้างก็มี เพราะได้ค่อนข้างเยอะ มีปลาบางตัวที่มากับเหยื่อ ปอม(พูน) ที่เป็นฟองน้ำก็กระตุก ผมจะดึงขึ้นมาจนเห็นปลาลอยพื้นน้ำ คิดดูเถอะ สภาพปากที่ถูกตะขอเบ็ดเกี่ยว เรียวกปากของปลาจะฉีก ทะลุ ยิ่งตัวไหนดินหลุดไปไม่ได้ ปากจะฉีกขาดไปเลย

พอถึงฤดูแล้ง ผมชอบไปกับพวกเพื่อนๆ ที่ขึ้นโคกขึ้นป่าที่ละ ๕-๑๐ คน เพื่อจะยิงกะปอม (กิ้งก่า) ยิงได้แต่ละครั้ง นับดูแล้วประมาณ ๒๐-๓๐ ตัว แล้วแต่สภาพดอน หรือจำนวนคนที่ไปด้วยกัน

กิ้งก่าที่เกาะอยู่ตามต้นไม้ ตามเสา ลักษณะถูกยิงจะมีหลายๆ อย่าง มีทั้งขาขาด ทั้งตามสีข้าง หรือลำตัวแตกเป็นแผล ตามหัวของ กิ้งก่าก็เช่นกัน มีทั้งแตกเป็นแผล บางตัวโดนกระสุนจนหัวบวม ตาปูด บางตัวถึงกับคอขาดก็มี

ไปล่ากิ้งก่ามาได้แต่ละที ก็นำมาลอกหนัง ตัดหัวตัดหาง คว้าน เครื่องในออก เอาแต่ลำตัวมาย่าง แล้วลับให้ละเอียด ปรงใส่เครื่องปรุง และมะม่วงดิบ เป็นลาบกะปอม

พอเสร็จการล่ากะปอมแล้ว ก็มีอย่างอื่นทำอีกไปเรื่อยๆ เช่นว่า ผมชอบชูดแย้ บางรูลึก บางรูตื้น ชุดไปบางที่จับได้ในรู บางตัววิ่งไล่ จับกันอยู่นาน ได้แย้มาก็นำมาปรงเป็นอาหารรูปแบบเดียวกับกิ้งก่า

นอกนั้นก็ชอบเล่นกับไฟ ออกพรรษาแต่ละปี ตามชนบทจะ ชอบเล่นกันมากคือประทัด เด็กแต่ละคนฐานะทางบ้านจะยากจนสัก เท่าไรก็ตาม ต้องทำงาน ต้องหาเงินมาซื้อประทัดให้ได้ ตั้งแต่ ๓๐, ๕๐-๑๐๐ หรือ ๒๐๐ ก็มี จุดในคืนออกพรรษา ตั้งแต่ ๖ โมงเย็น ยัน ๒ หรือ ๓ หุ่่มทุกๆ ปี บางครั้งประทัดเหลือหรือไม่แตก ก็ทำจุดกัน เล่นสนุกสนานตอนกลางวันต่อ มีบางครั้งผมเล่นจุดประทัดอยู่ มอง เห็นคางคกกระโดด หรือบางตัวหมอบอยู่ ผมจะชอบทำคือ จับคางคก มาอ้าปาก ให้คางคกคาบประทัดลูกเล็กๆ ก็มี ลูกใหญ่ขนาด ๒ บาท หรือไม่กี่แบบสามเหลี่ยมก็มี แล้วจุด พอประทัดแตก เศษประทัดก็

จุดปากคางคก บางตัวตากลายเป็นสีขาวเพราะควั่นประทัด ส่วน
ประทัดลูกใหญ่ ปากคางคกซีกบนจะฉีกกระจายและไปเลย คางคกไม่มี
ปากแล้วจะตายหรือไม่ตายก็ช่าง ผมก็โยนเข้าป่า แล้วหาตัวอื่นๆ มา
แก่งเล่นต่อไปอีก

ตอนอายุ ๑๘ ปี ผมได้บวชเณร ๑ พรรษา ออกพรรษาได้ ๑
วัน ก็สึกจากเณร เพราะอยากจะเที่ยว อยากสนุก ถึงจะมีบางคน
บอกว่าสึกไปแล้วจะชวย ผมก็ไม่เชื่อ

ผมสึกมาได้ ๑๕ วัน กินเหล้าเมา มีเรื่องมีราวในดิสโก้เทค
ผ่ายเรากนน้อย จนผมต้องหนี โดยใช้มอเตอร์ไซค์ แต่แล้วก็ถูกตามล่า
ในขณะที่มอเตอร์ไซค์วิ่งอยู่ เขาตามผมทัน เขาทิ้งต๋อย ทั้งถีบผม จน
มอเตอร์ไซค์ล้ม สิ่งที่ผมได้รับครั้งนี้ คือ


เสียค่ารักษาพยาบาลเกือบ ๔๐,๐๐๐ บาท มีแผลเป็นที่ศีรษะ
ข้างขวารูปครึ่งวงกลมยาว ๑๐-๑๕ ซม. (คงเป็นเพราะกรรม เรื่องผมพาดหัว
สุนัขส่งผล) ฟันหน้าซีกบนหายไป ๔ ซี่ ริมฝีปากบนถึงโพรงจมูกมีแผล
เป็นสภาพละหะ (ทำร้ายคางคกส่งผลกรรม) ทั้งใบหูขวาทั้งใต้กรามข้างขวา
มีแผลอยู่อีก นี่เฉพาะแต่ใบหน้าและศีรษะ ส่วนที่ลำตัว หน้าอก หัวไหล่
ศอก มือ หัวเข่า ขา เท้า มีแผลเล็กบ้างใหญ่บ้างเพียบพร้อม (คงเป็นเพราะ
บาปกรรมที่ทำกับปลา กุ้ง กุ้งก้ามกราม เป็นหลักอีกกรรมครั้ง)

เมื่อเราทำบาปกรรมเล็กๆ น้อยๆ ไปแล้ว คล้ายๆ จะเป็นการ
สะสม เมื่อได้ที่พร้อมสรรพ บาปกรรมมีกำลังเพียงพอ จะออกผล
แสดงตนตอบสนองทันที นี่ก็คงเช่นกัน คือเหตุหลายๆ ประการ ที่มี
ผลมาตอบสนองให้กรรมเราได้สำนึก แต่จะมีอะไรมากไปกว่านี้ก็ได้
เพราะบาปกรรมที่เราได้กระทำไปนั้นมากมาย ไม่มีสิ่งใดลบล้างได้
จะต้องได้รับการตอบสนองอยู่แล้วไม่เร็วก็ช้า

ผมรู้เรื่องราวกฎแห่งกรรมพวกนี้ได้ เพราะตอนผมอายุ ๒๐ ปี
เกิดมีศรัทธาอยากบวชในพระพุทธศาสนาอย่างเต็มที่ ต้องบวชขนาด

๑ หรือ ๒ ปีก่อนก็ยอม บวชภาค ๔ เดือน ก็ได้บวชในธรรมยุติกนิกาย
เล่าเรียนศึกษาปฏิบัติมา ได้ครูบาอาจารย์สอนสั่งแนะนำจนพูดง่าย ๆ
คล้ายๆ “ฟลุค” เหมือนเราต้องการจะเปิดประตูบานนี้ ที่ล็อกกุญแจอยู่
แต่ลูกกุญแจมีรวมปนกันอยู่ ๑๐๐ ดอก เราต้องหา ๑ ใน ๑๐๐ ให้ได้
เกิดว่าผมหาไป ๑ หรือ ๒ ดอกก็เจอพอดี

ผมยกเรื่องพวกนี้ขึ้นมาพูด ก็เพื่อจะยกเป็นอุทาหรณ์สำหรับ
ผู้ที่ยังมิได้สำนึกว่าบาปกรรมมีอยู่ในทุกสิ่งทุกประการที่ทำให้ผู้อื่นทำให้
ตัวเองเดือดร้อน บาปกรรมที่ติดตามมาตอบสนองผมนั้น ส่วนนี้ยังไม่
หมดไป เพราะเป็นแค่บางส่วน ยังมีส่วนที่หลงเหลืออยู่อีก คอย
เวลาที่จะลุกฮือขึ้นมาจัดการอีก ผมจึงต้องระมัดระวังมิให้บาปมีกำลัง
อยู่ตลอดเวลา โดยพยายามไม่ประกอบกรรมชั่วขึ้นอีกนั่นเอง

และสุดท้ายขอฝากไว้ว่า ถ้ามีความคิดจะลัก จะทำร้าย จะฆ่า
ให้คิดเสียว่า อีกฝ่ายหรือเจ้าของสิ่งนั้นคือ “เรา” แล้วถูกคนอื่นลักเอา
ทำร้าย ฆ่า เราจะสูญเสีย หรือเจ็บปวดทรมานขนาดไหน แล้วจิตใจ
ของเราจะเกิดมีเมตตาขึ้นมาเต็มเปี่ยมได้เห็นๆ (ลองทำดู) 

เวกสา หิ กตัม กมฺมํ มนุโท ปจฺจนาตฺตปฺปติ

การทำงานที่ทำโดยผลิผลาม ทำให้คนเฝ้าต้องเดือดร้อนในภายหลัง

เตสฺสุณฺชาตก ๒๗/๔๘๕



เงินร้อนละลายเร็ว

• เจิม ศรีสุวรรณ

นางอ่อนมีสามีชื่อนายวัน ซึ่งมีศักดิ์เป็นน้ำเขย โดยนางอ่อนได้แย่งมาจากน้ำสาวของตน

ต่อมาได้อพยพไปอยู่ใกล้หมู่บ้านมุสลิมแห่งหนึ่ง และได้ไปรู้เห็นในกิจการของนางเยะ ซึ่งเป็นหมอทำแท้งเถื่อน โดยคิดราคา ๑๐๐ บาทต่อห้อง ๑ เดือน ดังนั้นถ้าคนห้อง ๗ เดือน ก็ต้องเสียเงินให้นางเยะ ๗๐๐ บาท นางอ่อนได้ขอวิชาทำแท้งจากนางเยะ ซึ่งนางบอกว่า ขอให้นางอ่อนสัญญาว่าจะทำแท้งได้ก็ต่อเมื่อนางเยะตายไปแล้วเท่านั้น ซึ่งนางอ่อนก็ให้สัญญา

แต่ต่อมานางเยะถูกตำรวจจับ เงินที่หามาได้แม้จะมาก แต่สามีและลูกหลานเอาไปใช้บ้าง เล่นการพนันบ้าง และไม่มีใครคิดจะช่วยนาง ในที่สุดนางอ่อนก็ได้ช่องทางทำมาหากินแทนนางเยะ และมีรายได้ไม่ต่ำกว่าเดือนละ ๓ หมื่นบาท (ส่วนใหญ่จะทำแท้งให้นักศึกษา รองลงมาคือ หมอบริการและพวกนักเล่นการพนัน) จึงซื้อที่ดินปลูกบ้านหลังใหญ่ ก่อนสร้างบ้านหลังนี้ลูกชายคนโตของนางอ่อนได้พากรรยา ซึ่งไม่ได้จดทะเบียนกันมาอยู่ด้วย สะใภ้ของนางอ่อนเป็นผู้ซื้อที่ดินและหาช่างมาปลูกบ้านเองทั้งหมดจนบ้านเสร็จเรียบร้อย


อยู่กันมาไม่นาน ลูกชายนางอ่อนไปได้ภรรยาคนอื่น เมื่อภรรยาคนแรกทราบก็ขอร้องให้เลิก แต่บุตรชายนางอ่อนไม่ยอม และนายวันเองก็เข้าข้างลูกชายโดยบอกกับสะใภ้หลวงว่า ถ้ามีอยู่ไม่ได้ก็ให้ออกจากบ้านไปเสีย

ทำให้ภรรยาคนแรกนี้โกรธมาก จึงได้เอา น.ส.๓ พร้อมบ้านไปกู้เงินชาวบ้านหลายราย โดยเอาที่ดินและบ้านหลังนี้เป็นประกัน หล่อนได้เอาลูกหนี้ออกจากบ้าน พร้อมเงินไปสร้างตัวใหม่



ในที่สุดเจ้าหนักรักก็พ้อง ผลคือศาลสั่งยึดทรัพย์สินขายทอดตลาด นางอ่อนและนางวันไม่มีที่อยู่ต้องไปอาศัยโรงอาหารของโรงเรียนแห่งหนึ่งอยู่

ชีวิตในบ้านปลายของสามภรรยาคุณนี้เป็นที่น่าเวทนามัก นายวันเองก็เป็นโรคปอด นางอ่อนก็ไม่มีรายได้อะไร อาศัยแต่นายวันซึ่งอายุ ๖๘ ปีแล้ว ทำงานเป็นภารโรงอยู่ ซึ่งก็ไม่ว่าว่าจะทำงานนี้ไปได้อีกนานเท่าใด

นี่แหละที่ว่าทำบาป ย่อมนำความฉิบหายมาสู่ทุกชีวิตที่เดินอยู่บนทางบาป ไม่ช้าก็เร็ว ไม่มีใครหนีพ้นกฎแห่งกรรมไปได้ 



อด ปาปานิ กมฺมานิ
กริ พาลो น พุชฺฌติ
เสหิ กมฺเมหิ ทุมฺเมโธ
อภฺคิททฺโตมว ตปฺปติ

คนพาล เวลาทำชั่ว
หาสำนึกถึงผลของมันไม่
คนทรามปัญญา มักเดือดร้อน
เพราะกรรมชั่วของตัวเอง
เหมือนถูกไฟไหม้

• พุทธรวจนะ





พรานเบ็ด

• ร.แปดริ้ว

เดี๋ยวนี้ไม่ว่าจะนั่งรถไปบนถนนสายไหนในกรุงเทพฯ จะต้องมองเห็นป้ายใหญ่ๆ เขียนว่า “บ่อตกปลา” เกือบทุกหนทุกแห่ง แถมยังมีบางแห่งที่โฆษณาว่า ตกปลาขึ้นมาได้ก็จะนำมาทำอาหารให้ทันที โอ! ช่างสรรหาวิธีการต่างๆ นานา มายั่วย้อมใจคนให้ดิ้นรนไปสร้างบาปช่างไม่เกรงกลัวต่อผลวิบากกรรมกันเลยหนอ

ฉันเองเมื่อก่อนมาพบธรรมะก็ชอบตกปลา คิดว่าเป็นกีฬาที่สนุก แถมยังได้ปลามาเป็นอาหารอีกด้วย แต่เมื่อมาศึกษาธรรมะเข้าใจในบาปกรรม ก็หยุดเว้นขาด เลิกฆ่าสัตว์ทันที ไม่ใช่เลิกฆ่าปลาเท่านั้น แม้สัตว์เล็กน้อยพวกกุ้ง มด ฉันก็ไม่ทำร้ายมันอีก

ฉันจะเล่าวิบากกรรมในการตกปลาให้ฟังกัน ตอนนั้นยังเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยม วันหยุดก็หาเหยื่อ เพื่อเกี่ยวเบ็ดตกปลา เหยื่อที่ว่าก็มีไส้เดือน กุ้งฝอย ซึ่งต้องซูด ต้องซ้อนมันมาใส่กระป๋องไว้ได้เวลาฉันกับน้องชายก็พายเรือบลำเล็กๆ สู่ชายฝั่งแม่น้ำเพื่อหย่อนสายเบ็ดหวังจะได้ปลากดตัวงามๆ มาแกงเผ็ดให้อร่อยในมือเย็น

นึกถึงเมื่อตอนจะเอาเหยื่อใส่เบ็ด ไส้เดือนและกุ้งฝอยมันดิ้นรนเพื่อจะเอาชีวิตรอด แต่ฉันไม่มีจิตสงสารมันเลย ยิงไส้เดือนตัวไหนเลื้อยออกจะหนี ฉันก็ใช้เล็บจิกหัวมันจนดิ้นตัวงอลงไปกองกันกระป๋อง ไม่ว่าตัวไหนเลื้อยโผล่ขึ้นมาเป็นโดนทำโทษเช่นเดียวกันหรือบางทีเจ้าตัวที่คิดหนีนั้นแหละจะถูกนำมาเกี่ยวเบ็ดก่อน ฉันจะเอาปลายเบ็ดที่แหลมคมเกี่ยวเข้าตรงปากของไส้เดือน แล้วดันตัวมันเข้าไปขดอยู่ในตัวเบ็ดจนมิด ส่วนที่เหลือก็ใช้เล็บเด็ดจนตัวมันขาดเป็นท่อนๆ เอาไว้เกี่ยวเบ็ดในคราวต่อไป

ส่วนกุ้งนั้นเวลาเอาเบ็ดเกี่ยว มันจะดิ้นสั้นกระตุกไปทั้งร่างแต่

มันไม่มีทางหนี จำต้องถูกคมเบ็ดเกี่ยวทะลุลำตัว เข้าไปขดงออยู่กับตัวเบ็ดอย่างง่ายดาย เพื่อเป็นเหยื่อล่อปลาต่อไป

ทำไมนะ ทำไมตอนนั้นฉันจึงไม่มีความคิดสงสารมันเลย ยิ่งวันไหนปลาชุมยิ่งต้องใช้เหยื่อมาก เจ้าไส้เดือนและกุ้งฝอยก็ต้องตายเพิ่มขึ้น ปลาที่ถูกเบ็ดเกี่ยวขึ้นมาแต่ละตัว ก็มักจะถูกคมเบ็ดแทงทะลุปากบ้าง ตาบ้าง บางตัวก็กินลึกลงไปเบ็ดลงไปในท้อง กว่าจะปลดเบ็ดออกได้ทุลักทุเลเต็มที

เหตุการณ์วันนั้น ฉันกับน้องออกเรือไปตกเบ็ดเหมือนเคย ฉันนั่งหน้า น้องนั่งหลัง เรือลำน้อยจอดนิ่งชายป่าจาก เมื่อได้ทีแล้ว ต่างทอดสายเบ็ดลงสู่แม่น้ำ น้องชายที่นั่งหลังฉันเหวี่ยงเบ็ดจะให้ออกไปห่างๆ ฝั่ง จึงออกแรงเหวี่ยงมาก จังหวะนั้นเอง ฉันรู้สึกว่ที่หลังฉันเหมือนถูกตัวอะไรกัด ฉันสะดุ้งเฮือก เรือเอียงวูบ จนแคมเรือตักน้ำเกือบคว่ำ เจ้าน้องชายร้องลั่น

โธ๊ะ ! เบ็ดติดหลังพี่

ฉันรู้สึกเจ็บแปล็บ ! ขึ้นมาทันที ต่างกุกกิกจอบปลดเบ็ดออก แต่ว่าคมเบ็ดฝังลึกจมเงี้ยว ยากจะปลดออกได้ง่ายๆ เพราะหน้คนนั้นเหนียว เบ็ดย่อนออกยาก และที่สำคัญคือฉันเจ็บจนร้องลั่น เป็นอันว่าต้องตัดสายเบ็ดออก พายเรือกลับบ้าน **วันนั้นไปตกปลาแตกกลับได้**


คนติดเบ็ดแทน

ฉันและน้องชายกลัวจะถูกพ่อแม่ดู จึงไม่ให้รู้ ขึ้นบ้านเข้ามุ้งนอนร้องไห้ เพราะไม่รู้จะทำยังไง เบ็ดมันติดแน่น พ่อสงสัยว่าทำไมถึงกางมุ้งนอนตอนกลางวัน จึงขึ้นมาดู ฉันกับน้องก็โกหกว่า ถูกปลาตูกทะเลแทงเอา พ่อจึงขอดูแผลจะได้หายามาพอกให้ ในที่สุดฉันก็ไม่มีทางปิดบัง เพราะบางทีพ่อจะช่วยฉันได้ จึงเปิดเผยความจริง พ่อลองเอามือขยับเบ็ดดู ฉันร้องลั่นเพราะมันเจ็บ พ่อให้น้องชายไปเอามีดโกนมาพร้อมน้ำมันก๊าดด้วย ตายแน่ ! พ่อจะทำอะไร ฉันเสียวหลังวูบ

พอบอกว่าต้องผ่า ไม่งั้นจะนอนไม่ได้มันติดอยู่ที่หลังจะนอนยังไง ต้อง
ทนเอา เจ็บหนแต่ียว ฉันรับรสของความเจ็บปวดจากการถูกผ่าตัดเอา
คมเบ็ดอันแหลมคมออก

**หวนนึกถึงปลาที่ถูกเบ็ดเกี่ยวจนปากฉีกตาทะลุ บางตัวก็ดึงมัน
จนไส้ทะลัก มันคงเจ็บน่าดู บางตัวตายคาที่เมื่อปลอดเบ็ดออก ยิ่งนึก
ถึงกุ้งและไส้เดือนที่ถูกเบ็ดเสียบเข้าไปกลางลำตัว จนเนื้อสั่นไปทั้งร่าง
มันเจ็บขนาดไหนนะ ฉันเพียงโดนเกี่ยวเฉี่ยวๆ ผิวหนังโดนผ่า
เพียงนิดเดียว ยังเจ็บสุดบรรยาย**

ฉันน่าจะเห็นบาปเวรที่ทำกับสัตว์อย่างทรमानเช่นนั้น แต่ฉันก็
หาได้สำนึกไม่ พอแผลหายฉันก็ออกล่าเหยื่ออีก เพราะฉันไม่รู้ว่ามี
เป็นบาป คิดว่ามันคืออาหารของเรา จนกระทั่งต่อมาฉันได้มาพบธรรมะ
ได้ปฏิบัติธรรมตามศีลของพระพุทธองค์ จึงเกิดเมตตาเลิกฆ่าสัตว์
และเลิกกินเนื้อสัตว์ตั้งแต่นั้นมาเป็นเวลา ๗ ปีมาแล้ว จิตใจฉัน
เปลี่ยนไป เห็นสัตว์ทั้งหลายเหมือนพี่เหมือนน้อง ไม่เคยคิดจะกลับไป
ทำอย่างเก่าอีกเลย

**นี่แหละเรื่องกรรมที่ฉันได้ทำมา ฉันได้รับวิบากกรรมนั้นทันตา
เห็น แม้จะไม่รุนแรงนัก แต่ก็พอทำให้ฉันได้สำนึกในคุณค่าของการ
มีชีวิต ความรักตัวกลัวตาย นำมาเป็นอนุสติเตือนใจฉันอยู่เสมอ** 

○ คนย่อมนำความดีและความชั่วด้วยตนเอง
คนอื่นจะทำความดีหรือชั่วให้ไม่ได้เลย

**อดุตตนา กุรุเต ลกฺขี อลกฺขี กุรุตตตนา
นihilลกฺขี อลกฺขี วา อญฺญอ อญฺญสุส การโก**

สิริกาฬภัณฑนิชาดก ๒๗/๑๙๒



ตะกวดถูกเสียบ

• นิพนธ์นาม

เราซื้อ*นายสมทบ*ได้เล่าเรื่องประสบการณ์ชีวิต เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจผู้ที่กำลังคะนองนึกสนุกเอาชีวิตผู้อื่นมาเป็นเครื่องเล่นทำหายสะใจ

เมื่อยังวัยรุ่นอายุประมาณ ๑๕-๑๖ ปี ในตอนนั้นผมไม่เคยรู้ว่าชีวิตของผู้อื่นก็กลัวเจ็บกลัวตายเหมือนกัน อาจเพราะด้วยวัยคะนองจึงสนุกในวันนั้นมีตัวตะกวดหลงมา พวกเพื่อนพากันไล่ต้อน ผมเห็นมันวิ่งหนีเพื่อนก็ตักหน้าตักหลัง ผมนึกสนุกบ้างจึงคว้าฉมวกแทงปลา มาไล่ต้อนมันบ้าง พอได้โอกาสผมก็แทงฉมวกปักลงเข้าที่สีข้าง ฉมวกยังคงเสียบคาอยู่ที่สีข้าง พอตีมีเพื่อนบ้านมาขอไปทำอาหาร แต่ฝากเอาไว้ก่อน ผมจึงเอามันไปปักไว้ข้างท้องร้อง รอให้เพื่อนบ้านมาเอา จนผมลืมไป ซ้ำมไป ๑ คืน พอผมมาดูอีกที ปรากฏว่า เจ้าตัวตะกวดหายไป ก็ไม่รู้มันหายไปพร้อมกับฉมวกที่เสียบคาสีข้างหรือไม่ ผมไม่ได้ใส่ใจอะไรต่อ

จากวันนั้นผมก็มาซูดิน ซึ่งก็เคยทำอยู่เป็นประจำ เนื่องจากผมอยู่บ้านนอก การทำสวนจึงเป็นปกติ แต่วันนี้เกิดการพลิกกลีอก ขณะที่ผมเหวี่ยงดินในท่าที่บิดตัวไปด้านข้าง ปรากฏว่า สีข้างด้านขวาของผมกระตุกคันดั่งเปื้อะ และเกิดอาการชอกเสียวแปล็บ ผลจากนี้คือผมมีอาการเจ็บทรมานมาตลอด

สิ่งที่สะกิดใจผม จากการใช้ชีวิตที่ได้รับความเจ็บปวดนี้ มันต้องเป็นผลกรรมที่ผมทำไว้กับตะกวดตัวนั้นแน่ๆ

ยังครับ ความทรมานยังไม่จบสิ้น หลังจากต้องทนเจ็บมาชั่วระยะระหว่างนั้นผมก็รักษาทั้งยาหม้อยาต้ม สารพัดหมอ ทั้งหมอแผนโบราณสมุนไพร และแผนปัจจุบัน แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น

จนในที่สุด ผมต้องเดินทางมารักษาตัวที่ร.พ.ศิริราช และก็
เป็นความโชคดีที่ผมได้รับความเมตตาจาก น.พ.ประเวศ วะสี รับเป็น
คนไข้พิเศษ ได้รับความรักษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ จากการตรวจเช็คปรกฏว่า
กระดูกทับเส้นประสาท

หลังจากผ่าตัดแล้วอาการก็ทุเลา แต่ยังมีเจ็บปวด ซาอยู่ ผมรู้ว่า
นี่คือบาปที่ผมทำไว้ เมื่อผมอายุครบบวช ผมจึงตัดสินใจบวชละบาป

ระหว่างบวช ผมพยายามฝึกจิตแผ่เมตตาไปถึงเจ้าตะกวดตัว
นั้น ผมบวชอยู่หลายพรรษา เมื่อผมสึกออกมา ผมก็ยอมรับในสิ่งที่ผม
ได้กระทำลงไป และตั้งใจว่า จะไม่ทำร้ายสัตว์ตัวใดๆ ด้วยความสนุกอีก

นี่คือการสารภาพบาปของผู้ที่หลงผิด ทำบาปทำกรรมด้วยความ
รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ด้วยความสนุกคะนอง แต่ผลวิบากไม่ได้ละเลยหน้าที่
ยังคงทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์มั่นคงตลอดไป 🙏

น อนุตติกุเข น สมุทฺทมชฺฌ
น ปพฺพตานิ วิวริ ปวิสฺส
น วิชฺชตี โส ชคตฺตปฺปเทโส
ยตฺตฺตฺตจฺจิตฺโต มุจฺเจยฺย ปาปกมฺมา



ไม่ว่าบนท้องฟ้า
ไม่ว่าท่ามกลางสมุทร
ไม่ว่าในหุบเขา
ไม่มีแม้แต่แห่งเดียว
ที่ผู้ทำกรรมชั่วอาศัยอยู่
จะหนีพ้นกรรมไปได้

• พุทฺทวจนะ

เปิดตัวเมียหมด

- ก่อเกณฑ์

พ่อใหญ่หันได้เล่าให้ผู้เขียนฟังว่า

ผมเกิดในตระกูลชาวลำซาวนา มีอาชีพทำไร่ ทำนาเจริญรอยตาม
ที่พ่อแม่เคยทำมา แต่พอหลังจากฤดูทำนาเสร็จแล้ว ผมก็จะไปรับจ้างทำ
โน่นนี่อยู่เสมอมา

มีอยู่ครั้งหนึ่งหลังจากที่ผมแต่งงานมีเมียมีลูกแล้ว อายุตอนนั้น
ประมาณ ๓๐ กว่าปี พอเสร็จฤดูทำนา ในปีนั้นผมได้ไปรับซื้อเปิดน้อย
จากพ่อค้าคนจีนในเมืองขอนแก่น เดินหาขายไปตามหมู่บ้านต่างๆ

การไปขายเปิดน้อยในครั้งนั้น ก็โดยการชักชวนจากลุงจวน
ไชยสอน ซึ่งเป็นพี่ชายของภรรยา ลุงจวนเป็นหัวหน้ากลุ่ม คือเราจะไป
ขายกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละ ๔-๕ คน สมัยนั้นราวปี พ.ศ ๒๕๐๔ หรือ
๒๕๐๕ รถราไม่ค่อยมีมากมายเหมือนสมัยนี้ ผู้คนส่วนมากไปไหนมา
ไหนใกล้ๆ นิยมพากันเดินแทบทั้งนั้น

หลังจากที่ซื้อเปิดน้อยจากพ่อค้าคนจีนได้ครบทุกคนแล้ว พวก
ผมพากันหาไปเป็นกลุ่ม พอถึงที่วางขายก็จะวางขายกันเป็นกลุ่ม
จากนั้นลุงของผมนั้นจะพูดเชิญชวนให้ผู้คนมาซื้อมาหาเอาเปิดน้อยไปเลี้ยง
เพื่อกินไข่ ทั่วๆ ที่เปิดที่พวกผมซื้อไปขายล้วนเป็นเปิดตัวผู้ทั้งนั้น
เพราะเปิดตัวเมียต้นทุนสูง พวกผมจึงไม่นิยมซื้อไปขายกัน

พอพวกชาวบ้านเขามามุงดูแล้ว ลุงจวนก็จะพูดว่าอยากได้เปิดตัว
ผู้หรือตัวเมียละก็ ใ้ถามน้ำคนนั้นนะ พลังซื้อมือมาที่ผม เขาเคยไป
อยู่ร้านขายเปิดกับคนจีนมาก่อนสมัยเขาเป็นเด็กนะ เขารู้ดี

วิธีดูเปิดน้อยที่เป็นตัวผู้หรือตัวเมีย ที่ลุงจวนสอนให้ผมโกหก
คือจับเอาเปิดน้อยขึ้นแล้วใช้มือบีบไปที่ก้นเปิดนอยนั้นมันก็จะร้องขึ้น



มาด้วยความเจ็บปวดว่า จีบ-จิบ-จิบ บางตัวก็จะร้องว่า แจ็บ-แจ็บ-แจ็บ ก็หมายถึงเสียงร้องของเปิดเหล่านั้นว่า นี่คือเปิดตัวเมีย และนี่คือเปิดตัวผู้

พอเปิดร้องขึ้นมา ผมผู้ถูกวางไว้เป็นตัวผู้ชำนาญในด้านการฟังเสียง ก็จะบอกว่าเป็นตัวผู้ นี่คือเปิดตัวเมีย แล้วผมก็จะวางเปิดตัวผู้หรือตัวเมียเอาไว้คนละกล่องกระดาษกัน

สรุปแล้วผมก็จะโกหกเขาไปว่ามีแต่เปิดตัวเมียเป็นส่วนมาก ส่วนเปิดตัวผู้ก็น้อยมาก แล้วผู้คนที่พากันมาซื้อเปิดน้อย เขาก็อยากจะได้เปิดตัวเมียเอาไว้หลายๆ ตัว เปิดตัวผู้เขาก็จะซื้อเอาไปเป็นพ่อพันธุ์เป็นส่วนน้อย

ชาวบ้านจะพากันซื้อเอาไปเลี้ยงคนละ ๕ ตัวบ้าง ๑๐ ตัวบ้าง ๒๐ ตัวบ้าง หรือบางคนก็จะซื้อเอาไปเป็นร้อยๆ ตัวก็มี ไม่นานเปิดน้อยก็ทยอยขายไปจนหมดจนเกลี้ยงทุกคน ภายในเวลา ๓ หรือ ๔ วันเท่านั้น แล้วจะมาพักกันอยู่ที่บ้านวันหรือสองวัน ก็จะพากันไปซื้อเปิดน้อยเอาไปตระเวนขายตามหมู่บ้านอื่นๆ ต่อไป

พวกผมไปซื้อเปิดน้อยตัวละบาท ขายตัวละบาทห้าสิบสตางค์ ขายคนละ ๑๐๐ ตัว ต่อเที่ยว พวกผมจึงมีกำไรเที่ยวละ ๕๐ บาท เงิน ๕๐ บาทในสมัยนั้นก็มากโขอยู่เหมือนกัน

พวกเราหลอกขายเปิดไปตามหมู่บ้านต่างๆ เป็นเวลาเกือบปี หมู่บ้านใดที่เคยเข้าไปขายแล้วจะไม่ไปขายอีกเลย เพราะกลัวเขาจับได้ ต่อมาผมก็กลัวบาปกรรมจะตามสนอง ผมจึงเลิกอาชีพนี้ แล้วหันไปประกอบอาชีพอื่นแทน

ตอนนั้นผมอายุคงจะ ๓๐ กว่าปีเท่านั้น ตอนนี้ ผมอายุ ๗๘ แล้ว รวมเวลาก็คงจะ ๔๐ กว่า กงเกวียนกำเกวียนหมุนวนหมุนเวียนบัดนี้มันได้ย้อนกลับมาสนองตอบชีวิตของผมและครอบครัวเสียแล้ว

เมื่อปลายปีที่แล้ว (ปี๔๓) หลังจากที่ผมและลูกเมียได้พากัน

เก็บเกี่ยวข้าวจากท้องนาเสร็จก็ได้นำมากองรวมกันเอาไว้ยังลานนวดข้าว
คืนวันเพ็ญเดือน ๑๒ พวกชาวบ้านเขาพากันจัดงานบุญลอยกระทง
แล้วพากันปล่อยโคมไฟลอยฟ้าขึ้นไปยังท้องฟ้า แต่มีอยู่อันหนึ่งได้
ตกลงมายังกองข้าวของผม ไฟได้ไหม้กองข้าวของผมเสียหายหมด ผม
ก็ได้ไปร้องเรียนให้ทางราชการช่วยเหลือ ทางราชการก็ได้ช่วยเหลือทาง
ทางครอบครัวผมมาเป็นจำนวนเงิน ๓,๐๐๐ บาท

หลังจากนั้นมา ผมก็คิดว่าอายุเราก็มากแล้ว สังขารร่างกาย
เหี่ยวแห้งไปมาก ควรหลีกเลี่ยงออกจากความวุ่นวายของสังคมในหมู่บ้าน
แล้วมาอยู่กับไร่กับนา อยู่กับความสงบของธรรมชาติ มาศึกษาธรรมะ
จากหนังสือ จากเทพธรรมะของชาวอโศก เมื่อชาวอโศกจัดงานบุญขึ้น
มา หากว่าผมพอมีเวลา ก็จะได้ไปร่วมงานบุญด้วย

แต่แล้วเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔ ยายเดือนภรรยาผู้ทุกข
คู่ยาก และลูกชายคนโตของผม ได้พากันซื้อเปิดน้อยจากพ่อค้าที่เขา
เอาใส่รถยนต์มาเร่ขายตามหมู่บ้าน แล้วนำเปิดน้อยนั้นมาให้คนเลี้ยงอยู่
ที่นาแห่งนี้

ยายเดือนบอกกับผมว่า นาของเราปีนี้ข้าวก็โดนไฟไหม้จนหมด
แล้ว เราได้เงินจากทางการมา ก็ควรเอามาซื้อเปิดน้อยเลี้ยงไว้ พอเปิด
มันโตจะได้ออกไป เอาไข่เป็ดนั้นไปขาย หรือว่าหากเปิดนี้มันโตขึ้นมา
เราจะขายก็ได้เงินก่อนเป็นกอบเป็นกำดีอีกด้วย

ผมจึงถามยายเดือนว่า ยายซื้อเปิดน้อยเหล่านี้มา มันเป็นเปิด
ตัวผู้หรือเปิดตัวเมียละ ผมถามเพื่อความแน่ใจเพราะเคยไปโกหก
ขายเปิดน้อยมาแล้วในอดีต

ยายเดือนตอบว่า ผู้ที่เขาเอาเปิดน้อยมาขาย เขาบอกว่าเปิด
น้อยที่อยู่บนรถยนต์ “เปิดตัวเมียหมด” พอพ่อค้าเปิดน้อยพูด
ยายเดือนก็คิดว่าเปิดน้อยเป็นเปิดตัวเมียทั้งหมด เลยตกลงซื้อเปิดน้อย
พ่อค้าบอกว่า หากจะซื้อเพียง ๑๐ ตัว หรือ ๒๐ ตัว เขาจะขายตัวละ

๑๕ บาทแต่ที่ว่าหากซื้อเป็นร้อยตัวขึ้นไป เราจะขายให้ตัวละ ๑๐ บาท
เท่านั้น ยายเตือนเลขของซื้อ ๒๐๐ ตัว คิดเป็นเงินก็ ๒,๐๐๐ บาทถ้วน
เขายังแถมเปิดน้อยอีก ๑๐ ตัว

ตั้งแต่อยายเตือนซื้อเปิดน้อยมาให้ผมเลี้ยงจนมาถึงวันที่
๑๔ ก.ค ๔๔ นี้รวมเวลาก็ ๒ เดือนกว่า ผมซักรังสตัยเสียแล้วซิ เพราะ
เปิดยิ่งโตขึ้นมา ผมก็เห็นแต่เปิดตัวผู้ เสียงที่มันร้องก็เสียงแหบๆ ดูที่
หัวของมันก็แต่หัวเขียวๆ เอ! ผมว่ายายเตือนโดนพ่อค้าหลอกขายเปิดตัวผู้
ให้แล้วซึ่

คำพูดที่ว่า “เปิดตัวเมียหมด” จริงๆ แล้วก็คือ เปิดตัวเมียมัน
หมดแล้ว เขาพูดให้เราคิด แต่ยายเตือนพาซื้อ คิดไม่ทันเกมโกงของ
พ่อค้า อาจจะกินไข่เปิด อาจจะเลี้ยงเปิดเพื่อขายไขก็คงจะชาติหน้า
ตอนบ่ายๆ

ผมมานึกดูอีกทีผมก็เคยไปโกหกหลอกขายเปิดตัวผู้ว่าเป็นเปิดตัว
ตัวเมียมาก่อน แต่มาคราวนี้พ่อค้าเปิดน้อยก็ได้มาหลอกขายเปิดตัวผู้
ว่าเป็นเปิดตัวเมียให้กับเมียและลูกชายของผมเอง

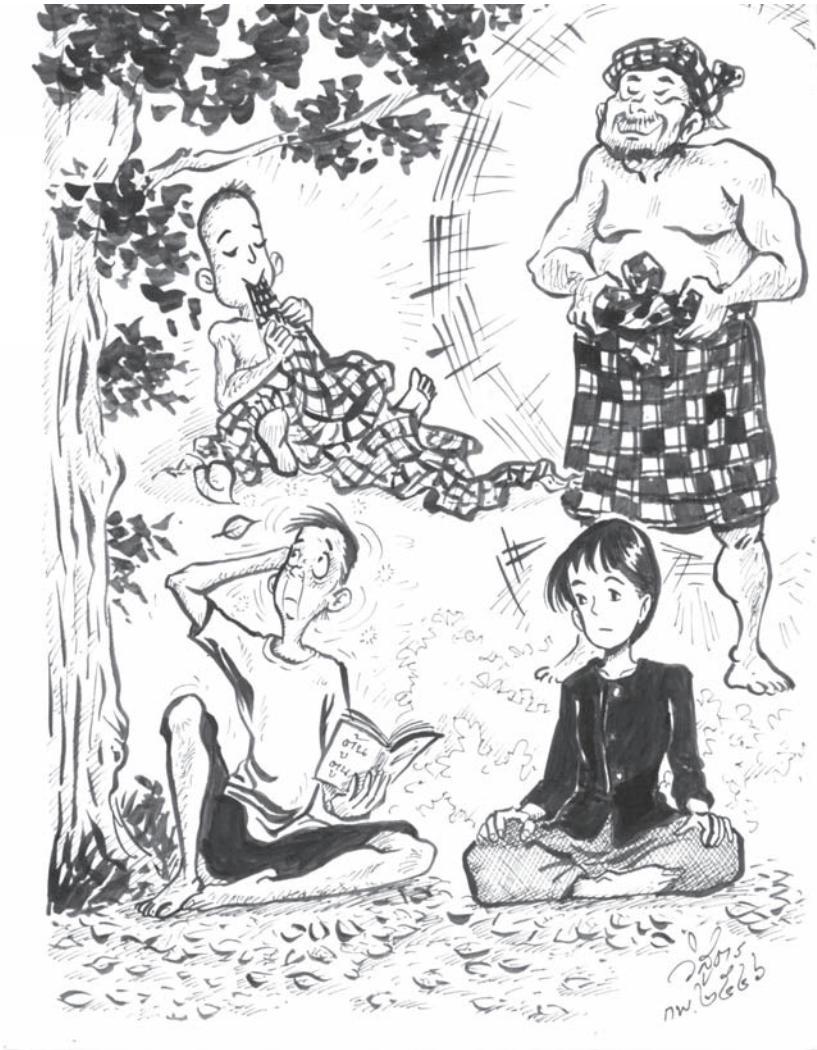
แล้วอย่างนี้ถ้าไม่พูดว่า มันเป็นเรื่องกฎแห่งกรรม หรือกรรม
ตามสนองตัวผมและครอบครัวแล้ว ท่านคิดว่ามันเป็นอะไรเล่าครับ

พ่อใหญ่ท่านและยายเตือน น้อยผาง ได้ช่วยกันเล่าเรื่อง “เปิด
แม่เม็ด” ให้ฟังจนจบ ก่อนจากขอคัดเอาบทกวีธรรมบทหนึ่ง ไว้เป็น
คติเตือนใจว่า



อย่าดูถูกบาปกรรมจำนวนน้อย
จะไม่ต้อยตามต้องสนองผล
ดูโองน้ำเปิดหงายรับสายชล
ยังเปียมลันด้วยอุทกที่ตกมา





วิบากบาปข้ามชาติ

• ชีตธรรม

ดิฉันอยู่กรุงเทพฯ นานๆ ถึงจะได้กลับไปเยี่ยมบ้านต่างจังหวัด และส่วนใหญ่ก็อยู่แต่บ้าน คอยกับพ่อ แม่ พี่ น้อง ไม่ค่อยได้ไปเยี่ยมญาติทั่วถึงเท่าไรนัก ด้วยเกิดความรู้สึกว่า ตั้งแต่ดิฉันปฏิบัติธรรมมาหลายปีแล้วก็ยังไม่มีความรู้สึกที่จะทำให้ญาติๆ เข้าใจได้สักที เคยคุยกันก็ดูบรรยากาศไม่ค่อยดี เลยลำบากใจอยู่บ้างที่จะพูดคุย ถ้าจะไปเยี่ยมเยียนก็เป็นไปตามมารยาทเท่านั้น ที่จะต้องไปมาหาสู่กันบ้างตามประสาญาติพี่น้อง บางทีก็รู้สึกเมื่อยๆ กับมารยาท จึงไปเยี่ยมบ้าง ไม่เยี่ยมบ้าง ตามแต่สถานการณ์เหตุปัจจัยความจำเป็น

ปลายปี '๓๓ กลับบ้านอีกครั้ง เพราะจะจัดโรงบุญฯ ๕ ธันวาคมที่บ้าน พ่อติแถวนั้นก็มีญาติธรรมอยู่เหมือนกัน แต่เขาอยู่ไกลออกไป ดิฉันจะไปบอกข่าวญาติธรรมเรื่องจัดโรงบุญมังสวิวัติ เผอิญทางที่จะไปต้องผ่านบ้านของน้ำชายน้ำสะใภ้ด้วย ก็เลยแวะเยี่ยมและบอกข่าวเรื่องโรงบุญฯ เชิญชวนไปกินการกุศลกัน

ดิฉันไม่ได้มาเยี่ยมน้ำชายน้ำสะใภ้ รวมทั้งลูกพี่ลูกน้องนี่ก็นานมากแล้ว ดังเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น

วันนั้นน้ำชายไม่อยู่ อยู่แต่้ำสะใภ้กับลูกชายคนโต อายุ ๒๑ ปี ดิฉันทำความเคารพน้ำสะใภ้เรียบร้อยแล้ว น้ำสะใภ้ก็หันมาบอกลูกชายให้ไหว้เคารพดิฉัน แต่ลูกชายกลับมองดิฉันเฉยๆ แล้วหลบตาก้มหน้ากินข้าวต่อไป

“อ้าว! ตุ่มจำพี่ไม่ได้หรือ” น้ำสะใภ้พูด

“ไหว้พี่ลิตุ่ม พี่มาเยี่ยมแน่ะ” ตุ่มน้องชายวัย ๒๑ ยังนั่งเฉยๆ ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เฉยสนิท ทั้งๆ ที่เคยทักทายไหว้เคารพดิฉันอยู่ แต่

คราวนี้กลับเฉยเมย ไม่ใช่แข็งกระด้าง แต่เหมือนไม่ใส่ใจกับสมมุติ
ใดๆ ในโลกนี้ และสุดท้ายตุ้มก็ไม่ยอมไหว้

ดิฉันล่าน้ำสะใภ้เพื่อไปธุระต่อ

วันรุ่งขึ้น ตอนเช้าดิฉันไปเยี่ยมตุ้มอีกครั้ง

จอตระถัจกรยานไว้ สายตาเหลือบเห็นตุ้มอยู่ข้างบ้าน ร่างผอม
สูงโย่งเย่ง (คงจะถึง ๑๗๕ ซม.) กำลังพินกิ้งไม้แห้งๆ ดิฉันเดินเข้าไปหา
ยิ้มให้ทักถามว่า ทำอะไร มีเสียงตอบ อึกๆอักๆเบาๆ ว่า “ทำพิน”
ดิฉันชมว่าขยันนะ คุณถามนั่นนี่อีกนิดหน่อย ดิฉันก็ชวนตุ้มมานั่งคุย
โดยดิฉันเดินนำไปนั่งลงบนพื้นดินที่มีเศษใบไม้หล่นทับถม

ตุ้มรีๆ รอๆ แล้วก็เดินมานั่งใกล้ๆ ดิฉันทำไม้อู้ไม่ชี้กับอาการ
กระสับกระส่ายนั้น พุดไปเรื่อยๆ ทวนความหลังให้ฟัง... จำพี่ไม่ได้หรือ
พี่เคยมาสอนหนังสือให้... ในไม่ช้าตุ้มก็จำดิฉันได้และเริ่มพุดคุยด้วย
แม้จะยังประหม่าอึดอัดอยู่บ้าง

คุยกับน้องคราวนี้มีแต่ความเวทนาสลดใจ... นึกเทียบเคียงกับ
เมื่อวาน ที่ก่อนจะมาแวะเยี่ยมน้ำสะใภ้ ดิฉันได้พุดคุยกับญาติรุ่นน้อง
คนหนึ่ง เป็นชายอายุ ๒๑ ปีเท่าๆกับตุ้มนี้แหละ หนุ่มต้นนั้นซักถาม
พุดคุยกับดิฉันอย่างฉลาดเฉลียว ถามเรื่องนั้นเรื่องนี่เกี่ยวกับชาวอโศก
ตามข่าวที่ได้ยินมา พร้อมกับแสดงความคิดเห็นในส่วนของเขาด้วย
ดิฉันรู้สึกพลอยยินดีด้วย จากเด็กตัวเล็กๆ ที่ซนซะมัด เต็มโตเป็นผู้ใหญ่
มีความคิดความอ่านขนาดนี้

แต่ตุ้มเล่า ... โธ..ตุ้ม ไม่น่าเชื่อเลยว่า ๒๐ ปีที่ผ่านมา จาก
เด็กผิวขาวใสแก้มยุ้ย จะกลับกลายเป็นได้ถึงเพียงนี้ เดี่ยวนี้ตุ้มสูง (ซึ่ง
คงได้รับถ่ายทอดจากน้ำชาย) และผอมมาก มือไม้แขนขายาวแก้งก้าง แก้มคาง
เรียวเป็นสามเหลี่ยมแหลม ไม่ได้ยิ้มหัวเบิกบาน นัยน์ตาไม่มีชีวิตชีวา
พุดประโยคยาวๆ ไม่ได้ พุดได้ที่ละคำสองคำอยู่ในลำคอ วุฒิภาวะ
สติปัญญาเหมือนเด็กเล็กๆ คนหนึ่ง จะไปไหนก็ต้องไปกับพ่อแม่ ถ้า

พ่อแม่ไม่ได้พาออกไปดูโลกข้างนอก ตุ่มก็จะอยู่แต่ในบ้านทั้งวันทั้งคืน ไม่ค่อยได้พูดจากับใคร และชอบอ่านการ์ตูนที่สนุก

ตอนเล็กๆ ตุ่มซักบ่อย แถมสภาพครอบครัวที่แตกร้างรวมทั้ง การอบรมเลี้ยงดู องค์กรประกอบหลายๆ อย่างส่งผลให้ตุ่มเป็นเด็กไร้สมรรถภาพทางสติปัญญาอย่างน่าสลดใจ

แต่สิ่งสำคัญเหนืออื่นใด ดิฉันเชื่อว่า เป็น**วิบากกรรม**แท้ที่เดียว จำได้ว่า ตอนตุ่มยังเป็นเด็ก ๒-๓ ขวบ ดิฉันต้องเรียกตุ่มว่า “ตา” ตอนนั้นก็รู้สึกขัดเขินอยู่ เพราะดิฉันอายุมากกว่าตุ่มตั้งหลายปี แล้วมาเรียกเด็กเล็กๆ ว่า “ตา” บางทีดิฉันก็เฉไฉเรียก “ตาเหนะ” บ้าง ดูจะค่อยยังชั่วหน่อย เพราะ “ตาเหนะ” ก็เป็นคำเรียกเด็กเล็กๆ (ผู้ชาย) และมีคำว่า “ตา” ติดอยู่ด้วย (แต่พอโตๆ มาอีก ดิฉันก็เลิกเรียก “ตา” และใช้คำแทนตัวเองว่า “พี่” ตามวัยวุฒิ)

เคยถามแม่ว่าทำไมไม่ต้องเรียก “ตา” ด้วยละ

แม่บอกว่าก็ตามมาเกิด

ตอนนั้นก็ไม่ได้ตั้งใจอะไร แต่มาเดี๋ยวนี้ ดิฉันได้ถามเรื่องราว กับแม่อีกที แม่เล่าว่า


“เตียน่ะ (แม่เรียก “เตี้ย” แต่ดิฉันเรียก “ตา” แบบไทยๆ ไม่ได้เรียกก่ง) รักหน้าชายคนนี้มากที่สุดเลย ในกระบวนลูกทั้งหมด และหน้าชายก็เกลียดเตี้ยที่สุดเหมือนกัน เพราะเตี้ยกินเหล้าเก่ง ที่เตี้ยตายก็เพราะกินเหล้านี้แหละ สุดท้ายกินเหล้าเข้าไปแล้วไม่สบาย ถ่ายเป็นเลือด พอเตี้ยตายไม่ช้าน้ำสะเือกก็ตั้งห้องตุ่ม...

ตอนเล็กๆ ตุ่มติดผ้าขาวม้าแดงอยู่ผืนหนึ่ง ติดมากชนิดเวลานอนต้องเอามานอนกอดด้วย ตื่นขึ้นมาตึกๆ ก็ต้องควานหาผ้าขาวม้าผืนนี้แหละ ไม่ยอมให้ห่างกายแม้แต่น้อย กอดผ้าไว้ตลอด เอาผ้าอื่นมาเปลี่ยนก็ไม่ยอม ถ้าหาผ้าผืนนี้ไม่เห็นก็ร้องไห้ไม่ยอมหยุด ต้องเอาผ้าขาวม้าผืนโปรดมาให้ ถึงจะนั่งหยุดร้องทันที ใช้แต่ผ้าขาวม้า

นี้จนผ้าเก่าขาด เหมือนเตี้ยเลย เตี้ยก็ตัดผ้าขาวม้ามาก ไปไหนๆ ต้องใช้
ผ้าขาวม้าเคียนเอว หรือไม้ก็โพกหัว เรียกว่าเตี้ยขาดผ้าขาวม้าไม่ได้
เหมือนกัน และมีลักษณะอย่างอื่น ที่เชื่อว่าเป็นเตี้ยมาเกิด”

ดิฉันว่าอาจเป็นไปได้ นำชายเกลียดพ่อ แต่พ่อก็รักนำชาย แร่รัก
แรงเกลียด ส่งผลผูกพันกันต่อไป ดังที่พ่อท่านโพธิ์รักษ์เคยเทศน์ว่า
การมาเป็นพ่อแม่ลูกกันนี้ ผูกเวรจองเวรกันมา

และที่สะอิดใจที่สุดก็คือ วิชาของศีลข้อ ๕

ดาเป็นนักดื่มตัวฉกาจ กินเหล้าจนตาย กลับมาเกิดใหม่ชาตินี้
เลยมีสติไม่สมบูรณ์ ชวนสลดสมเพชเวหนายิ่งนัก ใครไม่เชื่อเรื่อง
กฎแห่งกรรม การเวียนว่ายตายเกิดก็ช่างเถิด แต่ดิฉันเชื่อเรื่องนี้อย่าง
สุดหัวใจ 

อวยสาว มลั สมุฏฐิต์
ตพุกฐาย ตเมว ขาทติ
เอวี่ อติโชนจารินิ
สถานิ กมุมานิ นยนุติ ทุกคฤตี

สนิมเกิดแต่เหล็ก
กัดกินเหล็กฉันใด
กรรมที่ตนทำไว้
ย่อมนำเขาไปทุกคติฉันนั้น

• พุทธวจนะ

รอยกรรมเก่า

- **เสียงน้อย ขอนแก่น**

การหายตัวออกจากบ้านไปของเด็กชายสันติธรรม บ็องนาม ซึ่งเป็นลูกชายของกรรมนั้น เมื่อมาคิดทบทวนพิจารณาตุกรรมเก่าของกรรมแล้วนั้นจึงร้อง อ้อ ว่ามันคือ รอยกรรมเก่าของเรา หรือมันเป็น เรื่องของกฎแห่งกรรมที่มาลงโทษตัวของเรานั้นเอง

เรื่องนี้เกิดขึ้นในสมัยที่กรรมเป็นเด็กหนุ่มโน่น ในราว ปี พ.ศ. ๒๕๑๓-๑๔ เพลงลูกทุ่งดังเป็นพลุแตกเลยทีเดียว กรรมก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ชอบบาร้องรำทำเพลงลูกทุ่งเป็นชีวิตจิตใจ ไม่ว่าจะ เพลงไหนที่ทางสถานีวิทยุเขาเปิด กรรมก็ต้องร้องตามไปเสียแทบ ทุกเพลงทีเดียว

และไม่ว่าจะมีการประกวดร้องเพลงที่ไหน ไม่ว่าจะ เป็นสถานี วิทยุหรือโทรทัศน์หรือตามงานวัดงานบุญที่ใด หากไม่เหนื่อยจากการ ค้าขายในตอนกลางวัน ในตอนกลางคืนก็ต้องเจอะเจอกรรมแทบ ทุกงาน เรื่องได้รางวัลหรือไม่ได้รางวัลไม่สนใจ สำคัญที่ขอให้ ได้ ร้องเพลงให้คนสนุกสนานเป็นพอใจ

พ่อของกรรมนั้นท่านไม่พอใจเป็นอย่างมากในเรื่องนี้ เคย ว่ากล่าวตักเตือนอยู่เสมอว่า อย่าไปร้องเลย เพลงนะมันไม่ดีหรอก จง ตั้งใจทำมาค้าขายจะดีกว่า การไปร้องเพลงหากเสียไม่ได้จริง หรือไม่มี คนอุปการะก็ยากที่จะดัง หรือมีเงินทองได้ พ่อขอให้ลูกหยุดร้องเพลง เสียเถอะ

กรรมหรือจะเอาหูฟัง ใจมันชอบเสียแล้ว แม้จะเอาข้างมาอุด หรือจะหยุดกรรมได้ (ในตอนนั้น) กรรมค้าขายตอนกลางวัน ส่วน กลางคืนก็มักจะแอบไปร้องเพลงกับวงดนตรีต่างๆที่เขาตั้งขึ้นในขอนแก่น คราวนั้น



ปลายปี ๒๕๑๔ กระทบก็ได้ไปรู้จักกับหัวหน้าวงดนตรีคนหนึ่ง
ในกรุงเทพฯ เขาชักชวนให้กระทบไปร่วมวงด้วย เขาว่าเสียงดี หน่วยก้าน
พอใช้ได้และมีโอกาสดัง กระทบจึงตอบตกลง

จึงไปขอพ่อแม่ลงกรุงเทพฯ กับเขา แต่พ่อคัดค้าน บอกว่าที่ลูก
ไปเที่ยวร้องเพลงกับวงดนตรีต่างๆ นี้ พ่อก็เสียใจพออยู่แล้ว อยากให้
ลูกค้าขายอย่างเดียว แต่ก็จะไปอยู่กับวงดนตรียึดเป็นอาชีพเลยหรือ

แต่ในขณะนั้นกระทบมันหลงใหลรูป ในเสียง คิดในใจว่า **เสียง
ของเราหรือก็ดี ชื่อเสียงของเราในขอนแก่นนี้** ก็ดังพอสมควร ไม่ว่าจะ
ทางโทรทัศน์ วิทยุ พอเอ่ยชื่อลำปาง บึงนาราง ไครหรือจะไม่รู้จักเรา
นี้ถ้าเราไปอยู่กับวงดนตรีใหญ่ๆ อย่างนี้เราคงจะมีโอกาสดังมากกว่านี้
และหากโชคดีมีโอกาสดัดแผ่นเสียง ชื่อเสียง ของเราคงดังก้องฟ้าเมือง
ไทย ไม่แพ้หนังร้องคนอื่นๆ แน่นอน

เมื่อกระทบขอพ่อแม่แล้ว แต่พ่อไม่อนุญาต แถมดุดำเสียอีก
เช่นนี้ ในคืนวันหนึ่งกระทบจึงเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าแล้วขึ้นรถลงกรุงเทพฯ
ตรงไปอยู่กับวงดนตรีที่กระทบรู้จักนั้น โดยไม่บอกให้พ่อแม่รู้เลย
ภายหลังจึงรู้ว่า หลังจากที่กระทบได้แอบหนีไปแล้ว ทำให้พ่อแม่ทะเลาะ
กันแทบทุกวันเลย และแม่ก็มักจะร้องไห้อยู่เสมอเพราะคิดถึงลูก


กระทบไปอยู่กับวงดนตรีที่กรุงเทพฯ นานพอสมควร วิมานที่
วาดฝันเอาไว้เป็นคนละเรื่องกับความจริง เลยทำให้เห็นทุกข์ของการ
เป็นนักร้องมาก กระทบจึงขึ้นมาอยู่บ้านกับพ่อแม่ และเชื่อคำพูด
ของพ่อที่ว่า การร้องเพลงหากเสียงไม่ดีจริงหรือไม่มีคนอุปการะ ก็ยาก
ที่จะดังหรือมีเงินทองได้

บัดนี้ พ.ศ.๒๕๓๕-๓๖ แล้ว มีลูกมีเมียแล้ว รอยกรรมเก่าที่
กระทบเคยทำเอาไว้ มันได้หมุนวนหมุนเวียนมาถึงตัวกระทบแล้ว

พ่อเคยหายตัวไปพร้อมกับเสียงเพลง แต่บัดนี้ลูกชายของ
กระทบได้หายตัวออกจากบ้านไป เพราะไปติดที่วีดิโอเกม ไร้ร่องรอย

และข่าวคราว

กระผมเคยทำให้พ่อแม่ร้องไห้มาแล้ว แต่คราวนี้กระผมต้องมา
เสียใจและร้องไห้เพราะคิดถึงลูก

นี่ถ้าไม่ใช่รอยกรมเก่าของกระผม หรือเรื่องของกฎแห่งกรรม
แล้ว จะเรียกว่าอะไรเล่าครับ 

เอต ปสฺสติมฺ โลกํ
จิตฺตํ ราชรรณูปมํ
ยตุถ พาลา วิสีทนต์
นตฺถิ สงฺโก วิชานตํ



สู่เจ้าทั้งหลาย จงมาเถิดมาตุโลกนี้
อันวิจิตรพิสดาร เหมือนกับราชรถทรง
ณ ที่นี้แหละ เหล่าคนโง่พากันหมกมุ่นอยู่
แต่ผู้รู้หาติดข้องอยู่ไม่

• พุทฺทวจนะ

เปลี่ยนชีวิต

• นิรนาม

แม้บางที่ต้องเสียค่าบทเรียนชีวิตด้วยราคาที่แสนแพง แต่ก็คุ้ม ถ้าบทเรียนนั้นสามารถทำให้ใครสักคนได้สำนึก และกลับกลายเป็นชีวิตไปในทางที่ดีขึ้น

เช่นเดียวกับเธอ “ซิดเฟลิน” เธอจัดได้ว่าเป็นคนสวย มาจากครอบครัวที่มั่นคง ทางบ้านค้าขาย เธอเป็นลูกสาวคนโต สมัยเมื่อยังวัยรุ่น เธอใช้ชีวิตไปอย่างน่าเสียดาย ไม่ว่าใครจะเตือนจะว่า ก็ไม่ฟัง สุดท้ายของเธอคือ สูญเสียสิ่งที่ไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้เลย

เนื่องจากเป็นลูกที่ต่อต้านของพ่อแม่ งานบ้านเธอไม่ค่อยช่วยเหลือ จะทำก็ทำอย่างไม่เต็มใจ ยังด่าพ่อแม่ ขโมยเงินในร้านไปเที่ยวเตร่ คบเพื่อนผู้ชาย และไปค้างคืนที่อื่นด้วย เมื่อพ่อรู้และจับได้ว่าเธอมีพฤติกรรมเช่นนี้ ก็ด่าว่าและตบตี เธอโกรธมากจึงได้ประท้วงด้วยการไม่ไปโรงเรียน ขณะนั้นเธอยังเรียนอยู่พาดิซย์ แต่กลับหนีตามผู้ชายไปทำให้พ่อแม่อับอายถึงขนาดตัดขาดกัน


เธอหายไปนาน แล้ววันหนึ่งเธอก็ซมซานกลับมาพร้อมกับมีท้องโย้ม้าด้วย พ่อของเธอไม่มองสักนิด ไม่พูดไม่ถาม แต่แม่ก็ยังคงเป็นแม่อยู่วันยังค่ำ ให้อภัย และให้กลับมาอยู่ที่บ้านจนกระทั่งเธอคลอดลูก ได้ลูกผู้ชาย เธออยู่เลี้ยงลูก ทำตัวดีอยู่ได้พักใหญ่ แต่ก็ไม่นานเธอเอาลูกให้แม่เลี้ยงและตัวเองก็เริ่มออกเที่ยวกลับตึกตื่น บางทีก็กลับมาเช้า หรือไม่กลับเลย ทำให้มีปากเสียงกับพ่อแม่ทุกวัน

แล้วเธอก็หายไปอีก หายไปนานจนกระทั่งมีคนส่งข่าวมาว่า เธอได้รับอุบัติเหตุรถชนกันอาการสาหัส ขณะนี้เธออยู่โรงพยาบาล แม่ของเธอร้องไห้เสียใจและไปเยี่ยม แต่พ่อของเธอไม่ไป ไม่ดูไม่แล



เธอต้องอยู่โรงพยาบาลนานมาก ในแผนกคนไข้อนาถา อาการของเธอ ดีขึ้นเรื่อยๆ แต่เธอต้องสูญเสียแขนไปข้างหนึ่ง เนื่องจากถูกไฟคลอก ขณะที่รถชนกัน ฟันหมดปาก เธอกลับมาให้แม่ของเธอเยียวยารักษา ต่อที่บ้าน

การเจ็บปางตายของเธอคราวนี้ ทำให้เธอได้สำนึก แต่กว่าที่ เธอจะกลับมาเป็นผู้เป็นคน เธอก็เกือบจะหมดความเป็นคนไปแล้ว

แต่ก็ไม่สายเกินไป ที่เธอจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ และได้รู้ว่า กรรม นั้นมีจริง ได้ตามมาสนองเธอ ที่ได้ทำให้พ่อแม่ของเธอเสียใจ เป็น ทุกข์ ถึงแม้ว่าจะต้องสูญเสียแขนไปข้างหนึ่งเสียฟันหมดปาก แต่ก็ ทำให้จิตใจของเธอสว่างขึ้น และเลิกด่าพ่อแม่ได้ในที่สุด 

อตตนาว กตํ ปาป
อตตนา สงกิลิสฺสตี
อตตนา อกตํ ปาป
อตตนาว วิสุฆมติ
สุทฺธิ อสุทฺธิ ปจฺจตฺตํ
นาญญฺญ อญฺญํ วิโสชเย

ตนทำบาปเอง ตนก็เศร้าหมองเอง
ตนไม่ทำบาปตนก็บริสุทธิ์เอง
ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์เป็นของเฉพาะตน
คนอื่นจะให้คนอื่นบริสุทธิ์แทนไม่ได้

• พุทฺทชาวจนะ



เสียงดัง...จากลูกอ๊อด

• จากผู้ได้รับการชมจากลูกอ๊อด

ดิฉันเป็นชาวอีสาน เกิดที่ อ.หนองพอก ร้อยเอ็ด สมัยเมื่อยังเป็นเด็กเล็กๆ ดิฉันได้ก่อกรรมเอาไว้ชนิดไม่รู้ตัวเลย พ่อแม่ก็ไม่เคยบอกว่าเป็นบาป ท่านกลับพาทำและสนับสนุนเสียอีก...

อย่างเข้าหน้าฝน ตามท้องไร่ท้องนาเจิ่งนองไปด้วยน้ำ ลูกกบเขียดหรือที่เรียกกันว่า ลูกอ๊อด (ภาษาอีสานเรียกว่า ฮวก) พาถิ่นแหวกว่ายในน้ำอย่างสนุกสนาน แต่สนุกสนานได้ไม่นาน ชาวบ้านก็เอาสวิงมาช้อนไปทำอาหารเสียแล้ว

ดิฉันเป็นอีกคนหนึ่งที่ชอบไปจับ หามาได้ที่ละหลายๆ ได้มาแล้วก็จัดการบีบท้องลูกอ๊อดให้แตก เพื่อเอาไส้ออกให้เหลือแต่ตัว บางตัวขาหลังกำลังงอก แต่ยังมีหางอยู่ ดิฉันยิ่งชอบบีบมาก พอบีบก็มีเสียงดัง ยิ่งรู้สึกชอบออกพอใจ บีบท้องแตกไส้ทะลักออกมาแล้ว มันยังเดินได้อยู่แต่ดิฉันไม่เคยสนใจว่ามันจะเจ็บปวดทรมานแค่ไหน รู้แต่ว่าดิฉันได้แกงหม้อใหญ่ ได้หมกเป็นหมกใหญ่ก็พอใจแล้ว ทำเรื่อยมาจนโตจึงเลิก

เมื่อต้นปี ๒๕๓๒ ดิฉันเริ่มมีอาการผิดปกติที่ท้อง ดิฉันได้รับความเจ็บปวดทรมานจนต้องไปตรวจ หมอบอกเป็น**เนื้องอกในมดลูก** ต้องผ่าตัด ดิฉันกลัวมากในวันที่จะผ่า จนความดันสูงผิดปกติหลังฟื้นจากการสลบ พอมีสติ ดิฉันรู้ว่ามันเจ็บทรมานมากแทบจะทนความเจ็บปวดนั้นไม่ได้


ต่อมาอีก ๒ ปี ดิฉันก็ปวดท้องอีก ปวดมากๆ จนคิดว่าตัวเองจะต้องตายแน่นอน คราวนี้สามีพาไปส่งที่โรงพยาบาล หมอบอกไส้ติ่งอักเสบต้องผ่าตัดด่วน ความกลัวทำให้ดิฉันเกือบสิ้นสติในวินาทีที่หมอบอกจะต้องผ่าตัด ดิฉันยังไม่ลืมความเจ็บในครั้งก่อน แต่จำเป็น

ต้องผ่าตัด

พอผ่าตัดแล้วจนทุกวันนี้ดิฉันกลายเป็นคนมีโรคประจำตัว คือปวดท้อง บางครั้งปวดเอาดื้อๆ ไม่มีสาเหตุ ปวดมากเสียดด้วย มันเป็นเพราะผลกรรมที่ดิฉันได้ทำไว้กับลูกอ๊อด คิดว่าอาจตลอดชีวิตนี้ของดิฉัน **กรรมนี้ต้องชดใช้** ดิฉันจึงขอฝากบอกเด็กๆ และทุกคนที่นิยมกินลูกอ๊อด ขอให้เลิกก่อกรรมเสียที ไม่เช่นนั้น้อาจจะเป็นเหมือนดิฉันที่ทุกข์ทรมานมาก


ทุกวันนี้พอถึงฤดูฝน ดิฉันไปตลาดเห็นลูกอ๊อดที่ถูกบีบห้อยเอาไส้ออกแล้วมีแต่ตัว เขานำมาขาย ดิฉันสงสารลูกอ๊อดมาก มันคงจะเจ็บปวดเหมือนที่ดิฉันเป็นอยู่นั่นเอง

ดิฉันเลิกทำเลิกกินลูกอ๊อดนานแล้ว แต่วิบากกรรมที่บีบห้อยลูกอ๊อด ยังคงตามดิฉันอยู่ไม่รู้สร้างชา 🙏



ยสฺส อจฺจนฺตทุสฺสีลฺยํ
มาตุวา สาถมฺวิเวตฺถตํ
กโรติ โส ตถตฺตานํ
ยถา นํ อิจฺฉตี ทิโส

คนทุศีล ก็เหมือนกับต้นไม้
ที่เถาวัลย์ขึ้นจนรก
เขาทำตัวให้หวอดวายเป็น
มีจำต้องรอให้ศัตรูมาคอยกระทำให้

• พุททวจนะ 

อุบัติเหตุแห่งกรรม

• ก่อแก่น

อุบัติเหตุแห่งกรรมนี้ ได้เกิดขึ้นกับชีวิตของผู้เขียนคือ ลำอาน ป็องนาม (ก่อกแก่น) ซึ่งอยู่บ้านเลขที่ ๓๐๔ หมู่ที่ ๔ ต.บ้านเป็ด อ.เมือง จ.ขอนแก่น

ทุกๆเช้าผมจะต้องขับรถคู่สี่พอกไปพร้อมทั้งกล้องถ่ายรูป เพื่อรับจ้างถ่ายรูป แล้วนำมาขาย และใส่กรอบวิทยาศาสตร์ให้แก่ ผู้คนที่อยู่ตามหมู่บ้านต่างๆ เป็นประจำเสมอมา

เช้าวันที่ ๗ ก.ย.๔๓ ผมตระเวนออกไปรับจ้างถ่ายรูปตั้งแต่เช้า จนสายพอสมควรแล้วก็ขับรถคู่สี่พกลับเข้าบ้าน เพื่อกินอาหารเช้า แล้วก็ลงมือทำกรอบรูปอยู่ที่บ้าน

แต่เช้าวันนี้ ผมคิดว่า หลังกินอาหารเช้าแล้ว จะย้อนออกไป ถ่ายรูปอีก จึงคิดว่า ควรขับรถไปจอดเอาไว้บริเวณวัดดีกว่า เพราะวัด กับบ้านอยู่ใกล้ๆกัน

ผมขับรถเลี้ยวเข้าไปในวัด มองเห็นพระหลวงตากำลังไปรยอาหาร ให้แก่ฝูงนกพิราบ ซึ่งอยู่บนถนนที่ผมจะขับรถผ่านไปพอดี

ในขณะที่ฝูงนกพิราบประมาณ ๑๐ ตัว กำลังก้มหน้าก้มตา จิกกินอาหารอยู่บนถนนเพลินอยู่นั้น ผมก็พูดกับหลวงตาว่า “ผมขออนุญาตผ่านหน่อยครับ”

ท่านก็บอกกับผมว่า “ไปเลย”

แล้วผมก็บีบแตรเป็นการไล่นกให้ออกจากเส้นทางที่ผมจะขับรถผ่านไป

ผมขับรถฝ่าฝูงนกไปตาก็จ้องดูนกแทบไม่กะพริบ บ้างก็บิน หลีกหนี บ้างก็พากันเดินหนีไปคนละทิศละทาง แต่ทว่ามีนกพิราบ หนึ่งคู่หรือสองคู่หนึ่ง กำลังพากันเดินไปข้างหน้ารถ



ลึงเกตุคุ้มันกำลังเข้าเหย้าแก่กันเพลิน เพราะมันยกคอขึ้นลง อันเป็นสัญลักษณ์ของนกกำลังพูดคุยกันโดยไม่คิดว่าภัยจะมาถึงตัวเลย ผมขับรถไปช้าๆ คิดว่ามันจะเดินหลีกเลี่ยงไปเอง เหมือนนกตัวอื่นๆ

แต่ทว่าผมคาดการณ์ผิดถนัด พอผมขับรถพ้นไปจากนกฝูงนั้นแล้ว พลันได้ยินเสียงของพระหลวงตาตะโกนขึ้นว่า “นี่โยมล่าอาว โยมขับรถทับนกตายแล้ว” พอผมได้ยินแค่นั้น ผมรู้สึกตกใจมากแทบไม่เชื่อหูตนเอง รีบหยุดรถทันที ลงมาจากรถ แล้วมองไปยังด้านหลังรถ เห็นนกพิราบตัวหนึ่งนอนตายแน่นิ่งอยู่ โดยรถทับเข้าเต็มๆ มันจึงตายทันที

ผมตกใจมาก **คิดไม่ถึงว่าจะทำบาปกรรมลงไปโดยความประมาท โดยความไม่ตั้งใจ** ผมไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร จึงรีบเดินตรงไปยังสำนักนกพิราบ ผมนั่งลงคุกเข่าพนมมือไหว้ และถึงกับกราบเพื่อขอขมาโทษ พร้อมกับพูดขึ้นว่า “เจ้านกพิราบเอ๋ย ข้าพเจ้ามิได้มีเจตนาจะฆ่าเจ้าเลย ข้าพเจ้าขอโทษขอให้เจ้าโปรดได้อโหสิกรรมด้วยเถิด อย่าให้เป็นบาปเป็นกรรมเป็นเวร และเป็นภัยต่อกันเลยนะ”

ผมหยิบเอานกตัวนั้นขึ้นมา ในใจก็คิดว่า ตลอดเวลาผมได้มาศึกษาธรรมะ มาปฏิบัติธรรมร่วมกับชาวโศก ตั้งแต่รู้ว่า การฆ่าสัตว์ และการกินเนื้อสัตว์นั้นเป็นบาป ผิดศีลข้อที่หนึ่ง ผมก็ไม่เคยฆ่าสัตว์ และกินเนื้อสัตว์อีกเลย ตลอดเวลา ๒๐ ปีที่ผ่านมา

แต่คราวนี้ผมขับรถโดยประมาท พลัดไปทับนกทำให้ชีวิตเขาต้องตาย ผมคิดว่า วิบากกรรมย่อมมีมาแน่นอน จะส่งผลต่อชีวิตของผมช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง

ผมถือซากนกที่เคราะห์ร้าย เดินไปหาหลวงตาพร้อมกับพูดว่า “ท่านครับผมขอโทษ อภัยให้แก่ผมด้วยครับ แล้วนกตัวนี้จะให้ผมเอาไปทิ้งหรือเอาไปฝังไหมครับ”

“ไม่เป็นไรหรอก มันก็เห็นรอยโยมสำอาง พวกนกตัวอื่นๆ ก็ยังเดินหนีกัน มันคงถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ถึงได้ตาย เอามันไว้นี้ละโยมไปเถอะ” ผมวางนกพิราบไว้หน้ากุฏิของหลวงตา แล้วก้มลงกราบหลวงตา ปากก็พร่ำขอโทษขออภัยจากหลวงตาต่างๆนานา

จากวันนั้นมา ผมก็ไม่สบายใจเลย ในใจคิดว่าตนเองได้ทำบาปกรรมลงไปโดยไม่ได้ตั้งใจ ทำให้ศีลข้อหนึ่งของผมขาดไป ผมเสียใจจริงๆ ทุกๆเช้าที่ผมตื่นขึ้นมาทำวัตรเช้า เหมือนดั่งชาวโศกที่เคยพาทำมา ผมสวดมนต์ไหว้พระเสร็จ ก็จะตั้งจิตอธิษฐานขอขมาโทษต่อนกพิราบตัวนั้น ที่เป็นเจ้ากรรมนายเวรของผมอยู่เสมอ

ผมได้ศึกษาธรรมะกับพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ และสมณะชาวโศก ท่านก็พร่ำสอนอยู่เสมอๆว่า **กรรม คือ การกระทำด้วยกาย ด้วยวาจา และด้วยใจ ไม่ว่าจะกระทำความดี หรือกรรมชั่ว ไม่ว่าจะเจตนาหรือไม่เจตนา ไม่ว่าจะในที่ลับหรือในที่แจ้ง ย่อมจะได้รับผลของกรรมนั้นแน่นอน**

๒๘ ต.ค.๔๓ นับเวลาได้เดือนกว่าๆ หลังจากเหตุการณ์นั้นแล้ว ผมมีธุระจะต้องไปเขียนเรื่อง “กรรมตามสนอง” จากพระวัดทรายมูล บ้านแดงใหญ่ เพื่อเอามาถ่ายทอดลงในสารโศก

เช้าวันนี้ กินข้าวเสร็จ ผมก็ขี่รถมอเตอร์ไซด์ ใส่หมวกกันน็อค ขับมุ่งตรงสู่วัดทรายมูล ซึ่งอยู่ห่างออกไปจากบ้านของผมประมาณ ๗ กม.

ในขณะที่ผมขับรถไปตามถนนสายกลางหมู่บ้าน เพื่อมุ่งตรงไปสู่วัดนั่นเอง ผมได้ขับรถมาช้าๆ แล้วก็จะเข้าถึงประตูวัดอยู่แล้ว ตรงประตูวัดจะเป็นถนนสี่แยกอยู่ตรงหน้าวัดพอดี

ทันใดนั้น รถมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งวิ่งมาด้วยความเร็วสูง มาจากเส้นทางด้านทิศเหนือลงมาทางทิศใต้ ส่วนผมวิ่งรถจากทิศตะวันตกมาทิศตะวันออก พอดีตรงมุมสี่แยกนั้นจะมีต้นไม้บังตาของผมอยู่

หูผมก็ไม่ได้ยินเสียงของรถเขาด้วย

ผู้เห็นเหตุการณ์เล่าให้ผมฟัง หลังจากที่ผมหายป่วยแล้วว่า วันนั้นในหมู่บ้านนั้นมีงานศพคนตาย เจ้าคนขับรถคันที่มาชนผม เขากินเหล้ามา เขาเมาเหล้าจึงขับรถประมาทขาดสติ พอผมขับรถโผล่ออกไปสี่แยกหน้าวัดนั้น รถมอเตอร์ไซค์คันนั้น (ผมเรียกมันว่ารถเจ้ากรรมนายเวร) เขาได้ขับมาพุ่งชนเข้าล้อหน้าของผมพอดี

ด้วยความเร็วของรถ และความแรงของการปะทะจึงทำให้ทั้งสองคนที่ขับขี่มานั้นกระเด็นกระดอนกันไปคนละทิศละทาง เขาก็ได้รับบาดเจ็บเหมือนกัน พวกญาติๆ ได้นำเขาส่งสถานีนอนามัยแถวใกล้ๆ นั้น

ส่วนตัวผมเองหลังจากกระเด็นตกจากรถลงไปแล้ว หมวกกันน็อกที่สวมใส่อยู่ได้หลุดออกจากหัว หัวและร่างของผมฟาดกับพื้นถนนคอนกรีตเต็มแรง ถึงกับทำให้ผมสลบไป ผู้คนต่างพากันมามุงดูคิดว่าผมได้ตายไปแล้ว ปล่อยให้ผมนอนสลบตากแดดอยู่อย่างนั้นนานพอสมควรทีเดียว

กระทั่งมีเพื่อนผมคนหนึ่งได้มาพบเข้า เขารีบปฐมพยาบาล ลึกครู่ผมจึงรู้สึกตัวได้สติขึ้นมา เห็นผู้คนมุงดูผมมากมาย จึงแปลกใจถามเขาไปว่า “มาดูผมทำไม”

เพื่อนผมตอบผมว่า **“มีงนะโดนรถชน ไม่ตายก็บุญแล้ว หากกูไม่มาเห็นมีงอาจตายแล้วก็ได้”** จากนั้นเขาก็ได้โทรศัพท์แจ้งให้ลูกเมียได้รู้ข่าวการประสบอุบัติเหตุ

ไม่นานนัก น้องสาว น้องเขย และลูกเมียก็มารับผมไปส่งโรงพยาบาลขอนแก่น ผมต้องนอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลถึง ๓ คืน กับ ๔ วัน คุณหมอเห็นว่าผมปลอดภัยดีแล้ว จึงให้ออกจากโรงพยาบาล ต้องมาพักฟื้นอยู่ที่บ้านอีก เป็นเวลาถึง ๒ เดือนกว่าๆ ร่างกายจึงแข็งแรง เข้าสู่ภาวะปกติดี

ผมมาคิดได้ในภายหลังว่า ที่ผมเจออุบัติเหตุในคราวนี้

คงเกี่ยวเนื่องมาจากวิบากกรรม ที่ผมเคยขับรถทับนกพิราบตายในวัด
คราวนั้นแน่นอน ต้องมาถูกรถชนอยู่ใกล้ๆ วัดเหมือนกัน อุบัติเหตุที่
เกิดกับชีวิตของผมในคราวนี้ ผมตั้งชื่อว่า “อุบัติเหตุแห่งกรรม”

ผมรู้สึกดีใจมาก ที่ได้ชดใช้กรรมเขาเร็ว ไม่อย่างนั้นคงจะเป็น
หนี้กรรมหนี้เวรอีกนานทีเดียว และดีใจมากที่เขาไม่เอาผมถึงตาย

ส่วนคนที่ขับรถมาชนรถผมนั้น ผมคิดว่า มันเกิดจาก
แรงกรรมของผมเอง จึงไม่เอาเรื่องกับเขา เมื่อเจ้าทุกข์ไม่เอาเรื่อง
เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงให้ทั้งสองฝ่ายลงบันทึกเอาไว้ แล้วก็ปล่อยให้เขา
เป็นอิสระไป

พระท่านว่า เวย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร 



ผู้ใด ทำกรรมใดไว้ ไม่ว่าจะดีหรือชั่วก็ตาม
ผลแห่งกรรม ย่อมจะเป็นของผู้นั้นโดยแท้

ยัม กโรติ นโร กมุกัน กุลยาณัม ยทิ ปาปกัม
ตสุส ตสุเสว ทายาโท ยัม ยัม กมุมัม ปกุกุพพิ

โชติทาสเถรคาถา ๒๖/๒๙๔

ปลาหมอต้มเปรต

• เจิม ศรีสุวรรณ

แม้จะเป็นแค่เดือนมีนาคม แต่อากาศก็ร้อนอบอ้าวมาก แล้ว ยิ่งเวลาใกล้เที่ยงแสงแดดเหมือนจะเผาให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นจุนเลยที่เดียว แต่ไม่ว่าอากาศจะเป็นอย่างไร ก็ไม่สามารถยับยั้งกรรมของคนได้เลย

นางนบหญิงวัยกลางคน เดินขึ้นมาจากหนองน้ำ มือถือตะกร้า มาด้วยใบหนึ่ง ในตะกร้านั้นมี “ปลาหมอ” เป็นๆ อยู่ประมาณร้อยตัว ซึ่งมีขนาดตัวเล็กๆ ทั้งสิ้น

“ไซ้” นางเรียกลูกชาย

“ไซ้ ก่อไฟในเตาเข้า เดี่ยวแม่จะต้มเปรตหวานปลาหมอดีให้กิน”

“ครับแม่ แล้วทำเครื่องปรุงอย่างไรละแม่”

“เอาน้ำใส่ครึ่งหม้อ ตีตะไคร้ หอม กระเทียม ใส่เกลือ ใส่ น้ำตาลมากๆ เรงต้มน้ำให้เดือดเร็วเข้า”

เมื่อสั่งเสร็จ ตัวนางนบเอง ก็จัดการเอาตะกร้าใส่ปลา ซึ่งขณะ นี้ปลากำลังหายใจรววยริน เหมือนจะขาดใจ ชีวิตพวกปลาเหล่านี้ได้ถูก กำหนดไว้แล้ว ถูกกำหนดชะตาชีวิตจากมนุษย์ ซึ่งถ้ามันเรียกร้องได้ มันคงถามหา “สิทธิมนุษยชน” ในการจะกำหนดชะตาชีวิตของมันเอง

แต่ขณะนี้ มันหมดสิทธิ์ที่จะเรียกร้อง มันถูกแกว่งไปมาตาม แรงของมือมนุษย์ เพื่อล้างให้มันหมดน้ำเมือก

เมื่อล้างเสร็จ ตัวนางนบก็ล้างตัวเอง อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า

“ไซ้ หุงข้าวหรือยัง”

“ยังครับ”

“อ้าว...แล้วเมื่อไรจะได้กินข้าว” นางพูดด้วยอารมณ์หงุดหงิด เพราะความเหนื่อยและความหิว



“แม่ แม่ น้ำเดือดแล้ว” ลูกชายตะโกนบอกแม่

นางนบรีบไปดู พร้อมกับบอกว่า “ยัง ยัง เดือดไม่พอ ไฟยังร้อนไม่พอ ไปเอากะลามะพร้าวมาตีให้แตกแล้วใส่เข้าไปในเตาไฟ ให้ไฟแรงๆ อย่างนี้ดีดี แกงต้มเปรต จะได้แซ่บๆ”

ลูกชายตีกะลาให้แตก แล้วใส่เข้าไปในเปลวเพลิงก้นหม้อ ทำให้เกิดความร้อนสูงมากขึ้น น้ำเดือดพล่าน นางนบรีบนำปลาในตะกร้า ซึ่งขณะนั้นนอนสงบนิ่ง มีแต่ลมหายใจเท่านั้น ที่แสดงให้เห็นว่ามันยังไม่ตาย นางจับปลาเตรียมใส่ลงหม้อ

ปลาหมอตัวหนึ่ง เหมือนจะรู้ชะตากรรม พอมันถูกจับ มันก็ดิ้นเพื่อเอาตัวรอด แต่หมดเวลาของมันแล้ว มันถูกจับลงไปในหม้อ

พอปลาถูกกับความร้อนของน้ำที่เดือดพล่าน มันดิ้นอย่างแรงด้วยความทุกข์ทรมานด้วยแรงน้ำเดือด และแรงดันของปลา ทำให้มันในหม้อกระเด็นพุ่งกระจาย กระเซ็นมาโดนหน้านางนบเต็มหน้า และในทันทีทันใดนั้น หน้าตาของนางก็พองเต็มใบหน้า ทั้งจุดเล็กจุดใหญ่ นางร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด ตะโกนให้ลูกชายเอาน้ำเย็นมาราด

เจ้าไข่ไม่เห็นเหตุการณ์ จึงถามว่า “เอาน้ำไปทำไมแม่” ด้วยความไม่ไหว ผสมกับความเจ็บปวด จึงตะโกนว่า “ไอ้เปรต ก็เพราะต้มเปรตปลาหน้ากูก็เหมือนเปรตไปแล้ว” ในที่สุด นางนบก็ไม่ได้กินข้าวในมื้อนี้ เพราะได้แต่ร้องครวญคราง

ท่านจะเชื่อหรือไม่ว่านี่คือ

กรรมตามสนอง! 

ยาทิสี วปเต พีชฺ ตาทิสํ ลภเต ผลํ

คนหว่านพีชเช่นใด ย่อมได้รับผลเช่นนั้น

จุลลนันทียชาดก ๒๗/๘๐



คางคกเป็นเหตุ

• ธรรมจักร ภิขุ

“ปาย” อย่างหนึ่งที่คนกำลังกระทำกันอยู่ถ้วนทั่วก็คือ“กินเนื้อสัตว์” โดยจงใจเจตนา “ฆ่า” มันมากิน จนกลายเป็นบาปเป็นภัยกันชาติแล้วชาติเล่า ไม่รู้จบสิ้นกันง่ายๆ ทว่าผู้เป็นนักกินทั้งหลาย ก็ยังคงเกลือกกลั้วบาปนั้นอยู่อย่างไม่ไฉน นับวันยิ่งดำดิ่งจมปลักกับการติดในเนื้อสัตว์ แม้จะต้องเบียดเบียนหาบุญกรรมสัตว์โลกด้วยกันอย่างไรแค่นั้น ก็มิได้มีจิตคิดถอดถอนออกมาบ้างเลย

คนเดี๋ยวนั้นก็ไม่ยั้ง ทั้งพากเพียรสร้าง “ค่าสมมุติ” ในการกิน ให้มันอุตุวิวัฒนาการหนักขึ้น เช่นการกินคางคก จน “ค่าสมมุติ” นั้นกลายเป็น “ค่านิยม” หลงทำตามๆ กัน ที่สุดกลายเป็นพากันเรียกขานคางคกว่า “กบมะระ” นิยมกินกันมาก โดยอ้างว่ารสอร่อยกว่ากบ ซึ่งแท้จริงนั้นเริ่มจาก “สมมุติ” ขึ้นว่า เป็นยารักษาโรค และแล้วการกินได้ติดยึดเป็นความเคยชิน ยิ่งติดในรสชาติสืบเนื่องเข้าไปอีกก็ยิ่งแน่นแฟ้น

อีกไม่ช้าไม่นานก็คงจะ “ท้อบฮิต” และแพร่หลายมากขึ้น จนเป็นอาหารจานเด็ดตามภัตตาคารใหญ่ๆ ในกรุงเป็นแน่ เพราะ “ค่าสมมุติ” อันนั้นกำลังแพร่ขยายตัวจนชาวบ้านเชื่อสนิทว่า “กบมะระ” คือสัตว์วิเศษที่ทั้งอร่อยและเป็นยาชูกำลัง ทั้งรักษาโรคได้สารพัด แต่ก็มีมาสะดุดก็ลงไปบ้าง ตรง “แรงบาป” โพล่มาชัดให้เห็น (แต่ก็ไม่เข็ดถล่มกันหรอกสำหรับมนุษย์กิเลส)

ดังมีตัวอย่างที่เกิดขึ้นมาแล้ว หนุ่มคนหนึ่งแห่งหมู่ที่ ๕ บ้านวังน้ำคู้ จังหวัดพิษณุโลก แก่ได้เอาคางคกออกจากช่อง ๕-๖ ตัว เข้าครัวปรุงเครื่องต้มยำทันที นั่งทำไปน้ำลายสอ คิดในใจว่า “เดี๋ยวลีจก่อนถอะไวย ข้างจะต้องกินให้สมอยาก” จากนั้นอ้ายหนุ่มลูกทุ่ง ก็เอา

ไข่แดงคกแยกออกมาไว้ปิ้งกินต่างหาก หลังจากปรุงต้มยำคกคกแล้ว ก็ยกเอาอาหารม้อที่คิดว่าอร่อยที่สุดออกมาตั้งที่ชานบ้าน เขารีบคดข้าว ไล่ชาม เปิบข้าวเข้าปาก ชดต้มยำคกคกลงคอ ถึงกับร้องฮือ...ฮือ มันช่างเอร็ดอร่อยเสียนี้กระไร เอามือหยิบไข่คกคกอย่างขึ้นจิ้มน้ำปลา เคี้ยวตุ้ยๆ ไม่ยอมคุยกับทุกคนในบ้าน มันช่างมีความสุขเสียนี้กระไร

หลังจากจัดการอาหารคกคกต้มยำ และไข่คกคกอย่างเข้าสู่ กระเพาะเรียบร้อยแล้ว หนุ่มลูกทุ่งก็นอนเอกเขนกอยู่ที่ชานเรือน ร้องเพลงอย่างสุขใจ

เสียงหนุ่มครวญเพลงอยู่ในลำคออย่างมีความสุข และเขาก็มีความสุขจริงๆ แต่ครู่เดียวหลังจากที่เขาร้องเพลงจบลง เขาก็ตื่นซึกตาตั้ง อาเจียนออกมาเป็นโลหิตสดๆ ขาดใจตายคาที่

หมอที่โรงพยาบาลลงความเห็นว่าเขากินเส้นพิษของคกคกเข้าไป นี่แหละคือ “บาป” ของการกิน “นรก” ของการกิน ที่แสดงตน ขึ้นมาให้เห็นสภาวะไม่ควรจะ “หลงสมมุติ” อันนี้กันต่อไป แต่จะห้ามกิเลสของคนได้ละหรือ? 🌀

สพฺพเพ ตสนฺนติ ทณฺฑทสฺส

สพฺพเพ ภายนฺติ มจฺจุโน

อตฺตานิ อูปมํ กตฺวา

น หเนยฺย น ฆาตये



สัตว์ทั้งหมดกลัวโทษทัณฑ์
สัตว์ทั้งหมดกลัวความตาย
เปรียบตนเองกับผู้อื่นอย่างนี้แล้ว
ไม่ควรฆ่าเอง ไม่ควรสั่งให้คนอื่นฆ่า

• พุทฺธวจนะ

โรครกรรม

• ก่อแก่น

เรื่องของโรครกรรมนี้ ได้เกิดขึ้นกับชีวิตของคุณพ่อสอน เวียงนนท์ ซึ่งเป็นพ่อของคุณศรีเวียง(ตุ๊กตา) เวียงนนท์ อายุ ๓๐ ปี อาชีพช่างเสริมสวย อยู่ที่ ๑๕๔/๑ บ้านกุดกว้าง หมู่ที่ ๓ ต.เมืองเก่า อ.เมือง จ.ขอนแก่น คุณตุ๊กตา เล่าว่า...สมัยที่ตุ๊กยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ พ่อสอน และแม่ลำดอน ศรีเวียง ได้พากันย้ายครอบครัวมาจากจังหวัดเลย มาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่จังหวัดขอนแก่น โดยมาปลูกบ้านอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง ที่บ้านกุดกว้างแห่งนี้เอง

ตอนย้ายมาใหม่ๆ ฐานะทางครอบครัวยากจนมาก บ้านก็ทำเป็นกระท่อม แดมยังเช่าที่ดินของญาติพี่น้อง ปลูกบ้านอีกด้วย

ทุกๆ เช้า ตุ๊กจะเห็นพ่อออกจากบ้าน ไปรับจ้างทำงานก่อสร้างในตัวเมืองขอนแก่นกับเพื่อนบ้าน พ่อทำงานก่อสร้างอยู่หลายปี พอตุ๊กๆ โตกันหมดทุกคนแล้ว แม่เลยออกไปค้าขายหาเงินช่วยพ่ออีกแรงหนึ่ง โดยไปซื้อผัก ซื้อปลา ซื้อไก่ ที่เขามาแล้วถอนขนเสร็จ มาขายเป็นตัวๆ

ต่อมาแม่ขายไก่ได้มาก เลยเลิกขายของอย่างอื่นหมด หันมาเอาดีทางค้าขายไก่อย่างเดียว ตอนแรกตุ๊กเห็นแม่ขายไก่ เพียงไม่กี่ตัว พอมีคนรู้จักว่า แม่เป็นแม่ค้าขายไก่ ก็มีคนมาสั่งซื้อเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

พ่อกับแม่เลยปรึกษากันว่า ไก่ที่แม่ซื้อมาจากพ่อค้าแม่ค้าคนกลางนี้ ถึงมันจะขายได้ขายดียังไง แต่ทว่ามีกำไรน้อย สู้ไปซื้อไก่เป็นๆ มาจากชาวบ้านจากฟาร์มแล้วเอามาฆ่าขาย แม้ว่าเราคงจะได้กำไรดีกว่านี้เป็นแน่

เมื่อพ่อกับแม่ปรึกษากันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พ่อจึงลาออก



จากงานก่อสร้าง มาร่วมกันไปหาซื้อไก่จากชาวบ้านหรือจากฟาร์มไก่
เอามาขังคอกไว้ทีละมากๆ แล้วก็จับเอามาเชือดคอก พอไก่ตายแล้ว ก็
ต้มน้ำร้อนลวก นำมาถอนขนเสร็จ แล้วก็นำออกไปขายกัน

ตั้งแต่นั้นมาราวปีพ.ศ.๒๕๒๖ พ่อก็เริ่มทำบาปทำกรรมด้วย
การฆ่าไก่ให้แม่นำเอาไปขายที่ตลาดในหมู่บ้าน ตอนแรกเห็นพ่อฆ่า
เพียงวันละ ๒๐ หรือ ๓๐ ตัว หากวันใดเป็นงานบุญงานบ้านผู้คนเขาก็
จะมาสั่งซื้อทีละมากๆ

วิธีฆ่าไก่ของพ่อคือ พ่อพ่อจับไก่ขึ้นมาได้ ก็จะเอามือคมๆ
เชือดที่คอไก่ ซึ่งคอไก่ก็จะเป็นแผลเหวอะหวะ แล้วเลือดจะพุ่งกระชูด
ออกมา เสร็จแล้วพ่อก็จะวางไก่อลง

มันจะยังไม่ตายทันที มันจะวิ้งวนๆ เลือดของมันก็จะไหล
ออกมาจากลำคอตลอดเวลา มันวิ้งวนอยู่สักพักแล้วมันก็จะล้มลง
เนื้อตัวสั่นพ้บๆ ดิ้นทุรนทุรายชักกระตุกไปได้สักพักก่อนจะเน่นิ่งไป

ตุ้กเห็นพ่อฆ่าไก่ให้แม่ขายอยู่หลายปี ไก่ต้องมาตายลงตัวแล้ว
ตัวเล่า พ่อกับแม่ฆ่าไก่ขายจนฐานะทางครอบครัวดีขึ้นเรื่อยๆ
มีเงินซื้อที่ดินปลูกบ้านเป็นของตัวเองโดยไม่ต้องไปเช่าที่ดินเขาอีกต่อไป

ระยะหลังๆ นี้ ถึงแม้ว่าพ่อกับแม่จะยึดอาชีพฆ่าไก่ขาย แต่
หากมีงานบุญทำนก็ชอบไปทำบุญให้ทาน ไปฟังเทศน์ฟังธรรมอยู่เป็น
ประจำเสมอมา

มีอยู่คราวหนึ่ง พ่อกับแม่ได้ยื่นพระเทศนาว่า “การฆ่าสัตว์ตัด
ชีวิตเป็นการทำผิดศีลข้อปาณาติบาต มันเป็นบาปเป็นกรรม เป็นเวร
เป็นภัย วิบากกรรมมันมี เตี้ยมันจะย่อนรอยดอยหลังมาหาเราได้ใน
ภายหลังนะ

โดยเฉพาะผู้ที่มีอาชีพฆ่าสัตว์แล้วเอาเลือดเอาเนื้อ เอาชีวิตของ
เขามาขายอยู่ขายกินนี้ มันคืออาชีพของคนบาป ถึงแม้ว่าเราจะร่ำรวยมั่งมี
เงินทอง ก็ได้มาจากกองเลือดกองเนื้อของสัตว์ที่เกิดมาร่วมโลกเดียวกัน

เป็นเหมือนเพื่อนที่ร่วมเกิด ร่วมแก่ ร่วมเจ็บและร่วมตายด้วยกัน

ฉะนั้นบาปกรรมที่เรากระทำเอาไว้มัน มันก็จะเป็นเหมือนเงาที่ติดตามตัวเราไป ทุกย่างก้าวเลยทีเดียวนะ”

หลังจากที่พ่อกับแม่ได้ฟังธรรมมาอย่างนั้น ท่านทั้งสองก็เกิดความเกรงกลัวต่อบาปที่เคยฆ่าไปขายมานับจำนวนไม่ถ้วน จึงหันหน้าปรึกษาหารือกันว่า “เราควรเลิกขายไก่ หันหลังให้กับอาชีพที่เป็นบาปเป็นกรรมนี้เสียที” แล้วพ่อกับแม่ก็เลิกอาชีพฆ่าไก่ขาย ตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นต้นมา รวมเวลาที่พ่อกับแม่ยึดอาชีพฆ่าไก่ขายร่วม ๑๐ ปีทีเดียว

ตุ๊กหลังจากเรียนหนังสือจบออกมา ก็ไปเรียนเป็นช่างเสริมสวยต่อ พอเรียนจบหลักสูตรก็เลยแยกบ้านกับพ่อแม่ มาเปิดเป็นร้านเสริมสวยอยู่ใกล้ๆ กับบ้านพ่อแม่

ส่วนพ่อกับแม่และน้องๆ ก็หันมาประกอบอาชีพซื้อขายของเก่าจำพวกเศษเหล็ก เศษกระดาษ ขวดเปล่า ฯลฯ เรียกว่า หลีกออกจากการทำอาชีพที่มีมือเปื้อนเลือดเปื้อนเนื้อของเขาได้

จวบจนถึงปี พ.ศ.๒๕๔๓ เจ้าบุญญาบาลหรือเจ้ากรรมนายเวรที่พ่อเคยก่อเคยสร้างกรรม โดยการฆ่าไก่มาก่อนแล้วมากมาย เขาก็ได้มาทวงถามเอาความเจ็บปวด และความตายของเขากลับคืนมา

ในคืนหนึ่งของปีนั้น พ่อนอนหลับ แล้วฝันไปว่า พ่อพบกับฝูงไก่จำนวนมากมายมหาศาล พวกมันมาเดินเพ่นพ่านอยู่ใต้ถุนบ้านส่งเสียงร้องเจี๊วจ้าวไปหมด พ่อเลยเดินลงจากบนบ้านมาดู พ่อไก่เหล่านั้นเห็นหน้าพ่อเท่านั้น มันก็มุ่งตรงเข้ามาจิกตีตามร่างกาย จนพ่อได้รับความเจ็บปวดตามร่างกายไปหมด พ่อตกใจกลัว เลยสะดุ้งตื่นขึ้นมาจากฝันร้ายนั้น

ตอนเช้า พ่อก็ได้นำเอาเรื่องฝันนั้น มาเล่าให้แม่และลูกๆ ฟัง พ่อแม่ฟังจบก็เลยพูดปลอบใจไปว่า “ฝันร้ายมันจะกลายเป็นดี พ่อ

ทำให้สบายเออะ ไม่มีอะไรหรอก”

พอถึงปลายปีนั้น พ่อก็บ่นบอกว่า รู้สึกเจ็บที่โคนลิ้น ดูแล้วเป็นแผลเล็กๆ เท่านั้น แต่พ่อบอกว่า มันเจ็บปวดมาก ตอนแรกตุ๊กก็คิดว่า พ่อร้อนใน ปากเปื่อย ลิ้นแตกธรรมดา (ภาษาอีสานเอ็นว่าลิ้นเป็นซาง) ก็เลยไปหาซื้อยามาให้พ่อกินและทา

พ่อกินยาที่ตุ๊กหาซื้อมาให้ได้สักระยะ อาการเจ็บแผลที่โคนลิ้นก็ไม่ดีขึ้นมาเลย ตุ๊กคิดว่ายามันคงจะไม่ถูกกับโรคแน่ เลยชวนพ่อไปหาหมอที่โรงพยาบาล แต่พ่อก็บอกว่า “มันเป็นเอง เดี่ยวมันก็จะหายเองหรอกน่า”

ปล่อยไว้นานวันเข้า อาการเจ็บแผลที่โคนลิ้นความเจ็บปวดยิ่งขึ้น ตุ๊กจึงชวนพ่อไปหาหมอที่โรงพยาบาลอีกครั้ง คราวนี้พ่อคงเจ็บปวดมาก จึงยอมไปหาหมอโดยดี

หมอตตรวจดูอาการแล้วเป็นที่เรียบร้อย ได้ตัดเอาเนื้อตรงที่เป็นแผลนั้นไปวิจยหาโรค หลังจากนั้นหมอก็สั่งให้กลับบ้านก่อน ลักหนึ่งอาทิตย์ค่อยกลับมาฟังผล

อาทิตย์หนึ่งผ่านไป ไปฟังผล คุณหมอบอกว่า “พ่อเป็นมะเร็งร้าย จะต้องผ่าตัด เอาเนื้อร้ายตรงที่เป็นมะเร็งนั้นออก ถึงจะมีโอกาสหายจากโรคร้ายได้”

ตุ๊กได้ยินว่า พ่อเป็นมะเร็ง ตกใจแทบช็อค นึกไม่ถึงว่าพ่อจะโรคร้ายถึงเพียงนี้ พอหายตกใจก็ถามพ่อว่า “พ่อตกใจไหม” พ่อบอกว่า “ตกใจ!” แต่พ่อก็ไม่แสดงออกมาทางสีหน้าให้แม่และลูกๆ เห็นเลย

ถึงวันหมอนัดผ่าตัด คุณหมอสั่งให้งดกินอาหารแต่เช้าทุกชนิด พ่อเข้าสู่ห้องผ่าตัดเวลาจากบ่าย ๓ โมง จวบจน ๕ โมงเย็น การผ่าตัดจึงเสร็จสิ้นลง

หมอเอาพ่อออกมาจากห้องผ่าตัด พอตุ๊กเห็นสภาพของพ่อในตอนแรกรู้สึกเสียใจแบบลึบที่หัวใจทันที เพราะตอนที่พ่อยังไม่ผ่าตัด

พ่อเป็นคนแข็งแรง เหมือนคนธรรมดาทั่วไป แต่พ่อดำตัดเสร็จ พ่อ กลายเป็นคนละคนไปเลย คือเห็นสายยางให้น้ำเกลือ สายยางช่วยหายใจ ดูมันระโยงระยางเต็มไปหมด

และที่สำคัญ..ลำคอของพ่อโดนหมอเอามีดมาผ่า ตัดเอาเนื้อ มะเร็งร้ายออก ตึกเห็นตอนแรก จิตก็หวนคิดไปถึงสภาพของไก่ ที่ พ่อเคยเอามีดเชือดคอมันมามากมาย วิชากรรมที่พ่อเคยทำเอาไว้ บัดนี้ คงถึงเวลาที่พ่อต้องโดนเขาเอามีดมาเชือดคอคืนบ้างแล้ว

เมื่อพ่อดำตัดเอาเนื้อมะเร็งร้ายออกมาแล้ว ต้องนอนพักรักษา ตัวอยู่ที่โรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่นอีก ๓ อาทิตย์ จากนั้นหมอก็ส่งตัว ไปรักษาต่อที่ศูนย์มะเร็งอุดร จ.อุดรธานี

การไปรักษาที่ศูนย์มะเร็งแห่งนี้ หมอได้รักษาโดยวิธีฉายแสง นาน ๒ เดือนกว่าๆ อาการป่วยของพ่อดีขึ้นมาเรื่อยๆ หมอเลย อนุญาตให้กลับมาพักที่บ้านได้

พ่อกลับมาพักอยู่ที่บ้านได้ประมาณ ๒ อาทิตย์ อาการเจ็บที่ คอก็กำเริบขึ้นมาอีก ญาติๆ เลยพาพ่อกลับไปหาหมอที่ศูนย์มะเร็งที่จังหวัด อุดรอีก หมอเลยฉายแสงต่ออีก ๑ เดือน สภาพร่างกายของพ่อตอนนี้ ผ่ายผอมมาก รอยฉายแสงที่ลำคอดำแห้ง ผิวหนังไหม้เกรียมจะ กินข้าวกินน้ำก็แสนลำบาก กินได้ก็จำพวกข้าวต้มนำมาบดให้ละเอียด ที่สุด หรือไม่ก็จำพวกอาหารเสริม

อาการเจ็บปวดและทรมาณของพ่อ เกิดจากแผล และหายใจ ก็ไม่ค่อยจะออก มันเหมือนมีอะไรมาอุดตันที่ลำคอ ยามใดที่พ่อ เจ็บปวดเพราะเชื้อมะเร็งร้ายทำพิษ มันจะเจ็บจะปวดไปถึงหัวสมอง เลยทีเดียว ตึกเห็นแล้วก็อดสงสารในชะตากรรมของพ่อไม่ได้ ยามใดที่ พ่อเจ็บปวดเพราะเชื้อมะเร็งร้าย จะเจ็บเข้าไปถึงสมอง ตึกเห็นพ่อ เอามือกุมหัว เจ็บปวดมากจนน้ำตาพ่อไหล

ปกติพ่อจะเป็นคนอดทนมาก และเก็บความรู้สึกได้ดี เพราะพ่อ

เคยเป็นคนจน คนจนเป็นคนอดทนและทนอดได้ดี แต่ทว่าคราวนี้พ่อ
เจ็บปวดและทรมานมาก พ่อกัดฟันแน่น แล้วกำกำปั้นเอาไว้สุดแรง
ร่างกายสั่นสะท้านไปทั้งตัว

ยามใดที่พ่อมืออาการเจ็บแบบนี้ ก็ดูคล้ายๆ ใก้ที่พ่อจับเอามีด
มาเชือดคอใหม่ๆ มันจะคืนทुरนทुरาย ด้วยความเจ็บปวด
สักพักร่างของมันก็จะสั่นพับๆ แล้วก็ขาดใจตายไป

ตุ๊กสงสัยในชะตากรรมของพ่อไม่รู้จะแบ่งเบาในความเจ็บปวด
ของพ่อได้อย่างไร เลยนึกถึงพระถึงเจ้า จึงจุดธูปแล้วตั้งจิตอธิษฐานไปว่า
“ข้าแต่เจ้ากรรมนายเวร หากพ่อของตุ๊กได้ล่วงเกินท่าน ด้วยกายกรรม
วจีกรรมและมโนกรรม ขอท่านได้โปรดโหสิกรรมให้แก่พ่อของตุ๊ก
ด้วยเถิด ขอให้พ่อหายวันหายคืน และอย่าให้พ่อต้องมาเจ็บปวด และ
ทรมานแบบนี้เลย”

ในคืนนั้น ตุ๊กนอนหลับแล้วฝันไปว่า ตุ๊กได้พบกับฝูงใก้
จำนวนมาก พอมันเห็นตุ๊ก ก็พากันล้อมหน้าล้อมหลัง แล้วตุ๊กก็ได้ยิน
คล้ายๆ เสียงของคนพูดขึ้นมาว่า

“ตุ๊กเอ๊ย...เจ้าขอชีวิตของพ่อเอาไว้ ขอไม่ได้หรอก เพราะ
พ่อเขาทำกรรมเอาไว้มากมายเหลือเกิน ถึงอย่างไรเขาก็จะต้องตาย
แน่นอน รอแต่ว่าเขาจะได้รับวิบากกรรมอีกนานเท่าไรเท่านั้น
พ่อเจ้าเจ็บป่วยได้รับความทุกข์เวทนาในขณะนี้ เขาป่วยด้วยโรครกรรม
โรคเวร ที่พ่อเจ้าก่อขึ้นมาั่นเอง”

พอตอนเช้าตุ๊กก็เอาความฝันประหลาดนั้น มาเล่าสู่พ่อและแม่
ฟัง พ่อฟังแล้วก็ได้แต่สงบนิ่ง พ่อคงจะยอมรับผลวิบากกรรม ที่พ่อเคย
ก่อกรรมทำเข็ญกับใก้เอาไว้มากมาย

แล้วตั้งแต่นั้นมา ก็น่าแปลก คือในตอนกลางวันอาการ
เจ็บปวดทรมานที่แผล จะไม่เจ็บไม่ปวดอะไรเลย แต่พอตกกลางคืน
พ่อจะได้รับความเจ็บปวดเป็นอันมาก เรียกว่าแทบจะไม่ได้หลับนอนเลย

เมื่อรู้ว่าพ่อจะไม่รอดแน่ ตึกเลยไปซื้อหนังสือธรรมะเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรม เอามาอ่านให้พ่อฟังอยู่เสมอ พ่อก็ตั้งใจฟังทุกเรื่องด้วยดี

พ่อทนเจ็บ ทนปวด ทนทุกข์ทรมานด้วยโรคมะเร็งร้ายนี้ อยู่ปีกว่าๆ คือจากปลายปี ๒๕๔๓ จวบจนมาถึงวันที่ ๒๓ มกราคมของปี พ.ศ.๒๕๔๕ ผลวิบากกรรมของพ่อที่เคยทำไว้ คงจะชดใช้หนี้กรรมแก่กันหมดแล้ว พ่อก็ได้สิ้นใจตายในบ่าของวันนั้นเอง 🕊

บุคคลพึงรู้ว่าตนนั้นเป็นที่รัก ไม่พึงกระทำบาป

เพราะว่า ความสุขไม่เป็นผลที่ผู้ทำชั่ว จะพึงได้โดยง่าย

เพราะผู้มาเกิดแล้ว จะต้องตายในโลกนี้

หากทำกรรมใดไว้เป็นบุญและบาป

จะเป็นสมบัติของเขา เขาจะพาเอาไป

จะติดตามเขาไป ประดุจเงาติดตามตัว

ฉะนั้นบุญทั้งหลาย

ย่อมเป็นที่พึงแก่ชนทั้งหลายในโลกนี้และโลกหน้า

จากพระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๕ “ปิยสูตรที่ ๔” ข้อที่ ๓๓๖

โก่งผ้า

• สุภา เลิศสัตตยพร

เดิมที่ดิฉันเป็นช่างตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นช่างมาสิบกว่าปี รู้สึกเบื่อ (เมื่อก่อนนั้น เบื่อโน่น เบื่อนี้เป็นประจำ) ก็เลยเปลี่ยนอาชีพใหม่ คือขายเสื้อผ้าสำเร็จรูป ตั้งแต่ประมาณ ๕ ปีที่แล้ว ดิฉันเริ่มไปซื้อเสื้อผ้าที่จะนำมาวางขายเป็นครั้งแรก ที่ตลาดโบ๊เบ๊ มีอยู่ร้านหนึ่งเขาจัดของเกินมาให้พ้นกว่าบาท กลับมาถึงบ้าน ตรวจสอบของแล้ว จึงรู้ว่าเขาจัดเกินมาให้ แทนที่ดิฉันจะนำไปคืนให้เขา กลับรู้สึกดีใจ **ด้วยความโลภ ก็นึกว่าเป็นลาภ** พอเริ่มเปิดร้านก็มีโชคทันที ช่วยไม่ได้ เราไม่ได้โก่งเขา เขาจัดเกินมาให้เราเองนี่ และเขาก็คงไม่รู้หรอกว่าเกินมาให้เรา วันหลังๆ จึงไม่ไปซื้อที่ร้านนั้นอีก เพราะถ้าไปเขาอาจจะทวงก็ได้

จนกระทั่งอีก ๒ ปีผ่านไป วันหนึ่ง ดิฉันซื้อของเสร็จเรียบร้อย ก็ขึ้นของขึ้นรถสามล้อ จะไปต่อรถประจำทางที่ขนส่งสายใต้ สามล้อเลี้ยวรถจะออกจากตลาดโบ๊เบ๊เพื่อสู่ถนนใหญ่ แต่เลี้ยวแรงมาก ทำให้รถเหวี่ยง เสื้อสำเร็จรูปมัดใหญ่ที่ซื้อมาตกลงไปที่กลางถนน พอดิฉันเห็นก็รีบวิ่งมา หารถแท็กซี่เกี่ยวเอาของที่ตกไปด้วย ดิฉันรีบให้สามล้อตามไป แต่พอรถข้ามสะพาน ซึ่งห่างจากที่ของตกไม่กี่กิโล ก็เห็นกล่องที่ใส่เสื้อนั้นเรียราดอยู่ตามถนน ไม่มีเสื้อเหลือแม้ตัวเดียว

ใจดิฉันหวนคิดไปถึงที่เคยโก่งของที่เขาเกินมาให้ และนึกว่านี่คงเป็นกรรมตามสนอง จึงไม่เกิดความเสียดายมากนัก (ตอนนั้นพบสันตติโศกแล้ว ทำใจอะไรๆ ได้มากกว่าแต่ก่อน) ของที่สูญหายไป ราคาที่พอๆ กับของที่เคยได้มา ดิฉันคิดว่าใช้หนี้หมดแล้ว


แต่ที่ไหนได้ หลังจากนั้นไม่นาน ซื้อผ้าถุง ๑ กุลี ราคาประมาณ ๑,๔๐๐ บาท แล้วฝากร้านที่ซื้อเอาไว้ พอตอนกลับก็ลืมไป วันหลังไป



ทวงถามเขา เขาบอกว่าไม่มี เอาไปแล้ว แม่ดิฉันจะยืนยันว่า ยังไม่ได้
เอาไปก็ตาม เขาก็ไม่ยอมให้ ดิฉันจึงต้องทำใจ คิดว่าคงเป็น**ดอกเบี้ยยของ
กรรม**ที่ทำได้

ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่กล้าโกงใครอีกเลย กลัวบาปกรรม เขาให้เสื้อ
เกินมาตัวเดียวก็เอาเงินไปให้เขา เขาก็ชมว่าเราดี และมีร้านหนึ่งคิดเงินผิด
เกินให้ดิฉันเป็นพัน ดิฉันก็คืนเขา เขาก็ชอบบอกชอบใจ

เรื่องทั้งหมดนี้ เป็นเรื่องจริงที่ดิฉันประสบ จะเกี่ยวข้องกับ
เวรกรรมหรือไม่ก็ตาม แต่บาปนั้นจะต้องจารึกอยู่ในใจตลอดเวลา
เพราะไม่ว่าจะเจอเหตุการณ์อะไรมากระทบ ก็ทำให้นึกถึงบาปที่ตัวเอง
ทำขึ้นมาทันที ทำให้ใจไม่มีความสุขเท่าที่ควร

เดี๋ยวนี้ดิฉันไม่คิดจะทำบาปแล้ว จิตใจก็สบาย ปลอดภัยไปร่ง ยิ่ง
ละบาป ยิ่งสร้างบุญ จิตก็ยิ่งบริสุทธิ์ขึ้นเช่นนี้เอง 

อภิตตเรต กลุยาเณ
ปาปา จิตตํ นิวารเย
ทนุชฺหิ กรโต ปุณฺณํ
ปาปสุมิ รมติ มโน

พึงรีบเร่งกระทำความดี
และป้องกันจิตจากความชั่ว
เพราะเมื่อกระทำความดีเข้าไป
ใจจะกลับยินดีในความชั่ว

• พุทฺทวจนะ



มันมากับความมืด

• มงคล จันทร์ทรง

ขนาดผมเป็นคนไม่ประมาท ระมัดระวังอยู่เสมอ ก็ยังเกิดเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง จึงนำคิดว่าอะไรหนอเป็นเหตุ

วันนั้นวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๙

ขณะที่ผมขับรถตู้บริษัทพลังบุญบรรทุกสินค้ากลับจากงานหน้าองค์พระปฐมเจดีย์ (๗-๑๐ พ.ย. ๒๕) เวลาประมาณ ๔ ทุ่ม มาทางถนนสายพุทธมณฑล ใกล้จะถึงศาลา

รถกระบะ ๖ ล้อคันหนึ่ง โผล่ออกมาจากความมืดอย่างรวดเร็ว โดยไม่ให้สัญญาณอะไรเลย

ผมเหยียบเบรกเต็มที

แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว รถของผมพุ่งเข้าชนท้ายรถกระบะคันนั้น เสียงดังสนั่นปานฟ้าผ่า

รถทั้งสองคันเสียหลักหัวที่มลงข้างทาง แต่ไม่มีใครเป็นอะไร จึงมาพูดจาทกลงกันถึงได้รู้ว่าคนขับรถกระบะเมามา พูดไม่รู้เรื่องต้องไปเจรจากันที่โรงพักสามพราน

ผลปรากฏว่า รถกระบะเป็นฝ่ายผิด ต้องชดใช้ค่าเสียหายประมาณสองหมื่นกว่าบาท

สำนึกกรรม

สองสามวันต่อมา ผมรู้สึกเจ็บที่หน้าอก และเจ็บหนักขึ้นทุกวัน ไปให้หมอตรวจ หมอบอกว่า ช้ำในเพราะโดนพวงมาลัยรถกระบะแตก

อาการเจ็บที่หน้าอกนี้หนักขึ้นทุกวัน กลางคืนเหมือนคนเอาเท้ามาเหยียบ กลางวันทำงานยกของก็มีอาการเสียด เจ็บเหมือนเอาค้อนมาทุบ

คืนหนึ่ง ผมฝันเห็นเต่าตัวหนึ่งกำลังคลานอยู่

ผมจึงลำนึกถึงบาปกรรม ที่เคยฆ่าเต่าจำนวนมาก และชอบกินเต่าด้วย ผมฆ่าเต่าโดยเอาไม้ใส่ปากมันให้มันคาบไม้ แล้วดึงให้หัวยืดออกมา เพื่อที่ผมจะได้เอาขวานลับหัวมันได้

แต่มีเต่าอยู่ตัวหนึ่ง มันไม่ยอมคาบไม้ ไม่ยอมมโผล่หัวออกมา ผมก็เลยจับมันหยายท้อง แล้วเอาขวานทุบตรงหน้าอก จนมันอกแตกตาย

กินเต่าแล้วเมาหนัก

วิบากกรรมครั้งนี้ นอกจากจะเพราะทุบอกเต่าจนตัวเองต้องเจ็บช้ำที่อกแล้ว ผมยังระลึกได้อีกว่า คนที่ซบถกระเบาะมากับความมืดนั้น เป็นคนขี้เมาเหมือนผมในอดีตด้วย

ผมเมาเป็นประจำ เมื่อก่อนที่จะมาปฏิบัติธรรม

วันหนึ่งเมาหนัก ถึงขนาดอาเจียนบนรถเมล์ ทั้งๆ ที่ผู้โดยสารเต็มคันรถ ผมก็นั่งลง ปล่อยของเกาออกทางปากอย่างหน้าตาเฉย ท่ามกลางเสียงด่าอย่างหยาบคาย และเสียงสาปแช่งของผู้โดยสาร และกระเป๋ารถเมล์

ก็ของเกาของคนเมานะ มันกลิ่นแรงหยอกใคร นอกจากกลิ่นเหล้าแล้วยังกลิ่นคาวเนื้อน้ำตก ชกเล็ก ที่สวาปามเข้าไปอีกเล่า

ต่อไปนี้จะทำดี

ผมระลึกถึงเหตุการณ์พวกนี้แล้ว ลำนึกผิด ตั้งจิตสัจจาธิษฐานว่าจะไม่เบียดเบียนสัตว์อีกแล้ว และจะไม่ประมาทไปเสพสิ่งเสพติดอีก จะสร้างแต่ความดี เท่าที่สังขารจะอำนวย จนกว่าจะหมดลมหายใจสุดท้าย



ทุกคนย่อมเป็นไปตามกรรม **ยถากัมมัม คมิสฺสุนตี**

อัยยิกาสูตร ๑๕/๑๓๗

กรรมตามทันได้ในชาตินี้

• ร.อ.แสวง โภชสมบุญ

เหนือนักจิ้งจกร้อน

ผมเป็นทหารอยู่ค่ายพลร่มป่าหวาย ลพบุรี เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๐๔ ผมพร้อมด้วยครอบครัว ได้พากันไปจังหวัดเพชรบุรี เพราะได้รับอนุญาตให้พักร้อน ๑๐ วัน

ก่อนสิ้นเดือนมีนาคม ผมได้ติดต่อเพื่อนของผม ซึ่งเป็นทหารอยู่ที่ กรมทหารราบที่ ๒๑ รักษาพระองค์ กรุงเทพฯ คือคุณประสพ อ่อนประเสริฐ โดยนัดไปพบกันที่สถานีรถไฟบางกอกน้อย

สมัยนั้น ทางรถยนต์ยังไม่สะดวกเหมือนปัจจุบัน ทั้งเรายังมีเด็กเล็กๆ ครอบครัวละ ๓ คน ผมยังได้เตรียมปืนสำหรับยิงนก และล่าสัตว์ไปด้วยหลายกระบอก การเดินทางโดยรถไฟจึงสะดวกกว่ารถยนต์

เมื่อลงรถไฟแล้ว เราต่อรถยนต์โดยสารประจำทางไปลงที่วัดกุฎี ตำบลท่าแร่ อำเภอบ้านแหลม เพื่อจะลงเรือพายต่อไปสู่บ้านใหม่ หมู่ที่ ๑ ตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม ซึ่งเป็นบ้านของผม อยู่ห่างจากวัดกุฎีประมาณ ๒ กิโลเมตร

ผู้ที่พายเรือมารับ เป็นน้องสาว ชื่อ *นันทา โภชสมบุญ* ปัจจุบันอายุ ๔๘ ปี ยังเป็นโสด ทำงานอยู่ที่โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาอำเภอบางคนที ประจวบคีรีขันธ์

วิญญานเพชรฆาต

ขณะที่คอยเรือที่จะมารับอยู่นั้น นายสมปอง พูลสุวรรณ คนของคุณประสพ ได้ฉวยปืนยาวลูกกรดเข้าไปในป่าช้า ป่าช้าวัดกุฎีนี้เป็นป่ารกทึบ มีต้นยางขนาดใหญ่ขึ้นอยู่มาก คงถึง ๑๐๐ ต้นกระมัง มีลิง



ฝูงใหญ่อาศัยอยู่ไม่แพ้ลิงที่ศาลพระกาฬ ลพบุรี

บนยอดต้นยาง มีนกขนาดใหญ่ทำรังอยู่ ๑ รัง เส้นผ่าศูนย์กลางของรังประมาณ ๑ เมตรครึ่งเห็นจะได้ นกชนิดนี้ ชาวบ้านเรียกว่า “นกกาก” ตั้งแต่ผมจำความได้ คือ อายุ ๔-๕ ขวบ ผมก็เห็นและรู้จักนกกากแล้ว คือตอนเช้าประมาณหกโมง จะเห็นนกนี้บินไปตามแม่น้ำไปทางปากอ่าวบ้านแหลม บางวันก็ ๒ ตัว บางวันก็ตัวเดียว ตอนหกโมงเย็นก็จะบินกลับ ผมเคยเห็นนกกากนี้ ใช้อุ้งตีนจับปลาขนาดช้อนมือคนใหญ่มาด้วยเสมอๆ ก็คงจะเอามาให้ลูกที่อยู่ในรังเป็นแน่

แม่ของผมเล่าให้ฟังว่า แม่เกิดมา แม่ก็เห็นนกกากแล้ว แต่ผมคิดว่า เมื่อนกกากมีลูกและคงจะครั้งละ ๒ ตัว เป็นตัวผู้ ๑ ตัว ตัวเมีย ๑ ตัว เมื่อโตแล้ว พ่อนกแม่นก คงจะเอนรังให้ลูกแล้วพ่อแม่ก็พากันย้ายไปอยู่ที่อื่น เป็นเช่นนี้ ต่อๆ กันมา

เมื่อ นายสมปองหายไปพร้อมด้วยปืนลูกกรดราว ๑๐ นาที ผมได้ยินเสียงปืนลูกกรดดังขึ้น ๔ นัด ผมใจหายวาบ นึกได้ว่า นายสมปองคงจะยิงนกกากเข้าให้แล้ว

เหตุเพราะมิจฉาธิฐิ

ผมรีบวิ่งเข้าไปดู จริงเสียด้วย เจ้าสมปองก่อเรื่องฉิบหายแล้ว ผมรู้ว่า ชาวบ้านแถบนั้นไม่มีใครกล้าแตะต้องนกกาก ผมวิ่งพลางตะโกนห้ามพลาง

“เฮ้ย! ให้อภัย อย่ายิง รู้ถึงคุณน้ำเป้เข้าเล่นงานกุกตายท่า” คุณน้ำเป้คือสมภารวัดกุฎี ขาของท่านพิการทั้งสองข้าง

“พี่ไม่ได้ยิง ผมยิงเองไม่เป็นไรหรอก” นายสมปองตอบ ขณะที่ยกปืนเล็งไปที่นกกาก ซึ่งกำลังเกาะอยู่บนขอบรังของมัน และลั่นไกต่อไปอีก ๔ นัด ผมวิ่งเข้าไปแย่งปืนมาถือไว้...แต่ก็ต้องแปลกใจมาก

ที่เห็นนกกาตัวนั้นยังเกาะเฉยอยู่ ไม่สะดุ้งสะเทือนหรือขยับเขยื้อนตัวเลย ผมคิดว่า...หรือว่านกตัวนี้ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเป็นนกวัดโบราณ คงจะมีของดีคุ้มครอง ให้แคล้วคลาดจากกระสุนปืน ที่นายสมปองยิงถึง ๘ นัด

จิตของผม ได้ถูกรอบงำด้วยโมหะอกุศลมูลเสียแล้วเกิดมิจฉาทิฐิ กล่าวคือ ผมกระซอกคานเหวี่ยงสลัดปลอกทิ้ง และดึงกลับเข้าที่ เพื่อบรรจุกระสุนนัดใหม่ แล้วยกปืนประทับเล็ง “ที่หมายนั่งแท่น” ตามวิชาทหารที่ได้เล่าเรียน และรับการฝึกมาเป็นอย่างดี ไปยังนกกาที่นำส่งสาร และเคราะห์ร้าย โดยไม่นึกเฉลียวใจเลยว่า นายสมปองจะฆ่าข้าพเจ้าแต่ชั่วบัดนี้กับรถประจำทางในกรุงเทพฯ เท่านั้น เกิดมาฉันไม่เคยยิงปืนสักแปะ ใจของผมคิดแต่ว่า นกตัวนี้มีของดี จึงแคล้วคลาดจากลูกปืนได้ ต้องทดลอง

นกกากระซอกคาน

“ปัง”

ทันใดนั้นเอง นกกาได้โผล่จากรังพุ่งตรงมายังผมทันที ที่ภาษาพราวนเรียกว่า “สวนคว้นปิ่น” นั้นแหละ ผมรีบกระโดดหลบ ถ้าหลบไม่ทันคงปะทะตัวผมเป็นแน่

“ตูม” ร่างนกกากระทบพื้นดินดังสนั่นห่างจากที่ผมยืนไม่ถึง ๒ ศอก ดวงตาแดงก่ำจ้องผมเขม็ง และแล้วก็สิ้นใจตาย ผมใจหายหมดเลย ยืนงงทำอะไรไม่ถูก ขณะนั้นเวลาประมาณห้าโมงเย็น ผมได้ยินเสียงตะโกนมาจากทำน้าวัดกุฎีว่า “เรือมารับแล้ว” และมีเสียงแทรกซ้อนตะโกนมาจากทางเดิน ระหว่างหมู่บ้านกับวัดที่ลัดเข้าป่าช้าว่า

“ไอ้แหวงยิงนกกา บอกกล่าวด้วย ไอ้แหวงยิงนกกาตาย กูจะไปฟ้องคุณพ่อ(คุณพ่อ คือ พระอาจารย์เป่ เจ้าอาวาสวัดกุฎี) เดี่ยวนี้” เป็นเสียงของ *นายนาน* คนอาศัยอยู่กับวัดกุฎี นายนานอายุมากกว่าผม

ประมาณ ๑๐ ปี ผมเกิด พ.ศ. ๒๔๗๒

ความโกลาหลได้เกิดขึ้นแล้ว พร้อมกับความกลัวสุดขีดก็ได้เกิดขึ้นกับผมด้วย ภรรยาของผมกับของคุณประสพ ต่างก็รีบอุ้มลูกของตนลงเรือ รีบขนสัมภาระ เพราะต้องรีบหนีพระวัดกุฎี กับกลัวชาวบ้านจะแห่กันมาประธาทัศนีย์ด้วย

ผมบอกให้คุณประสพกับนายสมปองรีบลงเรือ และให้ลากเอาศพนกกาไปด้วย ผมใส่ตีนหมาโกยอ้าวอย่างไม่เหลียวหลัง ไปตั้งหลักเอาที่บ้าน คอยฟังข่าวเรือที่ไปรับด้วยใจที่เต้นไม่เป็นลำดับ ประมาณครึ่งชั่วโมงเรือก็ล่องไปถึงบ้าน พอชนของขึ้นหมด แม่ผมเห็นศพนกกา แม่ก็ร้องไห้

“ไอ้หนู เอ็งยังมันทำไม นกวัตนกวา แม่ขอเอ็งก็ครึ่งแล้ว ครึ่งนี้ถึงกับยิงนกกาเขียวหรือ” แม่ผมเป็นคนประพฤติตนอยู่ในศีลในธรรมตลอดเวลา ผิดกับเตี้ยซึ่งชอบเล่นการพนัน ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ ซ้ำกินหมากด้วย เรียกว่าอบายมุขเกือบครบเครื่อง แต่ขณะนั้นละจากการเล่นการพนันและดื่มเหล้าลงบ้างแล้ว แต่ยังสูบบุหรี่ไปจาก และกินหมากเหมือนเดิม เนื่องจากเริ่มป่วยออดๆ แอดๆ

หน้าหน้า

รุ่งขึ้นวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๐๔ ผมคอยฟังข่าวคุณหน้าเป๋ว่าจะว่อะไรผมบ้าง มีคนมาบอกผมว่า คุณหน้าเป๋วิ่งถือหางปลากะเบนตามผมมาถึงริมกำแพงวัดใหม่ (วัดสุทธาวาส) คือ หมู่บ้านของผมเอง

ผมขอสารภาพว่า ผมไม่เคยกลัวใครในโลกนี้เท่าคุณหน้าเป๋เลย ผมไปไหนๆ ผมชอบแต่งเครื่องแบบทหารพลร่ม มีปืนพกลูโก้ .38 ลักล่อง ๒ นิ้ว ติดตัวตลอดเวลา และประมาณทุก ๒ เดือนผมจะต้องไปเยี่ยมแม่และเตี้ย ทางไปบ้านผมต้องผ่านเข้าวัดกุฎี ถ้าไม่

เข้าวัดต้องลัดออกทุ่งนา หน้าน้ำมาน้ำจะท่วมทุ่ง หลังจากผมยิงนก
กากตาย เวลาผมไปเยี่ยมแม่และเตี้ย ผมจะลงรถก่อนถึงประตูวัดกุฎี
ส่วนรถเลยเข้าไปจอดในลานวัด แล้วผมก็ลัดลงทุ่งที่บางครั้งน้ำในนา
ลึกถึงโคนขา ผมยอมลงลุยน้ำประมาณครึ่งกิโลเมตร โดยไม่ผ่านเข้า
วัดที่มีทางเดินสบายๆ ไปถึงบ้านผม เพราะอะไร เพราะกลัวไปจะเ
กับคุณน้ำเป้เท่านั้นเอง

บางท่านอาจสงสัยว่า เมื่อเข้าไปเยี่ยมบ้าน ลงรถก่อนเข้าวัด
แล้วลุยน้ำลัดทุ่งไปบ้าน แล้วที่ขากลับจะทำอย่างไร คืออย่างนี้ครับ
ขากลับ มีเรือหางยาวแล่นมาจากบางตะบูน ผ่านหน้าบ้านผม เวลา
ตีห้าถึงถึงหกโมงเช้าทุกวัน ประมาณ ๗-๘ ลำ ถึงตัวจังหวัดจอดท่า
หน้าตลาดสด แล้วล่องกลับบางตะบูน ลำสุดท้ายออกจากท่าบ่ายโมง
ผมเดินทางจากลพบุรีถึงเพชรบุรีอย่างรวดเร็ว ไปก่อนสามโมงเย็น คงหาย
สงสัยนะครับ

เสียพ่อ

ประมาณปลายเดือนกันยายน ๒๕๐๔ ผู้บังคับหน่วยพลร่ม
ป่าหวาย ได้ออกคำสั่งให้ผมไปหาชาวผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ทาง
ภาคใต้แถบพัทลุง, หาดใหญ่, ยะลา, ฯลฯ ทางบ้านผมมีเหตุการณ์เกิด
ขึ้นอย่างหนึ่ง คือ เตี้ยของผมได้เสียชีวิตเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๔
แม่โทรเลขไปบอกผมที่หน่วยพลร่มป่าหวาย ทางป่าหวายวิทยุไปสกด
ผมหลายแห่งแต่ก็ไม่พบ

เมื่อผมปฏิบัติภารกิจเสร็จ ก็เดินทางกลับโดยรถด่วน จากหาดใหญ่
๑๙ ตุลาคม ลงรถที่เพชรบุรี เพื่อถือโอกาสเยี่ยมแม่และเตี้ยเสียก่อน
๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๔ ผมจำได้ว่า น้ำเหนือเต็มฝั่ง ผมซื้อของมา
ฝากแม่กับเตี้ยและน้องๆ หลายอย่าง ผมตั้งใจที่ไม่ต้องผ่านวัดกุฎี

เพราะเรือล่องกลับบางตะบูนยังมีเหลืออีก ๑ ลำ ผมลงเรือที่ทำหน้า
ตลาดสดเวลาบ่ายโมง ถึงบ้านประมาณบ่ายสองโมง พอขึ้นจากเรือ แม่
บอกว่า “ไอ้หนู เตี้ยเอ็งเขาไปสบายแล้วศพอยู่ที่วัดใหม่” ของฝากหลุด
จากมือผมโดยไม่รู้ตัว

ปี ๒๕๐๕, ๒๕๐๖, ๒๕๐๗ ผมถูกส่งตัวทำงานตามชายแดน
ทุกภาคเกือบทั่วประเทศ ผมได้สร้างวิบากกรรม เกี่ยวกับปาณาติบาต
อีกมาก แต่จะไม่ขอกล่าวถึง จะกล่าวถึงเฉพาะเหตุการณ์ที่สัมพันธ์กับ
เรื่องนี้โดยเฉพาะเท่านั้น

วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๐๘ ผมถูกส่งตัวไปปฏิบัติราชการ ที่
กองพันพิเศษ อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก กองพันนี้พิเศษสมชื่อ
คือใช้กำลังพลร่มค่ายป่าหวาย กับกำลังตำรวจพลร่มค่ายนเรศวร
หัวหินผสมกัน ขณะนั้นผมลืมเรื่องที่ยิงนกกาชานแล้ว แต่ทว่าไม่เคย
ลืมกลัวคุณน้ำเป็เลย ตั้งแต่วันที่ผมยิงนกกาชานตายผมไม่เคยเข้าวัดกุฎี
สักครั้งเดียว

ผมไปเยี่ยมแม่ เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๐๙ แม่บอกว่า เราจะ
ต้องเอาศพเตี้ยขึ้นเผาเสียที แม่ได้ขอให้สมภารวัดใหม่ กำหนดวันเผาให้
ท่านนัดให้เผาวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๐๙

บัญชีกรรมมิอาจลบได้

งานเผาศพเตี้ยจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนิมนต์พระอาจารย์เป้มา
สวดมนต์ด้วย ผมใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลย วันนั้น เมื่อถึงเวลาสวด
มนต์ ด้วยความกลัวสุดขีด และไม่อาจจะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับ
คุณน้ำเป็ได้ ผมจำต้องทนนั่งฟังพระสวดมนต์จนจบ แล้วตัดสินใจ
คลานไปกราบที่ตักท่าน ๓ ครั้ง

“คุณน้ำครับ ผมขอโทษจากคุณน้ำครับ” ท่านยิ้มอย่างปรานี

“คุณน้ำให้อภัยเอ็งตั้งแต่วันนั้นแล้ว แต่เวรกรรมนะ เขาไม่ให้อภัย
เอ็งหรอกนะ เอ็งจำคำของคุณน้ำไว้ด้วยนะว่า เวรกรรมเขาไม่ให้อภัย
เอ็งหรอก”

เท่านั้นแหละ ที่ผมต้องการ ผมทนทุกข์ทรมานใจมาเกือบ ๕ ปี
เพิ่งจะผ่านพ้นมาได้ก็วันนี้เอง ต่อไปนี้ ผมจะเป็นไทแก่ตัวผมเองแล้ว
เข้าวัดกุฎีได้แล้ว ผมดีใจที่สุดเลย... และตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เรื่อง
การยิงนกกาตาย กับเรื่องคุณน้ำเป่ ก็ได้ลืมเลือนไปจากความทรงจำ
ของผมโดยสิ้นเชิง

ปี ๒๕๑๐ ผมถูกส่งตัวไปปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์
เกือบ ๑ ปี ที่อำเภอเลิงนกทา จังหวัดอุบลราชธานี ปัจจุบันขึ้นอยู่กับ
จังหวัดยโสธร ผมได้ไปสร้างอกุศลกรรมไว้ที่นั่นอีก และอกุศลกรรม
นั้นก็ได้ตามทันผมแล้วด้วยอย่างแน่นอน แต่จะไม่เขียนเป็นลายลักษณ์
อักษร เพราะอาจกระทบกระเทือนใครคนใดคนหนึ่งได้

ฤๅผลกรรมตามตอบสนอง

ปี ๒๕๑๑ ถูกส่งตัวไปทำงานส่งกำลังทางอากาศในฐานทัพสหรัฐ
แห่งหนึ่ง

ปี ๒๕๑๒ วันที่ ๒ ตุลาคม ผมถูกส่งตัวไปทำงานในประเทศลาว
เป็นหัวหน้าชุดปฏิบัติการพิเศษที่ ๒๒ ค่ายเอส ๗ มีร้อยเอก ทองสุข
จิตประเสริฐ เป็นรองฯ (ปัจจุบันคุณทองสุข อยู่กรมรบพิเศษที่ ๒๒)

วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๑๓ ผมได้นำลูกทีมออกปฏิบัติหน้าที่ใน
สนามตามปกติ

“ตูม” ผมได้ยินเสียงนี้ถนัดถนี่ หูผมอื้อ ตัวลอยละลิว เจ็บปวด
ที่สุดทั่วร่างกายทั้งภายนอกภายใน ทันใดนั้นอนุสติส่วนลึกของผมได้บอกว่า

“นกกาตามทันเราแล้ว เล่นเราถึงตายเลยทีเดียวนะ” ผมยกข้อ

มือขวาดูนาฬิกา

“เก้าโมงยี่สิบ เวลาตายของเรา”

“ตับ” ผมหล่นลงก้นกระแทกพื้น ความเจ็บปวดเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า “โอ้ย โอ้ย โอ้ย”

ความคิดเลื่อนลอยและสับสน ตาพร่า มีเลือดไหลออกจากตา, จมูก, ปาก มากมาย เจตสิกของผม เห็นนกกาไก่เข้าชนผมอย่างชัดเจน ดวงตาอาฆาตของมันแดงก่ำจ้องตามผมแข็ง

ผมเผยอเปลือกตาที่ฝ้าฟางเต็มไปด้วยเลือดสดๆ มองเห็นแขนซ้ายขาดเหนือข้อมือ มีเลือดพุ่งออกมาตามจังหวะการเต้นของหัวใจ ก้มดูหน้าอก หน้าท้อง และขาทั้งสองข้าง ไม่มีเลือดฟ้าปกปิดเลย มีเลือดแดงฉานเต็มหน้าอกและหน้าท้อง ผมเห็นอวัยวะเพศยังอยู่ตามปกติ ขาขวาก็มีเลือดไหลทั่วทั้งขา เห็นขาซ้ายบริเวณหัวเข่าและหน้าแข้ง แผลกหวะหวะ เส้นเอ็นเป็นจำนวนมาก บางเส้นแห้ว บางเส้นก็ขาด มีเลือดพุ่งตรงหน้าแข้งเช่นเดียวกับที่แขนซ้าย

“สุข ช่วยพี่ด้วย พี่จะตายอยู่แล้ว” ผมเรียกทองสุข และเรียกนายสิบพยาบาลด้วยว่า

“ธวัช เอามอร์ฟีนมาฉีดพี่ พี่ปวดจะทนไม่ไหวแล้ว ฉีดตรงนี้ๆ” ผมใช้มือขวาวางตรงโคนขาขวา นายสิบพยาบาลของผมเป็นทหารเรือ ชื่อว่าธวัช ลีมนามสกุลเสียแล้ว อยู่โรงพยาบาลพระปิ่นเกล้า

ทันใดนั้น มีเฮลิคอปเตอร์ร่อนลงรับผม ฮ. พาไปลงที่ค่ายเอช-๗ แล้วเปลี่ยนเครื่องบินปอร์เตอร์ ขณะที่เครื่องบินตั้งลำเตรียมที่จะทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อนทหารไทยยืนดูผมอยู่เยอะเยะ

“ผมขอลาท่านทุกคน ซาดีหน้าพบกันใหม่”

โชคยังดีที่รอดตาย

อีกประมาณ ๔๕ นาที เครื่องบินร่อนลงสู่สนามบินจังหวัดน่าน พอเครื่องบินจอด มีรถพยาบาลคอยอยู่ก่อนแล้ว เขาช่วยกันหามเปลที่ผมนอนขึ้นรถ แล้วรถก็นำผมไปยังโรงพยาบาลจังหวัดน่าน เมื่อถึงแล้ว เขาก็หามเปลผมไปวางไว้ที่ไหนก็ไม่รู้ ขณะนี้ตาของผมพร่าเกือบมองไม่เห็นแล้ว หายใจขัด อึดอัด ตัวเบาโหวงเหวงๆ แต่ผมรู้สึกว่ ผมได้ยินเสียงคนเดินมาหยุดข้างๆ ผม

“อะไรกัน คนป่วยจะลึนใจอยู่แล้ว จะมีใครติดตามมาให้รายละเอียดซักคนไม่ได้” ผมได้ยินคำพูดนี้ถนัดชัดเจน ผมรีบตะเบ็งตอบไปโดยคิดว่าดังที่สุด (คงกระชับแผ่วๆ) ว่า

“ผมยังไม่ตายครับ ผมยังไม่ตาย ดูซิผมจะหายใจให้ดู” ผมพยายามสูดลมหายใจเข้าอย่างแรง สูดออกอย่างแรง(คงจะแผ่วเต็มที)

“เอ้อๆ เมื่อกี้ผมล้อหัวหน้าเล่นนะ หัวหน้าไม่เป็นอะไรมากหรอก” ผมได้ยินตอบชัดเจนอย่างเดิมและจำได้อย่างแม่นยำจนทุกวันนี้แล้วมีคนมายกเปลที่ผมนอนไปไหนก็ไม่รู้ ความรู้สึกว่เข้าห้องห้องหนึ่ง ห้องเย็นเจี๊ยบ และแล้วความรู้สึกก็วูบไป.....

๔ มีนาคม ๒๕๑๔ ณ โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ นายแพทย์ ๓ ท่านได้ลงความเห็นใน สด. ๖ ว่า ผมถูกกับระเบิดอย่างจัง เป็นเหตุให้แขนซ้ายขาดได้ศอก นิ้วซ้่มือขวาพิการ ขาซ้ายพิการงอได้ไม่เต็มที แม่จะได้รักษาด้วยศัลยกรรมแผนใหม่แล้วก็ไม่ดีเหมือนเดิม จึงถือว่า “พิการทุพพลภาพ”.....

วิบากกรรมที่ผมได้รับนี้ ยังดีที่ไม่ถึงแก่ชีวิตเช่นนกกา ก ที่ผมได้เป็นผู้ยิงมันตาย ก็คงเป็นผลแห่งบุญที่ผมเคยกระทำมาในอดีตและปัจจุบัน จึงยังพอมีเหลือ เป็นทุนหนุนเสริมให้รอดชีวิตมาได้อย่างหวุดหวิด

จากประสบการณ์ชีวิตที่เล่ามานี้ย่อมยืนยันได้ว่า ทำดีได้ดี ทำชั่ว

ได้ชั่ว ตามกฎแห่งกรรมที่มีจริง เป็นจริง ดังที่ผมได้รับผลวิบากอยู่
ทุกวันนี้ และผมก็ยังโชคดีที่ได้พบพระพุทธศาสนาที่แท้ ทำให้ผมได้
เริ่มต้นชีวิตใหม่ ด้วยการเป็นพุทธศาสนิกชนที่แท้ ถือศีล ๕ ละ
อบายมุข และเลิกกินเลือดเนื้อสัตว์ทุกชนิด แม้ร่างกายจะพิการ
ทุพพลภาพ แต่ชีวิตใหม่ของผมทุกวันนี้ นับว่าดีกว่าชีวิตเก่าที่อาการ
ครบ ๓๒ เสียอีก 🙏

อดทนาว กตฺ ปาปํ
อตรชฺ อตฺตสมุภาวํ
อภิมตฺถติ ทุมฺเมธํ
วชิรํวมุหยํ มณีนํ



บาปที่ตนทำเอง เกิดในตนเอง
และตนเองเป็นผู้สร้างไว้
ย่อมทำลายคนใจให้ย่อยยับ
เหมือนเพชร ทำลายแก้วมณี

• พุทธวจนะ



แรงอาฆาต

• พระไกรสร ที่ปรัมโม

ในปี ๒๕๕๐ ประมาณ ๕ ปีก่อน สมัยที่ยังไม่ได้บวช อาตมาและเพื่อนนีกสนุก ออกไปยิงหนูกกลางทุ่งนา ที่จริงอาตมาไม่เคยยิงหนูกมาก่อนเลย แต่ก็ไปด้วยความสนุก โดยเอาปืนสำหรับยิงหนูไปด้วย เพื่อนสามารถยิงหนูได้หลายตัว แต่อาตมายิงไม่ได้เลย เพราะยิงไม่เป็น ดูเพื่อนท่าจะทำบาปขึ้น กระมัง

เพื่อนเห็นว่า ผมยิงหนูไม่ได้ ก็ตกลงจะแบ่งหนูให้ และให้มายิงตามกันใกล้ๆ จะได้บอกวิธีการยิงด้วย ก็ได้ผล ยิงหนูได้จริงๆ

จนกระทั่งถึงเวลาตีก็พอเราสองคนหาหนูไปเรื่อยๆ ปรากฏว่าเพื่อนเดินไปเจอ **งูสามเหลี่ยม** มีอยู่ ๓ ชื่อที่ชาวบ้านเรียกกัน คือ ๑. งูสามเหลี่ยม ๒. งูทับทิม ๓. งูล่าปล้อง (ภาษาบ้านนอก) เพื่อนตกใจกลัวงู แต่อาตมาไม่กลัวและเข้าไปดู โอ้โฮ! ตัวใหญ่มาก คิดว่าน่าจะกินได้ด้วยความคิดจะกินมัน อาตมาจึงใช้ปืนยิงมันจนตาย แล้วใช้มีดตัดหัวงูฝังไว้ตัวของมันก็เอากลับไปบ้าน

งูตัวใหญ่มากเกือบเท่าลำแขนได้ จนเพื่อนไม่กล้าเข้าไปใกล้ แต่อาตมาจับด้วยมือเลย พอถึงที่บ้านก็เอาไปให้คนที่บ้านดู ปรากฏว่าเขาบอกว่า **“งูชนิดนี้เขาไม่กินกัน ให้เอาไปทิ้ง”** อาตมาตกใจมาก รู้สึกใจหาย เพราะไม่เอาไปฆ่ามันเลย ผลก็คือต้องเอาไปโยนทิ้งโดยไร้ค่า ชีวิตของมันไม่มีค่าเลย **เสียใจอยู่ได้แต่นึกในใจว่า ขอโทษ แต่ความจริงแล้วเป็นไปไม่ได้ที่จะขอโทษงู เพราะฆ่ามันเสียแล้ว**


ต่อมาอีกหลายเดือน จนลืมเรื่องนี้ไปแล้ว มีอยู่วันหนึ่งเหตุการณ์นี้ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เพื่อนมานอนด้วยที่บ้าน เราอยู่กันสองคน วันนั้นนุ่งโสร่งแบบพม่า ที่เหมือนสบงของพระ นอนไม่กางมุ้งเพราะไม่มีมุ้ง แต่เปิด

พัสดลม เรานอนในเลื้อที่นอนอันเดียวกัน

พอดตีกกำลังหลับนั้น ต้องสะดุ้งตื่น เพราะมีตัวอะไรไม่ทราบเข้ามาในโน้สร้าง ในความมืดจึงเอามือจับดู แล้วก็ต้องร้องสุดเสียง กระโจนสุดตัว ดึงโน้สร้างออก กระโดดไปเปิดสวิตช์ไฟ **ปรากฏว่าเป็นหนูสีดำลายเหลือง คือหนูชนิดเดียวกับที่อาตมาได้ฆ่ามันเมื่อครั้งก่อน ซึ่งมีพิษมากกว่างูเห่าเสียอีก** เพื่อนก็ตกใจแล้วยังไม่วายจะฆ่ามันอีก วิ่งหามืดจะฟันมัน พบมีตบอกผลไม้ยาวประมาณ ๑ คืบ เล็กมาก จะเอามาฟัน แต่ไม่ได้ฟันเพราะมันเลื้อยหนีไปก่อน

มันเลื้อยหนีไปในที่เก็บของ อาตมากับเพื่อนก็ค้นหามัน แต่ก็ไม่เจอ จนต้องยุติการหา ในคืนนั้นเราไม่เป็นอันนอนเลย เพราะกลัวมันจะกลับมาอีก

อาตมานำมาหวนคิดว่า **น่าจะเป็นลูกหรือพ่อแม่งูตัวที่ฆ่ามันในตอนนั้น คงตามมาทวงหนี้ที่ไปฆ่าญาติของมัน ตามมาด้วยแรงอาฆาต** เพราะหัดที่ไม่ทันได้กัดอาตมา ทั้งๆ ที่มันเข้าไปในโน้สร้างจนถึงทางแกงในแล้ว อวดคิดไม่ได้ว่า มันขึ้นไปได้ถึงบนบ้าน เพราะบ้านสูงตั้ง ๘ ศอก ใช้เสาปูนด้วย ยิ่งเคยคุยกับเพื่อนเลยว่า มันขึ้นมาได้อย่างไร แต่ก็สรุปไม่ได้

ในใจอาตมาสรุปว่า มันมาตามแรงอาฆาตแค้น เพราะอาตมาไปฆ่าพ่อแม่ หรือญาติของมัน จึงได้ตามมาทวงหนี้ แล้วทุกวันนี้อาตมาก็เชื่อเรื่องของการจริงจัง ได้บวชสร้างบุญกุศลบรรเทาบาปในอดีตของตนร่วม ๔ พรรษาแล้ว 

อย่าดูหมิ่นความชั่วว่าเล็กน้อย คงจะไม่มีผลมาถึงตัว

มาวมฤๅณฺเฑ ปาปสุตฺต น มตฺตํ อากมิตฺตติ



ธรรมบท ๒๕/๒๖

กว่าจะรู้เตียงสา

• ก่อแก่น

พระท่านว่า “**คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล**” เรื่องที่ผู้เขียนจะนำมาถ่ายทอดเป็นตัวหนังสือ เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจบรรดาลูกๆ ให้ได้อ่านกันต่อไปนี้ เป็นเรื่องของชายหนุ่มที่หัวดีคนหนึ่ง ที่หลงผิดไปคบกับเพื่อนๆ ที่เป็นคนพาล

ด้วยความไร้เตียงสาเขาคิดว่า เพื่อนดีกว่าพ่อแม่ แม้ผู้เป็นพ่อเป็นแม่จะบอกจะสอนอย่างไร เขาก็ไม่ยอมเชื่อฟัง สุดท้ายกว่าจะรู้เตียงสา ก็แทบจะเอาชีวิตไม่รอด ดังเรื่องที่เขาได้เล่าให้กับผู้เขียนฟังดังต่อไปนี้.....

เขาชื่อ **นายสายันต์ อิ่มสมบัติ** อายุ ๓๖ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๔๐ บ้านหินลาด ต.บ้านค้อ อ.เมือง จ.ขอนแก่น **ปัจจุบันเป็นคนขาพิการทั้งสองข้าง** อาชีพคือรับจ้างซ่อมวิทยุโทรทัศน์และเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกชนิด

เขาเล่าว่า.....ก่อนหน้านี้ผมไม่ได้เป็นคนขาพิการแบบนี้ **ตอนอายุ ๑๕ หรือ ๑๖ ปีนั้น เป็นคนชอบคบเพื่อนเอาไว้มากมาย โดยเฉพาะเพื่อนแต่ละคนใช้ไม่ได้ทั้งนั้น คือเป็นคนชอบเที่ยวเตร่สำมะเลเทเมาทั้งนั้น ไม่ว่าจะสูบบุหรี่ กินเหล้า เสพยาบ้า เรียกได้ว่า ครบสูตรในความไม่ดีทุกอย่าง แต่ตอนนั้นผมเห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นเพื่อนชั่วเป็นเพื่อนดีไปเสียทุกคน**

นิสัยใจคอตอนนั้น เป็นคนใจร้อน หงุดหงิด ฉุนเฉียวโมโหร้าย ชอบเอาแต่ใจตนเองเป็นใหญ่ หากใครพูด ใครทำอะไรไม่ถูกหูไม่ถูกตา ไม่ถูกใจละก็ ผมจะด่า จะว่า จะทำร้าย ทำลายข้าวของต่างๆ นานา

โดยเฉพาะกับพ่อแม่ผู้มีพระคุณของผม หากวันใดท่านทำ



อาหารไม่ถูกปากถูกใจของผมละก็อ ผมก็จะพาลหาเรื่อง ด้วยการลุก
ขึ้นเตะสำรับกับข้าว กระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง เป็นประจำ
เสมอมา

แม่พ่อจะเฝ้าอบรมสั่งสอนอย่างไร ผมก็ไม่ยอมเชื่อฟัง ท่านจะ
สั่งสอนอยู่เสมอว่า “เวลาไหนนะ อย่าไปเตะเลยสำรับกับข้าว มันจะเป็น
บาปเป็นกรรมต่อตัวของลูกในภายหลั่ง ระวังแข่งขางจะเน่า
จะหักนะ อันบุญคุณของข้าวน้ำแต่ละคำนั้นมีมากมาย เวลาเราหิว
ข้าวน้ำมา หากไม่ได้กินข้าวกินน้ำ เราก็จะเหนื่อยจะเพลีย สุดท้ายเรา
ก็จะตาย

อีกอย่างข้าแต่ละคำ แต่ละเมล็ด กว่าจะสุกมากองอยู่ในจานนี้
พวกชาวนาอย่างพ่อแม่ก็ต้องทนทำนา ทนหนาว ทนร้อน ทนเหนื่อย
ทนยาก ทนลำบากสารพัดอย่างกว่าจะได้ข้ามาให้เรากินกัน ลูกต้อง
คิดเห็นบุญคุณของผู้ทนทำนาให้เราได้กินข้าวนะลูก อย่าประพฤติดัว
เหลวไหลอย่างนี้อีกเลยลูก” ผมฟังจนชินหู แต่ผมไม่ใส่ใจต่อคำสั่งสอน
นั้น ยังคงทำกรรมชั่ว ทำกรรมเลวๆ แบบนั้นเรื่อยมา..

เพราะผมติดเพื่อนเกเร ติดการเที่ยวเตร่ ไม่เคยคิดว่า บาป-
บุญ-กรรม-เวร มันจะมีจริง คิดเพียงว่าเรื่องบุญบาป เรื่องกรรมเวร
ภัย มันเป็นเพียงนิทานที่คนแก่หัวโบราณเล่ามา เพื่อหลอกเด็ก
หัวอ่อนให้กลัวเกรงเฉยๆ

ตอนนั้น ใครทำอะไรไม่ถูกใจ ใจมันหงุดหงิดไปเสียทุกอย่าง มัน
ต้องระบายความหงุดหงิด รำคาญตารำคาญใจ ด้วยการตำหนายา
คายๆ ด้วยการเตะทำลายข้าวของต่างๆ นานา มันถึงจะหายรำคาญใจ

ผมติดเพื่อนชั่วเพื่อนเลว จึงไม่ค่อยสนใจเรียน เอาแต่เที่ยว
เพื่อนๆ เขาพาผมเที่ยวกินสุบตี๋มเสฟ เรียกว่า สุรานารี ยาบ้า สารพัด
อย่าง เมื่อพ่อแม่ดูดำ บอกสอนผมหนักเข้า ผมรำคาญมาก เลยหนี
ออกจากบ้านไปอาศัยอยู่กับเพื่อนๆ

ต่อมาปี พ.ศ.๒๕๓๖ อายุผมตอนนั้นคงจะ ๒๗ ปี ผมได้ยึดอาชีพขับรถตุ๊กๆ สามล้อเครื่อง รับจ้างส่งผู้โดยสารอยู่ในตัวเมืองขอนแก่น

วันหนึ่งของเดือนกรกฎาคม ผมดื่มเหล้า สูบยาบ้ากับเพื่อนๆ จนเมามายเหมือนกับทุกวันที่พวกผมเคยทำมา แต่ทว่าวันนั้นผมรู้สึกหงุดหงิดรำคาญใจมาก คงเป็นเพราะหาเงินไม่พอกับค่าเช่ารถ แถมเพื่อนๆ ที่เคยรักกัน ก็มาทำให้ผิใจเสียอีก และปัญหาอีกหลายๆ อย่าง วันนั้นเวลาประมาณบ่าย ๓ โมง ผมได้รับผู้โดยสารคนหนึ่ง เขาให้ผมไปส่งยังหมู่บ้านหนองแวง ทางจะไปอุดรฯ หลังจากผมส่งผู้โดยสารคนนั้นแล้ว ผมก็ขับรถสามล้อกลับมาเส้นทางเดิม คือถนนมิตรภาพ ขับรถมุ่งตรงสู่ตัวเมืองขอนแก่น

ขณะขับรถกลับผมรู้สึกหงุดหงิดใจมาก อยากจะทำอะไรสักอย่างให้มันหายหงุดหงิด ดังนั้นผมจึงขับรถเร็วมาก ไม่นานผมก็ขับรถมาถึงสี่แยกป้อมยามตำรวจ พอดีสัญญาณไฟแดงก็ขึ้นมาทันที

ในใจของผมตอนนั้นเหมือนมีเทวดามาเตือนว่า **หากขับรถฝ่าไฟแดงออกไป รถสามล้อของเราจะไปชนกับรถของคนอื่นเขา หากรถของเขามีลูกเล็กเด็กแดงโดยสารมาด้วย เด็กเหล่านั้นไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนอะไร เขาจะไม่ตายหรือ อายาเลย เดี่ยวเราจะเป็นบาปเป็นกรรมเปล่าๆ**

พอคิดได้แค่นั้น....ครั้นจะเบรกรถ ก็ไม่ทันเสียแล้ว ผมจึงตัดสินใจหักรถเปลี่ยนเส้นทางใหม่ทันที พอหักรถแล้วเท่านั้นเอง รถผมขับมาด้วยความเร็วสูง มันก็เสียหลักพลิกคว่ำทันที ด้วยแรงของความเร็.....**พอรถล้มลงเท่านั้น มันก็ลิ่งไปตามถนนไม่รู้ที่ตกลง**

เมื่อรถหยุดนิ่ง สติผมยังมีอยู่ หูของผมได้ยินเสียงผู้คนที่มามุ่งดูแข็งเข้าไปหมด และคำพูดสุดท้ายที่ผมได้ยิน คงจะเป็นตำรวจที่ป้อมยามพูดว่า **ทำไมขับรถมาเร็วอย่างนี้ แล้วความรู้สึกต่างๆ ของผมก็ดับวูบไป.....**

มารู้สึกตัวอีกครั้ง ก็เป็นวันใหม่เวลา ๘.๐๐ น. ที่โรงพยาบาล

ศรีนครินทร์ จ.ขอนแก่น คุณหมอยouseเครื่องช่วยหายใจ และคำพูดในตอนหนึ่งของคุณหมอ ท่านบอกว่า “คุณได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก จะต้องผ่าตัดหลายแห่ง และเส้นประสาทไขสันหลังของคุณมันขาดเสียแล้ว หมอไม่สามารถช่วยได้ **คุณจะต้องกลายเป็นคนขาพิการ เป็นอัมพาต เดินเหินไม่ได้ไปตลอดชีวิตแล้วนะ”**

พอได้ยินแค่นั้น ก็รู้สึกสลดสังเวชใจมาก คิดไม่ถึงว่า ต้องกลายเป็นคนขาพิการ ผมคิดในตอนนั้นว่า ทำไม่ถึงไม่ตายไปเสียให้รู้แล้วรื้อรอด ทุกวันนี้ผมปลงเสียแล้ว มาคิดได้ในภายหลังว่า มันคงจะเป็นวิบากกรรม ที่ผมเคยทำกรรมเอาไว้กับพ่อแม่อย่างมากมายนั่นเอง

เช่นเวลาที่ผมไปเที่ยวกลับมาบ้าน พ่อแม่หาข้าวมาให้ผมกิน ข้าวปลาอาหารไม่ถูกปาก ผมก็จะลุกขึ้นเตะสำหรับกับข้าว นี่คงจะส่งผลทำให้ผมกลายเป็นคนขาพิการทั้งสองข้าง เดินเหินไม่ได้ไปตลอด

หลังจากที่ฟื้นขึ้นมาแล้ว ผมก็ได้พบกับคุณพ่อคุณแม่และเหล่าบรรดาญาติๆ เต็มไปหมด ผมรู้สึกดีใจมาก ที่ท่านเป็นห่วงเป็นใย **ตอนนั้นคิดว่าพ่อแม่จะโกรธจะรังเกียจผมเสียแล้ว แต่ทว่าความรักของท่านที่มีต่อลูก ถึงลูกจะชั่วจะเลวอย่างไร ความรักยังมั่นคงต่อลูก พร้อมที่จะให้อภัยกับลูกๆ ที่เกเร อย่างผมเสมอ**

ในตอนหนึ่งขณะที่ป่วยอยู่หายใจไม่สะดวก อยากรจะพูดอยากจะทำอะไรก็ไม่ได้ หมอบอกว่าเสลดติดคอเหนียวมาก หมอต้องเจาะคอของผม ใช้สายยางหย่อนลงไปตามลำคอ แล้วดูดเอาเสลดออกมาเป็นเวลาเดือนกว่าๆ ตอนนั้นคิดว่า ผมจะตายเสียแล้ว เพราะมันอึดอัด มันอยากรจะพูดก็พูดไม่ได้ **ผมมาคิดได้ในภายหลังว่า มันคงจะเป็นผลของวิบากกรรม ที่ผมเคยด่าพ่อแม่อย่างเสียๆ หายๆ นั้นเอง**

ระยะที่ผมเจ็บป่วย นอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล เพื่อนๆ ที่ผมเคยรัก เคยเที่ยว เคยกินสุกกินดิบมาด้วยกันมากมาย แต่ในยามที่ผมเจ็บป่วยอย่างนี้ จะมีมาเยี่ยมดูกันบ้างก็เป็นบางคนเท่านั้น

หรือจะเรียกว่า แทบไม่มีมาดูผมเอาเสียเลยก็ได้ นี่แหละหนอที่ครูอาจารย์ท่านว่า **เพื่อนกินหาง่าย แต่เพื่อนตายนี่ซีหายาก.....**

ที่ว่าคนที่ผมเคยดูถูกเหยียดหยาม ว่าท่านคือคนแก่หัวโบราณ คร่ำครึ! คือคุณพ่อคุณแม่ของผม ท่านกลับเป็นห่วงเป็นใย รักผมตั้งดวงใจ ท่านเป็นคนป้อนข้าวน้ำ คอยเช็ดขี้เช็ดเยี่ยวให้ผม ในยามที่ผมช่วยตัวเองไม่ได้

ท่านคอยให้กำลังใจ ให้ผมต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ อยู่ตลอดเวลา คอยอบรมสั่งสอนผม ให้ผมรู้จักบาปบุญคุณโทษของการคบมิตรชั่วของการเที่ยวเตร่ ของการดื่มน้ำเมา

ทุกวันนี้ผมเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ ของครูบาอาจารย์ ไม่ว่าจะ เป็นบุตรี สุรา ยาบ้า และของมีเงินเมาทุกชนิด ตลอดจนการเที่ยวเตร่เสเฮฮา ผมก็เลิกหมดแล้ว นี่หากผมเชื่อคำสั่งสอนแต่แรก ชีวิตก็คงจะได้ดี มีงานมีการทำอย่างมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี **แต่นี้กว่าผมจะรู้เดียงสา มันก็สายเสียแล้ว**

ผมต้องนอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ เป็นเวลา ๑๑ เดือน ร่างกายแข็งแรงพอสมควรแล้ว คุณหมอจึงอนุญาตให้กลับมาพักฟื้นอยู่ที่บ้าน

พอร่างกายของผมแข็งแรงสุขภาพดีดีแล้ว ก็คิดว่า **คงจะพิการไปตลอดชาตินี้แน่แล้ว จึงขออนุญาตพ่อแม่ไปเรียนเป็นช่างซ่อมวิทยุ-โทรทัศน์ ที่ศูนย์ฝึกอาชีพ** ต.โคกสูง อ.อุบลรัตน์ จ.ขอนแก่น เป็นเวลา ๑ ปี กับอีก ๖ เดือน ผมก็เรียนจบหลักสูตร แล้วก็ยึดอาชีพช่างซ่อมวิทยุ-โทรทัศน์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า หาเลี้ยงพ่อแม่และตัวผม จนกระทั่งทุกวันนี้

ก่อนจากขอคัดเอาบทธรรมอันเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า จากพระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับหลวงเล่มที่ ๑๑ สังคาลกสูตร ข้อที่ ๑๕๐ ใจความว่า

“คนชักชวนในทางฉิบหาย คือชักชวนให้ดื่มน้ำเมา เสพสิ่งเสพ
ติดให้โทษ ชักชวนให้เที่ยวตามตรอกต่างๆ ในเวลากลางคืน ชักชวน
ให้เที่ยวดูการละเล่นมหรสพ ชักชวนให้เล่นการพนัน อันเป็นที่ตั้งแห่ง
ความประมาท

**ชักชวนให้ไปในทางฉิบหายนี้ ฟังทราบว่ามีไซ้มิตร เป็นแต่
เพียงคนเทียมมิตรเท่านั้น”** 

ผู้ใด ห่อปลาเน่าด้วยใบคา
ใบคาก็ย่อมเหม็น
การเกลือกกลั้วกับคนพาล
ก็ย่อมมีผลเช่นนั้น



ปุตติมจฺฉิ กุสกุเคน
โย นโร อุนนยฺหติ
กุสาปิ ปุติ วายนฺติ
เอวํ พาลูปเสวนา

สุขสฺสูตร ๒๕/๒๖๑



มีดเล่มนั้น

• ก่อแก่น

เป็นเรื่องวิพากกรรมของ **ตาช่วงสามี**ของยายผาง **ไทยอ่อน** ซึ่งขณะนี้ยายผางอายุ ๘๙ ปีแล้ว อยู่บ้านเลขที่ ๑๐ บ้านม่วง หมู่ที่ ๑๔ ต.บ้านห่ม อ.เมือง จ.ขอนแก่น

ยายผางเล่าว่า ยายเกิดมาเป็นลูกชานา พออายุได้ ๒๐ ปี ก็ได้แต่งงานอยู่กับหนุ่มในหมู่บ้านเดียวกัน ชื่อ**นายช่วง ไทยอ่อน**

พอแต่งงานมีครอบครัวแล้ว ก็ยึดอาชีพทำไร่ทำนา ตามพ่อแม่ ปู่ย่าเคยทำกัน และ**เลี้ยงวัวเลี้ยงควาย**เป็นฝูงๆ เพื่อเอาไว้ทำไร่ ไถนา หรือเอามา**เทียมเกวียน** หรือไม่ก็เอาไว้ขายให้คนเขาไป

สมัยเมื่อ ๗๐ ปีโน้น บ้านเมืองเรายังไม่เจริญเหมือนสมัยทุกวันนี้ อะไรๆ มันก็ไม่อดไม่อยาก ไม่ทุกข์ไม่ยาก ข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์ไปหมด วัว-ควายก็ไม่มีค่างวดอะไรนัก การคมนาคมไปไหนมาไหนอย่างเก่งก็ขี่ม้า หรือไม่ก็ขี่เกวียนกันไป

ยายผางกับตาช่วงมีลูกชายหญิง ๔-๕ คน อายุตาช่วงตอนนั้นคงจะอยู่ในราว ๕๐ กว่าปีเห็นจะได้ ยายก็คงจะอายุ ๔๐ กว่าปี ก็ **คงประมาณปี พ.ศ.๒๔๙๐**

ในปีนั้น ตาช่วงคิดอยากจะฆ่าวัว-ควายขายให้คนกิน เพราะวัวควายตอนนั้นก็เลี้ยงเอาไว้มากมาย ในเย็นวันหนึ่งตาช่วงก็ได้มาปรึกษากับยายว่า

“ยายเอ๊ย วัว-ควายของเราก็เลี้ยงเอาไว้มากมาย จะคอยให้คนเขามาซื้อเอาไปทำไร่ไถนา เอาไปเทียมเกวียน หรือว่าเอาไปฆ่ากิน มันก็คงจะยาก เพราะวัวควายคนอื่นเขาก็มีถมไป **สู้เราจับเอามันมาฆ่าขายเนื้อ ให้คนกิน ได้เงินมาใช้ไม่ดีหรือยาย?**”

พอยายไต่ยีนตาช่วงผู้เป็นสามีพูดเช่นนั้น ตอนแรกยายก็ตกใจ เพราะนึกไม่ถึงว่าจะไต่ยีนคำว่าฆ่าวัว-ควายจากปากสามี เพราะพ่อแม่ของยายเองไม่เคยฆ่าวัว-ควาย หรือสัตว์ใหญ่อย่างนี้มาก่อนเลย ยายก็ตอบไปว่า

“ตาช่วงแกจะเป็นบ้าไปแล้วหรือ วัวควายเป็นสัตว์ที่มีบุญคุณต่อคนเรา ที่คนเรามีข้าวมีของ มีอยู่มีกินมาจนถึงทุกวันนี้ ก็ไม่ใช่เพราะวัวและควายช่วยพลิกฟื้นดิน ทำไร่ ไถนา เอาวัวเอาควายมาเทียมเกวียน ทำการขนส่งข้าวของต่างๆ ก็เพราะวัวและควายเหล่านี้มีใช้หรือ แก่คิดยังไงถึงคิดจะฆ่าเขาได้ลงคอ **แกไม่คิดถึงบุญคุณเขา เหนือตาช่วง อีกอย่างแกไม่กลัวเรื่องบาปเรื่องกรรมจะตามมาสนองหัวแกหรือ”**

ตาช่วงพอไต่ยีนคำว่าบาปกรรมแค่นั้น ถึงกับนั่งอึ้งไปเลย แต่พอแกนั่งคิดอยู่สักครู่ ก็ตอบว่า “ยาย หากแกกลัวบาปกรรม ก็ไม่ต้องมายุ่งกับฉันดอก ฉันจะหาคนมาช่วยฆ่าเอง”

ถึงแม้ยายจะพูดหว่านล้อมต่างๆ นานา ทั้งคัดค้านอย่างไรก็ไม่เป็นผลสำเร็จ สุดท้ายตาช่วงเลยไปหาคนงานในหมู่บ้านมาอีก ๒ คน เป็นลูกมือในการฆ่าวัว-ควายชาย

บริเวณที่ใช้ฆ่าก็คือหลังบ้าน คือตัวใดที่จะฆ่า เอาเชือกมาคล้องคอผูกเอาไว้ แล้วก็จูงไปสู่ที่ฆ่า **พอเอาเชือกผูกติดกับต้นเสาเรียบร้อยแล้ว ตาช่วงก็จะเอาหม้อนมาตีกระหน่ำลงไปยังหัวของวัวหรือควายที่เคราะห์ร้าย**

พอวัวหรือควายโดนหม้อนทุกหัวเสียงดังโพละ! แค่นั้นมันก็จะตื่น เพื่อให้หลุดจากการผูกมัด **ปากมันก็จะร้องด้วยความเจ็บปวด.....โอ๊ย...อุ๊ย...โอ๊ย....อุ๊ย....อุ๊ย.....**

ถ้าวัวหรือควายมันพูดได้ มันคงจะพูดอ้อนวอนขอชีวิตจากคนว่า “เอาหม้อนมาทุบหัวฉันทำไม ฉันทำผิดอะไรถึงกับจะฆ่าจะแกงฉันนะ

โอโย! ฉันเจ็บนะ ใช้ฉันทำงานการอะไร ฉันก็ช่วยทำทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่
ว่าจะเป็นการไถไร่ ไถนา คราดนา เทียมเกวียนช่วยขนข้าวของ ไม่ว่า
จะเป็นงานหนักงานเบา ถึงฉันจะหิวน้ำหิวหญ้า **เหน็ดเหนื่อยแคะไหน**
ฉันก็ไม่เคยบ่นสักคำ แล้วอย่างนี้ยังมาตอบแทนบุญคุณฉัน ด้วยการ
เอาฉันมาทุบมาฆ่า มันยุติธรรมแล้วหรือที่มำทำกับฉันอย่างนี้”

หลังจากวัวล้มลงไปกองกับพื้นดิน ตาช่วงก็จะเอา**“มีดอันแหลมคม”** ทิ่มแทงไปยังซอกคอ และบริเวณหน้าอกของวัวควายจนมันตาย
แล้วแกกับลูกน้องก็จะพากันจัดการแลเนื้อ **เถื่อนหนัง** ขายให้คนที่มา
ซื้อมาหาเอาไปกินกัน

วัวควายบางตัวพอรู้ว่า จะโดนฆ่า ดูมันแข็งซิมเหงาหงอย
น้ำตาของมันจะรินไหลอยู่ตลอดเวลา ตาช่วงหาหญ้าหาน้ำให้มันกิน
มันจะไม่ยอมกินหญ้าและน้ำนั้นเลย ยายเห็นแล้วก็อดสงสารไม่ได้ แต่
ยายก็พูดอะไรไม่ได้

พอถึงเวลาฆ่า ตาช่วงกับลูกน้องก็จะมาจูงเอาวัวควายที่จะฆ่า
นั้นไปสู่หลักประหาร มันจะไม่ยอมไป มันพยายามใช้คอสะบัดเชือกที่
ผูกอยู่ เพื่อให้หลุดไปสู่อิสรภาพของมัน

วัวควายบางตัวพอตาช่วงมาจูงไปสู่ที่ฆ่า มันเหมือนจะรู้ตัว
ในชะตากรรม มันจะไม่ยอมเดินไปทางนั้นเอาเสียเลย **แม้ตาช่วงกับ**
ลูกน้องจะพยายามไล่ต้อนไปอย่างไร มันก็ไม่ยอมไป ได้แต่ร้อง
สะบัดเชือกหนีไปทางอื่น

บางตัวถึงกับเข่าอ่อนทั้งสองข้าง คือมันจะเอาขาหน้าทั้งสองพับ
ลงกับพื้น เหมือนคนนั่งคุกเข่าอ่อนวอนขอชีวิต แต่จะดิ้นรนอ่อนวอน
อย่างไร มันก็หนีไม่พ้นมือเพชรฆาตของตาช่วงเลย

ผู้คนพากันมาซื้อเอาเนื้อวัวเนื้อควายไปทำอาหาร แต่หากวันใด
ขายเนื้อไม่หมด ตาช่วงก็จะใช้ให้ยายเอาตะกร้าใส่เนื้อ แล้วหาบไปขาย
ตามหมู่บ้านต่างๆ ที่อยู่ในละแวกนั้น

ถ้ายังขายไม่หมดอีก ตาช่วงก็จะเอามาทำเนื้อแห้งบ้าง ทำหม่า
บ้าง ทำส้มเนื้อบ้าง ทำไส้กรอกเนื้อบ้าง แล้วเอาไปหาบขายอีกที่ **กระทั่ง
วัวควายของตัวเองหมด แยกหันไปซื้อวัวควายของชาวบ้านมาฆ่ามา
ขายอีกต่อไป**

พระท่านว่า สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม กรรมคือการกระทำ
ด้วยกาย ด้วยวาจา และด้วยใจ หากใครกระทำความดี หรือว่ากรรม
ชั่วลงไปก็ทำตาม กรรมนั้นก็จะตกเป็นสมบัติของคนคนนั้นในทันที

สมบัติที่เกิดจากกรรมดี-กรรมชั่วที่ตนกระทำลงไปนี้เรียกว่า **สมบัติ
บุญ-สมบัติบาป** จะติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ มันจะไม่มีรั้วมีซุ้ม ไม่มี
หกตกหล่นไปที่ไหนอื่นใดเลย จะแบ่งบุญแบ่งบาปที่เรากระทำขึ้นนี้ไป
ให้ใครอื่นก็ไม่ได้ **เรียกว่า ใครกระทำความอะไร ดีหรือชั่ว ก็เป็นสมบัติ
ของคนนั้นตลอดชีวิตและตลอดไป**

ทำดียอมได้ดีเป็นรางวัลตอบแทน ทำชั่วทำเลวยอมได้รับผลของ
กรรมชั่วนั้นตอบแทน หลังจากที่เขาวัวและควายขายมาถึงปีที่ ๓ ใน
เย็นวันหนึ่งของปีนั้น หลังจากตาช่วงเสร็จภารกิจการทางบ้านแล้ว ก็ได้
เดินเข้าไปในหมู่บ้าน ไปพูดคุยเล่นกับญาติๆ พอได้นั่งพูดคุยกับ
บรรดาญาติจนมีดคำแล้ว แกก็จะลุกขึ้นยืนเพื่อเดินกลับบ้าน

**หันได้นั้นขาที่เคยลุกขึ้นนั่งยืนเดินได้ มันกลับกลายเป็นไม่มี
เรียวมีแรง กลายเป็นคนขาอ่อนขาเป๋ลี้ยหมดเรียวแรงไปเสีย
เฉยๆ อย่างนั่นเอง** (ภาษาอีสานว่าเป็นรอยตายผ่าย)

แกพยายามจะลุกอย่างไร ก็ไม่สามารถจะลุกจะยืนได้เหมือน
อย่างปกติที่เคยทำมา แขนขาด้านซ้ายมันชาตายด้านไปหมด สุดท้าย
พวกญาติๆ เห็นว่าไม่ดี เลยพากันหามร่างของตาช่วงมาส่งยังบ้านยาย

**พอมารถึงบ้านไม่นาน แยกก็ปวดขี้ปวดเยี่ยว แต่ทว่าจะขี้ก็ขี้ไม่
ออก จะเยี่ยวก็เยี่ยวไม่ออก ได้แต่เบ่งแต่ก็เบ่งไม่ออก แกคงจะเจ็บจะ
ปวดเต็มทน จึงได้แต่ร้องได้แต่คราง....โอ๊ย...อุ๊ย...โอ๊ย...อุ๊ย...โอ๊ย.....**

อุ๊ก..... ฟังเสียงร้องก็ไม่ผิดไม่เพี้ยน จากเสียงของวัวควายยามที่แกเอา
อ่อนหุบหัวเขา อย่างไรก็ตามอย่างนั้นเลยทีเดียว

เสียงร้องครางดังอยู่ตลอดเวลา เพราะซี่เขี้ยวไม่ออก ต้อง
ทรมานมาก ผู้คนต่างก็ได้ยินเสียงร้องคราง พวกกันมาดูอาการเจ็บป่วย
กะทันหันของตาช่วงเต็มบ้านไปหมด

บ้างก็ว่าผีเข้า ไปตามหมอธรรมมารักษา แต่อาการตาช่วงกลับ
ไม่ดีขึ้นมาเลย **แกนอนร้องครางตลอดทั้งคืน**

ยายก็คิดว่า นี่แหละหนอเวรกรรม พอถึงตอนเช้า เห็นว่าอาการ
ป่วยของตาช่วงไม่ดีขึ้น ยายและบรรดาญาติก็พากันเอาวัวเทียมเกวียน
แล้วนำตาช่วงส่งโรงพยาบาลขอนแก่น

หมอตตรวจดูอาการป่วย แล้วหมอก็สวนซี่เขี้ยวให้พอซี่และ
เขี้ยวออกมาได้ อาการป่วยของตาช่วงค่อยสบายขึ้นมาหน่อย อาการ
ร้องและครางจึงค่อยหยุดไป

ตาช่วงอยู่ที่โรงพยาบาล ๗-๘ วัน เพื่อพักรักษาโรคอัมพาต
โรครอยโรคตายเพียง โรคตายฟ่าย แต่อาการก็ไม่ดีขึ้นมาเลย ยิ่ง
เห็นแต่เขาเอารถเข็นคนตายออกมาจากโรงพยาบาล คือคนตายเพราะ
โรคอหิวาต์ เลยหวาดกลัว จึงพากันลาคุณหมอลกลับมาพักรักษาอยู่ที่
บ้าน

ยายและลูกๆ คอยดูแล จะซี่ยายก็ให้ซี่ใส่กระโถน จะเขี้ยวก็
เขี้ยวตามสายยางที่หมอตต่อไว้ให้ แล้วก็กางมุ้งให้นอนอยู่บนบ้าน
อย่างนั้นเอง

ในขณะที่ตาช่วงนอนป่วยอยู่นี้ แกจะถามหาเม็ดค้อนี่ที่เคยใช้
ฆ่าวัวควาย ยายและลูกๆ ก็ไปเอามาให้แก ตาช่วงจะหวงเม็ดเล่มนั้น
มาก คือจะเอามัดเล่มนั้นวางเอาไว้ไม่ห่างกายเลย หากมีใครสักคนมา
เยี่ยมดูอาการป่วยของแก แกจะรีบหยิบเอาเม็ดเล่มนั้นมากอดเอาไว้
เสมือนหนึ่งกลัวใครจะมาแย่งเอาเม็ดเล่มนั้นไป


ตาช่วงนอนป่วยทรมาณในการซื้อการเยียวอยู่เป็นเวลาถึง ๓ เดือนกว่าๆ ลูกชายคนเล็กเกิดป่วยเป็นไข้ (ภาษาอีสานว่าเป็นไข้หมากไม้) หากใครป่วยเป็นไข้หมากไม้นี้ ขึ้นไปกินผลไม้เข้าไปละก็ ถ้ารักษาไม่ทัน ก็จะถึงแก่ความตายในเวลาไม่นาน

ยายก็มัวแต่ดูอาการป่วยของตาช่วง ก็ไม่ค่อยสนใจกับลูกป่วย ลูกไข้ ลูกได้ไปกินผลไม้ มันเลยผิดใช้นั้น **ลูกตัวร้อนมากไข้ขึ้นสูง รักษาไม่ทัน สุดท้ายลูกชายคนเล็กนั้นก็มาตายลง**

พอลูกชายตาย ยายและญาติๆ ก็ไม่ค่อยมีเวลาดูแลตาช่วง พอบ่อนข้าวบ่อนน้ำแล้ว ก็ปล่อยให้แกนอนป่วยอยู่คนเดียววนบ้าน เพราะยายและชาวบ้านก็พากันไปจัดการงานศพของลูกชาย

ระหว่างเอาศพลูกชายของยายไปป่าช้า ปล่อยให้ตาช่วงอยู่คนเดียวที่บ้าน **แกคงจะคิดหนัก คิดสงสารลูกที่มาตายจาก คิดว่าตัวเอง** **อยู่ไปก็เป็นภาระแก่ลูกและเมีย คิดว่าตัวเองป่วยคงจะไม่รอดตายแน่** **ทรมาณในการกินการซื้อการเยียว อย่างกระนั้นเลย เราควรตายดีกว่า** **ตาช่วงคงจะคิดแบบนี้**

แล้วก็เอาเมล็ดหม่นเมล็ดที่แก่เคยฆ่าวัวฆ่าควายตายมาแล้วมากมาย เอากระหน่ำแทงเข้าที่หน้าอก และตามร่างกายจนตัวตาย โดยที่ยาย และลูกๆ ไม่มีโอกาสที่จะช่วยเหลืออะไรได้เลย

เมล็ดหม่นนั้น คือเมล็ดที่แก่ใช้ฆ่าวัว ฆ่าควายตัวแล้วตัวเล่า บัดนี้ **เมล็ดหม่นเดียวกันนี้ ได้ย้อนหันกลับมาฆ่าตัวตาช่วง เจ้าของมีตมรณะ** **นั่นเอง** 

เกิดเป็นคน จนพร้อม มีพร้อมแล้ว

อยู่ที่ทิว กระทำ กระสมตามสนอง

หากทำดี ก็คงส่ง ให้เรื่องรอด

ทำชั่วต้อง ได้รับความ ที่เข้ามา



ภาคพิเศษ



หนึ่บาปข้ามชาติ ของภิกษุณีอสิทาสิ

อสิทาสิ เป็นหญิงสาวชาวแคว้นอวันตี เกิดในวรรณะไวศยะ (แพศย์) ตระกูลเศรษฐีในเมืองอุชเชนี เป็นลูกสาวคนเดียว บิดามารดาจึงรักและเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอม ชีวิตน่าจะราบรื่นเพราะเป็นลูกสาวคนเดียวของเศรษฐี และยังมีรูปโฉมงดงาม แต่วิบากกรรมมีจริง และส่งผลอสิทาสิจึงประสบความล้มเหลวในชีวิตคู่ถึง ๓ ครั้ง มีความทุกข์ใจเกินจะบรรยายได้ จึงหาทางออกไว้ ๒ ทาง คือ

๑.ฆ่าตัวตาย

๒. ออกบวช

อย่างไรก็ตาม บุญยังมี ภิกษุณีชินหัตตตาได้มาบิณฑบาต และฉันอาหารที่บ้าน อสิทาสิเข้าไปสนทนาธรรม และตัดสินใจออกบวชเป็นภิกษุณี บวชไม่นานก็ได้บรรลุอรหัตผล หลังจากบรรลุอรหัตผลแล้วได้ไปจำพรรษาที่เมืองปาฏลีบุตร แคว้นมคธ ที่นี่ ภิกษุณีโพธิซึ่งจำพรรษาอยู่ด้วยกันได้ไต่ถามภิกษุณีอสิทาสิว่า

“แม่เจ้าอสิทาสิ ท่านยังดูสวยงามไม่แก่เฒ่า แต่เห็นโทษอะไรในชีวิตฆราวาส จึงได้ออกบวช”

ภิกษุณีอสิทาสิได้เปิดเผยชีวิตให้ฟังดังนี้

ลูกสาวเศรษฐีศรีโสภา

แม่เจ้าโพธิ บิดาของฉันเป็นเศรษฐี

อยู่ในเมืองอุชเชนีเมืองหลวงของแคว้นอวันตี

ท่านเป็นคนถือศีล

ฉันเองเป็นลูกสาวคนเดียวของท่าน
ท่านรักและโปรดปรานฉันมาก
ต่อมาเมื่อฉันเติบโตเป็นสาว
เศรษฐีผู้มั่งคั่งชาวเมืองสาเกตจากแคว้นโกศล
ได้ส่งคนผู้สูงศักดิ์มาขอฉันให้แต่งงานกับลูกชายของท่าน
บิดาของฉัน ยินดียกฉันให้เป็นสะใภ้ของท่าน

สวย ฉลาด แสนดี แต่...

สามีคนแรกขอลา

(วันหนึ่ง) สามีของฉันพบกับบิดามารดาของเขาว่า
เขาจักลาไปโดยไม่ขออยู่ร่วมเรือนหลังเดียวกับฉัน
(บิดามารดาของเขาจึงห้ามว่า)

ลูกเอ๋ย ลูกอย่าพูดอย่างนี้เลย
แม่อิสิทาสีภรรยาของลูกเป็นคนดี
ฉลาด รอบคอบ ชยัน ไม่เกียจคร้าน
แล้วทำไมลูกจึงไม่พอใจนางเล่า

(สามีของฉันพูดว่า)

แม่อิสิทาสีไม่ได้ทำอะไรให้ลูกไม่พอใจหรอก
เพียงแต่ว่าลูกไม่อยากจะอยู่ร่วมกับนางเท่านั้น
ไม่อยากจะเห็น ไม่ต้องการ

ลูกขอลาพ่อแม่ไปก่อน
ครั้นได้ฟังคำบอกเล่านั้นแล้ว
บิดาของสามีของฉันได้ถามฉันว่า
อิสิทาสี ลูกทำผิดอะไรหรือ
สามีของลูกจึงทิ้งลูกไปอย่างนี้

ลูกจงบอกตามจริงเถิด

(ฉันตอบบิดาของสามีว่า)

ลูกไม่ได้ทำผิดอะไร ไม่ได้ทำอะไรให้เขาเดือดร้อน

และไม่ได้ดูหมิ่นอะไร คำชู้หายาบอันใด

อันเป็นเหตุให้สามีโกรธ ลูกก็ไม่เคยกล่าว

บิดามารดาของสามีต่างเสียใจเป็นทุกข์

แต่เพื่อรักษาลูกชายไว้

จึงนำฉันกลับไปส่งคืนให้บิดาที่บ้านเกิด

ฉันอยู่เป็นหญิงหม้ายทั้งที่ยังสาวสวย

(เมื่อก่อนนี้) ฉันเดินทางไปอยู่กับพ่อพี่แม่พี่

ทำการนอบน้อมด้วยเคียรเกล้า

และไหว้เท่าที่มันทั้ง ๒ ทุกเช้าเย็น

ฉันทำตามที่ท่านพร่ำสอนอยู่ตลอดเวลา

คนของสามีฉันไม่ว่าจะเป็นพี่สาวน้องสาว

พี่ชาย น้องชาย หรือบ่าวไพร่

ฉันเห็นพวกเขาแม้ครั้งเดียว

ก็จัดอาสนะ (แล้วเชื้อเชิญ) ให้นั่งด้วยความยำเกรง

ทั้งยังต้อนรับด้วยข้าวน้ำและของเคี้ยว

ที่เขาจัดไว้ในเรือนโดยให้ของที่สมควรแก่คนแต่ละคน

ฉันลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ไปยังเรือนของสามี

ล้างมือล้างเท้าที่ธรณีประตู แล้วประนมมือเข้าไปไหว้สามี

จัดหาหวี เครื่องผัดหน้า หลอดยาหยอดตา

และแว่นส่องหน้า มาแต่งตัวให้สามีด้วยมือตัวเองเหมือนสาวใช้

ฉันหุงข้าวต้มแกงเอง ล้างภาชนะเอง

บำรุงสามีเหมือนมารดาบำรุงลูกน้อยที่มีอยู่คนเดียว

ฉันมีความจงรักภักดี

ประพฤติตามประเพณีอันยอดเยี่ยม
ทำงานที่หญิงพึงทำทุกอย่าง ไม่ถือตัว
ขยัน ไม่เกียจคร้าน มีศีลสมบูรณ์
อย่างนี้ สามีก็ยังไม่ชอบใจ

กัณหม้อไม่ทันดำ

สามีคนที่ ๒ ไล่ออกจากบ้าน

ต่อมา (ฉันได้สามีคนที่ ๒)

เขาเป็นคนมั่งคั่ง คุณพ่อได้ยกฉันให้เขา
โดย (คิด) ค่าเลี้ยงดูเพียงครึ่งหนึ่ง
(ที่เคยคิด) จากสามีคนแรก

ฉันอยู่ที่บ้านเขาได้เพียงเดือนเดียว

ทั้งที่ประพฤติตัวดี ไม่ทำให้ขัดใจ

ปรนนิบัติเขาเยี่ยงนางทาสปรนนิบัตินาย

เขาก็ยังไล่ฉันออกจากบ้าน

สามีคนที่ ๓... ชายขอทาน

ครึ่งเดือนก็โบกมืออำลา

ต่อมา มีชายขอทานผู้เร่ร่อนคนหนึ่ง

เที่ยวขออาหาร (มาถึงบ้านฉัน) บิดาของฉัน

บอกให้เขาเปลื้องผ้าถุงผ้าห่มที่เก่าเป็นผ้าขี้ริ้วออก

และทิ้งกระเบื้องเสียแล้วมาเป็นลูกเขยของท่าน

เขาอยู่กับฉันได้ครึ่งเดือนก็บอกลา

โดยจะหันกลับไปถุงห่มผ้าถุงผ้าห่มชุดเก่า

ถือกระเบื้องออกขออาหารกินอีก

ทันใดนั้น บิดามารดาและหมู่ญาติ
ของฉันทั้งหมด ช่วยกันขอร้องให้เขา
บอกเรื่องที่ทำให้เขาไม่พอใจ
เพื่อจะได้แก้ไขให้ถูกใจเขา
เมื่อถูกขอร้อง ชายขอทานจึงตอบว่า
ระหว่างการทำตัวเองให้เป็นไท
กับการอยู่ร่วมเรือนกับนางอิสิทาสี
ฉันขอเลือกเอาการทำตัวเองให้เป็นไท
แต่จะไม่ขออยู่ร่วมเรือนกับนางอิสิทาสีเป็นอันขาด
ครั้นแล้ว บิดาของฉันจึงปล่อยให้เขาไป

ฆ่าตัวตาย หรือบวช ?

ฉัน (หลบอยู่) คนเดียวพลางคิดไปต่างๆ
ถึงขั้นจะลาบิดามารดาไปฆ่าตัวตายหรือไปบวช
ต่อมาพระแม่เจ้าชินหัตตตาผู้ทรงจำพระวินัย
เป็นพหูสูต มีศีลสมบุรณ์ มาบิณฑบาตที่บ้านบิดาของฉัน
ทันทีที่เห็นท่าน ฉันจึงลุกไปจัดอาสนะถวาย
และเมื่อท่านนั่งเรียบร้อยแล้ว
ฉันก็กราบเท้าและถวายอาหารแก่ท่าน
ฉันเลี้ยงดูท่านด้วยข้าว น้ำ ของเคี้ยว
และสิ่งที่จัดไว้ในเรือนจนอิ่มหน้าแล้ว
จึงแจ้งความประสงค์ต่อท่านว่าจะขอบวช
ขณะนั้น บิดาได้บอกฉันว่า
ลูกเอ๋ยขอลูกจงอยู่ประพฤติธรรม
และเลี้ยงดูสมณพราหมณ์ด้วยข้าวน้ำในเรือนนี้เถิด

อิสิทาสี

ภิกษุณีอรหันต์

พอได้ยินบิดาพูดเช่นนั้น

ฉันประณมมือร้องให้พลางพูดกะบิดาว่า

คุณพ่อขา ขอคุณพ่อจงอนุญาตลูกเถิด

ลูกจักแก้กรรมที่ลูกทำมาให้หมดสิ้น

บิดาได้พูดกะฉันว่า

อิสิทาสีลูกรัก ขอลูกจงบรรลุปุริญาณเถิด

และจงได้นิพพานที่พระพุทธเจ้า

ผู้ประเสริฐเหนือสรรพสัตว์ทรงทำให้แจ้งแล้ว

ฉันไหว้บิดามารดาและหมู่ญาติทุกคนแล้ว

ออกบวชได้ ๗ วัน ก็ได้บรรลุนิพพาน

ฉันระลึกชาติ (ที่เกี่ยวกับผลกรรมครั้งนี้) ได้ ๗ ชาติ

จึงจักขอบอกให้ท่านฟัง

ขอท่านจงตั้งใจฟังให้ดี

อวิชชาพาปลุกต้นบาป

ชาติที่ ๑ ฉันเกิดเป็นช่างทองมีฐานะดี

อยู่ในเมืองเอรภักจะ

ตอนเป็นหนุ่มได้เป็นคู่กับภรรยาชายอื่น

ชาติที่ ๒ ครั้งตายจากชาติที่เกิดเป็นช่างทองแล้ว

ฉันหมกไหม้อยู่ในนรกนั้นอยู่นานแสนนาน

ชาติที่ ๓ พอพ้นจากนรกนั้น


บาปยังส่งผลให้ฉันมาเกิดเป็นลิงตัวผู้

เกิดมาได้ ๗ วัน ลิงจำฝูงก็กัดลูกอันทะฉันแตก

ชาติที่ ๔ พอตายจากชาติที่เกิดเป็นลิง
บาปยังส่งผลให้มาเกิดเป็นลูกแพะในป่าแคว้นสินธุ
ฉันทูกพวกเด็กชนี่หลังอยู่ ๑๒ ปี
(จนบอบช้ำเป็นแผล) มีहनอนซอนไซ และเจ็บป่วยจนตาย
ชาติที่ ๕ พอตายจากชาติที่เกิดเป็นแพะ
บาปยังส่งผลให้ไปเกิดเป็นลูกโค
ของพ่อค้าโคคนหนึ่ง มีขนแดงเหมือนสีครึ่ง
แต่พอมืออายุได้ ๑๒ เดือนก็ถูกตอน
คั้ไร้โตเป็นโคหนุ่มก็ถูกใช้เทียมไถและลากเกวียนหนักมาก
ต่อมาเมื่อแก่ลงก็กลายเป็นโคตาบอด
เดินเขยยก และขี้โรค จนตาย
ชาติที่ ๖ พอตายจากชาติที่เกิดเป็นโค
บาปยังส่งผลให้ไปเกิดเป็นกะเทย
เป็นลูกของนางทาสที่อยู่ข้างถนน และตายเมื่ออายุ ๓๐ ปี
ชาติที่ ๗ พอตายจากชาติที่เกิดเป็นกะเทย
บาปยังส่งผลให้ไปเกิดเป็นลูกสาวช่างสานเสื่อ
มีฐานะยากจน (ต้องกู้หนี้ยืมสิน)
จึงถูกเจ้าหนี้รุมทวงอยู่ตลอดเวลา
ต่อมาเมื่อหนี้พอกพูนมากขึ้น
พ่อค้าเกวียนซึ่งเป็นเจ้าหนี้มายึดตัวฉันไปเป็นตัวประกัน
ทั้งที่ฉันก็ร้องรำพัน (ขอความกรุณา)
พ่อค้าเกวียนมีลูกชายชื่อคิริทาส
เขารักฉัน ตอนนั้นฉันมีอายุได้ ๑๖ ปีแล้ว
เขามีภรรยาอยู่แล้ว นางเป็นคนดี
มีศีลมีคุณธรรมสง่างามและยกย่องสามี
ฉันบังคับนายคิริทาสให้ขับไล่นางไป

บาปกรรมสิ้นสุดเพราะวิมุติหลุดพ้น
แล้วมาในชาตินี้ บาปกรรมที่ขับไล่ภรรยาของชายอื่น
และบาปกรรมที่บังคับสามีให้ขับไล่ภรรยาของตน
ก็ส่งผลให้สามีทุกคนละทิ้งฉันไป
ทั้งที่ฉันปรนนิบัติเขาไม่ต่างอะไรไปจากนางทาสปรนนิบัตินาย
บัดนี้ บาปกรรมนั้นสิ้นสุดแล้ว
เพราะฉันได้บรรลุอรหัตผล

ชีวิตจริงของภิกษุณีอสิทาสีเมื่อครั้งเป็นสมรवास คงเป็นอุทาหรณ์
ให้ฉุกละหุกเรื่องวิบากกรรมอย่างลึกซึ้ง ขึ้นชื่อว่าบาป จำเป็นต้องเว้นขาด
บาปเวรใดๆ ไม่ใช่ของลองเล่น ผู้ศรัทธาในพุทธศาสนาเชื่อเรื่องการ
เวียนว่ายตายเกิด คงเห็นตรงกันว่า ถ้าตายเน่าชาติเดียวแล้วสิ้นภพจบ
ชาติกันไป พระพุทธเจ้าไม่ต้องมาลำบากสอนให้คนลดละกิเลส และ
คนก็ไม่ต้องมาปฏิบัติลดละอดทนขมฝืนแต่อย่างใด ในเมื่อใครก็ต้องตาย

แต่เพราะการตายไม่ใช่เป็นการปิดบัญชีกรรม ชาวพุทธจึงต้อง
มาเรียนรู้สัมมาทิฐิ พากเพียรลดละกิเลสสั่งสมบุญกุศล เพื่อเกื้อหนุน
เป็นพลังส่งตนพ้นวัฏสงสารอันแสนทุกข์ทรมานนี้ 

กมมํ ตสฺส ปฺรายนํ

กรรมเป็นที่พิภพของสรรพสัตว์

ตติยชนสูตร ๑๕/๕๑

กงล้อกรรม

ของพระมหาโมคคัลลานะ

พระมหาโมคคัลลานะ เป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย มีฤทธิ์มาก สามารถแสดงฤทธิ์ได้ใกล้เคียงกับพระพุทธเจ้า ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงยกย่องท่านไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะด้านมีฤทธิ์มาก ดังพระพุทธดำรัสว่า

ภิกษุทั้งหลาย บรรดาสาวกของตถาคตที่มีฤทธิ์มาก

โมคคัลลานะนี้เป็นเลิศกว่าใครทั้งสิ้น

พระมหาโมคคัลลานะ ได้เป็นอาจารย์ของหมู่คณะช่วยพระพุทธเจ้าประกาศพระพุทธศาสนา ทำให้ผู้เป็นมิถิชาทิฐิจำนวนมาก ได้คลายความเห็นผิด แล้วหันมาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา จนกระทั่งพวกเดียรถีย์ (นักบวชนอกพระพุทธศาสนา) คณะหนึ่งได้จ้างโจรก็กหนึ่งให้ไปฆ่าท่าน เหตุที่เป็นดังนั้น เพราะเดียรถีย์ได้ประชุมปรึกษาหารือกันแล้วต่างลงความเห็น ว่า ทุกวันนี้ที่พวกตนเลื่อมจากลามาหลักการมีผู้นับถือน้อยลงเป็นเพราะผู้คนหันไปเลื่อมใสพระสมณโคดมเป็นส่วนใหญ่ สาวกของพระสมณโคดมที่เป็นตัวการสำคัญ ก็คือ พระมหาโมคคัลลานะ

ครั้นปรึกษาหารือกันแล้ว พวกเดียรถีย์ก็เรียกรับเงินจากผู้ที่ยังนับถือพวกตนอยู่ไปว่าจ้างโจรให้ไปฆ่าพระเถระ เวลานั้นเป็นช่วงระยะเวลาเข้าพรรษา พวกโจรได้พากันไปยังถ้ำกาฬศิลาซึ่งท่านจำพรรษาอยู่ภายนอกถ้ำมีกุฏิหลังเล็กๆ อยู่หลังหนึ่ง ท่านพักอยู่ในกุฏิหลังนั้นและเมื่อได้ทราบว่ามีโจรมาล้อมกุฏิหมายจะฆ่าท่าน พระเถระก็เข้าฌานอธิษฐานจิตหายตัวออกไปทางช่องลูกตาล พวกโจรไม่ทราบจึงเข้าไปค้นแต่ก็พลาดโอกาสไม่พบท่าน

วันต่อมาๆ พวกโจรก็ได้มาล้อมกุฏิของท่านอีกแต่ก็ไม่สามารถจับตัวท่านได้เพราะท่านได้ใช้อำนาจฤทธิ์หายตัวไม่ยอมให้โจรจับได้ พวกโจรพยายามอยู่อย่างนี้ถึง ๒ เดือนเต็มๆ พวกเดียรถีย์รู้สึก



เคียดแค้นหนักขึ้นจึงเร่งให้พวกโจรจัดการกับพระเถระให้ได้

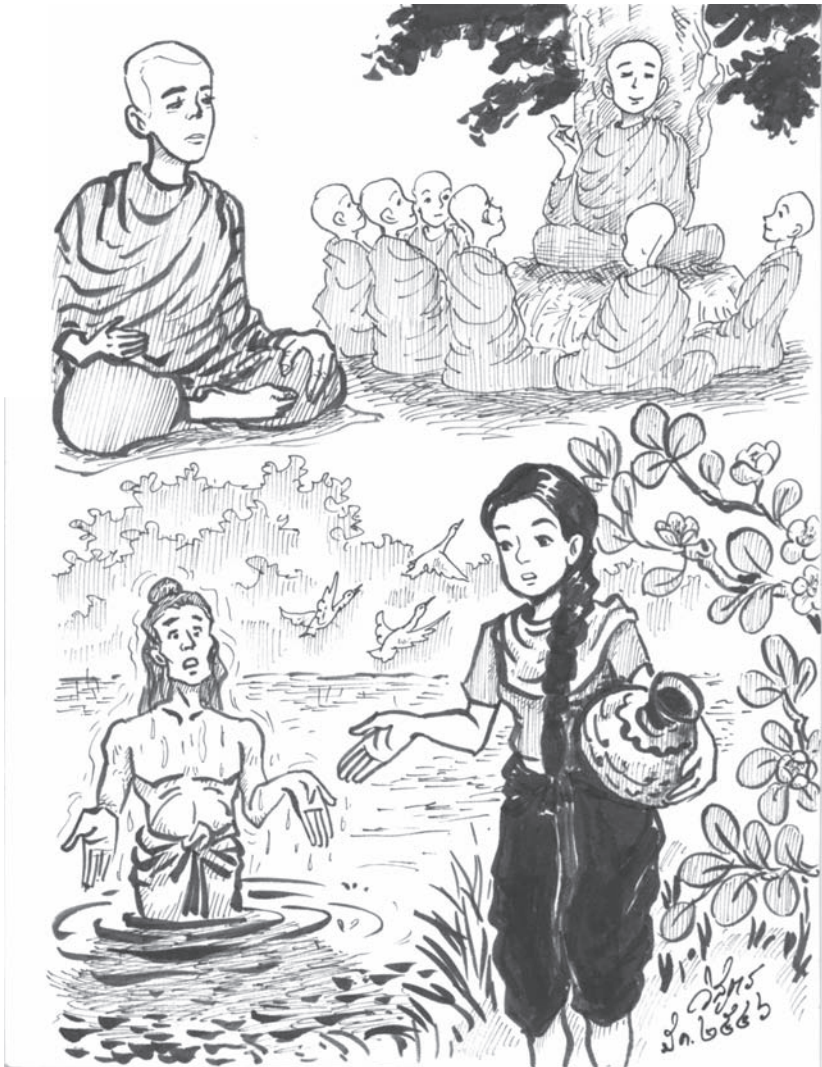
วันหนึ่ง ท่านมาหวนพิจารณาถึงการที่พวกโจรพยายามตามฆ่า ท่านว่าคงจะเนื่องมาจากกรรมเก่าที่ตามมาให้ผล ครั้นพิจารณาไปก็เห็นว่าชาติหนึ่งในอดีตชาติท่านได้ทำอนันตริยกรรมคือ ฆ่าบิดามารดาตามคำยุยงของภรรยา บาปกรรมครั้งนั้นส่งผลให้ท่านไปเกิดในอเวจีมหานรกอยู่เนิ่นนานได้รับทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส แม้จะพ้นจากอเวจีมหานรกแล้วแต่เศษของผลบาปกรรมก็ยังมีอยู่และตามให้ผลตลอดเวลา จนมาในชาติปัจจุบัน แม้จะได้บรรลุนิพพานสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วผลของบาปกรรมที่ยังหลงเหลืออยู่นั้นก็ยังตามอยู่ เมื่อเห็นเป็นดังนี้ท่านก็ไม่คิดหนีอีก พวกโจรจึงจับท่านได้ และทุบตีอย่างเคียดแค้น ผลก็คือร่างกายของพระเถระแหลกเหลว กระดูกแหลกละเอียดเหลือเป็นชิ้นๆ ขนาดเม็ดข้าวสารหัก

เมื่อทุบจนหายแค้นแล้ว พวกโจรสำคัญว่าท่านมรณภาพจึงช่วยกันหามไปทิ้งไว้หลังพุ่มไม้แห่งหนึ่งใกล้ๆ ถ้ากาฬศิลาแล้วหลบหนีไป แม้จะได้รับทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส แต่พระเถระก็ยังไม่มรณภาพ ซึ่งเป็นธรรมดาของพระอัครสาวกหากยังไม่ได้ทูลลา พระพุทธเจ้าแล้วจะยังไม่นิพพานอย่างเด็ดขาด พระเถระยังคงมีสติมั่นคง ท่านเข้าฌานอธิษฐานจิตประสานกายให้ปรกติดุจเดิมแล้วเหาะไปเฝ้า พระพุทธเจ้า ณ วัดเวฬุวัน แคว้นมคธเพื่อทูลลา นิพพาน

พระพุทธเจ้าขอให้ท่านแสดงธรรมและแสดงฤทธิ์อย่างที่ทรงขอให้พระสารีบุตรได้ทำ ท่านได้ทำตามพุทธประสงค์จากนั้นได้ก้มลงกราบพระบาทของพระพุทธเจ้าเป็นครั้งสุดท้ายแล้วเหาะกลับไปยังถ้ากาฬศิลาท่านนิพพาน ณ ที่นั้นเมื่อวันแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒

สังขจะแห่งกรรมเที่ยงตรง ไล่ติดตามตามทวงแม้จะบรรลุนิพพานขึ้นอรหันต์แล้วก็ตาม จึงเป็นข้อพึงสังวรสำหรับทุกท่าน แต่ละวันสังขบุญบาปไว้เท่าใดแล้ว !?





ถือตัวจึงเกิดต่ำ

กรรมเก่าของภิกษุณีปุณณา

ภิกษุณีปุณณา(๒)* เคยเกิดในช่วงสมัยของพระพุทธเจ้าวิปัสสีชาติที่พบพระพุทธเจ้าวิปัสสีนั้น ท่านเกิดเป็นกุลธิดาชาวเมืองพันธุมาตี ต่อมาเจริญวัยขึ้น ยังมีทันได้แต่งงาน ก็เกิดเบื่อหน่ายในชีวิตฆราวาส จึงไปฟังธรรมในสำนักของภิกษุณี จนกระทั่งเกิดศรัทธาเลื่อมใสจึง ออกบวช ท่านรักษาศีลได้บริสุทธิ์ ตั้งใจศึกษาเป็นผู้มีความรู้แตกฉาน และสามารถแสดงธรรมได้ดีเยี่ยม

จากชาตินั้นบุญส่งผลให้เวียนว่ายตายเกิดในภพภูมิต่างๆ จนกระทั่งมาถึงช่วงสมัยของพระพุทธเจ้าสิขี พระพุทธเจ้าเวสสภู พระพุทธเจ้ากุกสันธะ พระพุทธเจ้าโกนาคมนะ และพระพุทธเจ้ากัสสปะ ท่านได้มาเกิดพบพระพุทธเจ้าทุกพระองค์นั้นตามลำดับ แล้วได้ออกบวชเป็นภิกษุณีเหมือนเมื่อครั้งที่เกิดพบพระพุทธเจ้าวิปัสสี ท่านยังคงรักษาศีลได้บริสุทธิ์ มีความรู้แตกฉานเหมือนเช่นเดิม

แต่โดยเหตุที่ในชาติที่พบพระพุทธเจ้ากัสสปะนั้น ท่านเกิดถือตัวว่าเป็นคนมีความรู้ดี จึงแสดงกิริยาอาการกระด้างกระเดื่องต่อเพื่อนภิกษุณีด้วยกัน ไม่เคารพภิกษุณีผู้เป็นพระเถรี จากชาตินั้นเมื่อมาเกิดในช่วงสมัยพระพุทธเจ้าพระองค์ปัจจุบัน(พระพุทธเจ้าสมณโคตม) **บาปกรรมที่ถือตัวจึงส่งผลให้มาเกิดเป็นลูกสาวนางทาส**ในเรือนของอนาถบิณฑิกเศรษฐี

*ภิกษุณีชื่อปุณณา มี ๒ รูป ภิกษุณีปุณณา(๒) เกิดในวาระณะศูทร

เมื่อเป็นลูกสาวของนางทาส เต็บโตขึ้นจึงต้องตกเป็นนางทาส ตามมารดา อย่างไรก็ตาม ท่านได้บรรลุนิสิตาปัตติผลตั้งแต่ครั้งที่ยังเป็นนางทาส โดยได้ฟังพระพุทธเจ้าแสดงสีหนาทสูตร แต่กระนั้นก็ดี แม้จะบรรลุนิสิตาปัตติผล ก็ยังไม่ได้ออกบวช ยังคงเป็นนางทาสรับใช้ การงานในเรื่องของอนาถปิณฑิกเศรษฐีอยู่ตามปกติ

งานที่ต้องทำเป็นประจำอย่างหนึ่งคือ การไปตักน้ำ วันหนึ่งที่ทำน้ำได้พบพราหมณ์โสดิยะกำลังดำผุดดำว่ายอยู่ในแม่น้ำ เนื้อตัวสิ้นเทาเพราะความหนาว จึงได้สนทนาธรรมกัน

ปุณณา : ฉันเป็นสาวใช้ตักน้ำ กลัวเจ้านายดุว่ากลัวจึงยอมลงน้ำทุกเวลา แม้ในฤดูหนาว พราหมณ์ ท่านเนื้อตัวสิ้นเทาเต็มสัณหาหนาว ท่านกลัวใคร จึงลงน้ำทุกเวลาเช่นฉัน

พราหมณ์ : แม่ปุณณา เธอก็รู้ว่าฉันกำลังทำกุศลลอยบาป ยังจะถามอยู่ได้ ผู้ใดก็ตาม ทำบาปไว้ ไม่ว่าจะหนักหรือแกล่ ผู้นั้นยอมพ้นจากบาปได้ด้วยการอาบน้ำ

ปุณณา : พราหมณ์ เรื่องที่ว่าคนยอมพ้นจากบาปได้ด้วยการอาบน้ำนี้ ใครกันนะบอกท่าน นั้นแหละคือคนไม่รู้บอกคนไม่รู้ หากเป็นเช่นนั้นจริง กบ เต่า งู จระเข้ และสัตว์น้ำอื่นๆ ก็จักต้องไปสวรรค์เป็นแน่ (เพราะอาบน้ำตลอดเวลา) คนฆ่าแพะ คนฆ่าหมู ชาวประมงพรานเนื้อ พวกโจร เพชฌฆาต และคนอื่นๆ ที่ทำบาปไว้ก็จะพ้นจากบาปด้วยการอาบน้ำ หากแม่น้ำพัดพาเอาบาปไปได้ ก็จะต้องพัดพาเอาบุญไปได้ด้วย ถ้าอย่างนั้น ท่านก็ต้องเหินห่างจากบุญ พราหมณ์บาปใดที่ทำให้ท่านกลัวถึงต้องลงน้ำได้ตลอดเวลาแม้กระทั่งในฤดูหนาว ท่านอย่าทำบาปนั้นอีกเลย อย่าให้ความหนาวมากระทบผิวหนังท่านอีกเลย

พราหมณ์ : ฉันเดินผิดทาง เธอช่วยพาฉันเดินมาถูกทาง ปุณณา


ฉันขอให้ผ้าผืนนี้แก่เธอ

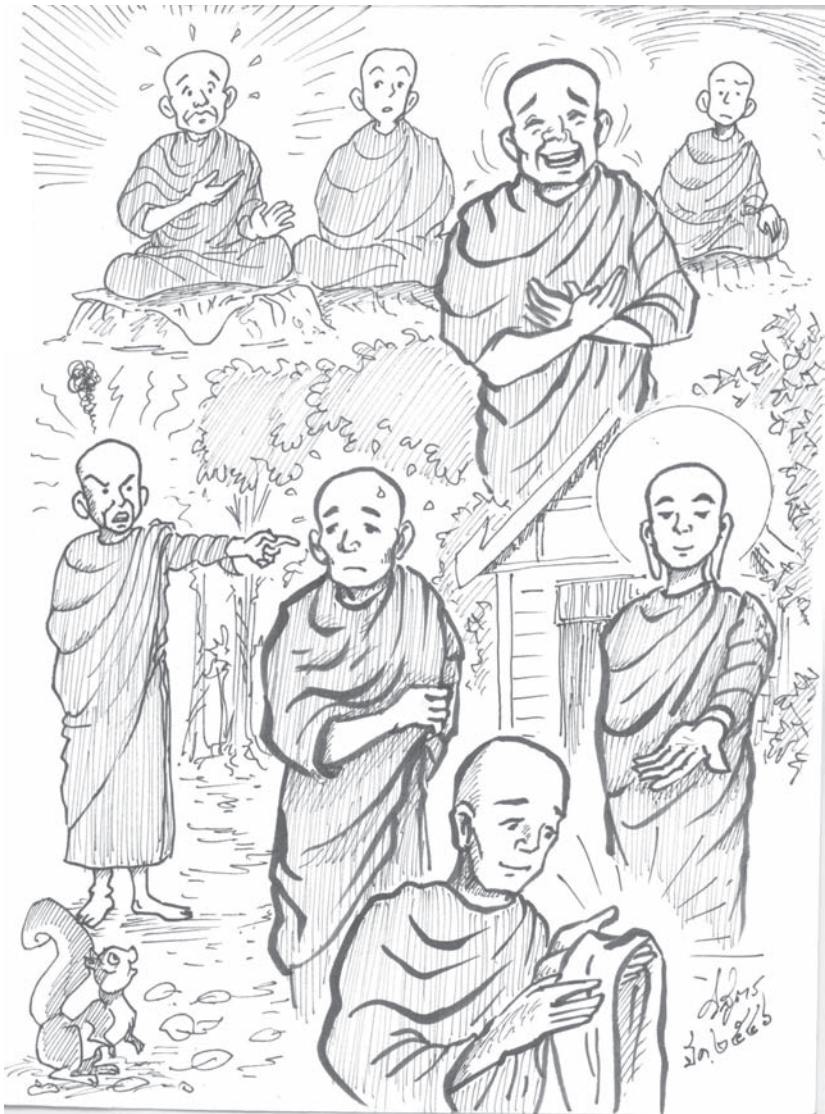
ปุณณา : ท่านจงเก็บไว้ใช้เถิด ฉันไม่ได้ใช้มันหรอก พรหมณ์
ขอให้จำไว้เถิดหากท่านกลัวความทุกข์ รังเกียจความทุกข์ ท่านอย่าได้
ทำบาป ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง ถ้าทำ ท่านก็จะไม่พ้นจากทุกข์ไปได้ แม้
จะจงใจหนีไปก็ไม่พ้น พรหมณ์ ขอให้จำไว้เถิด หากท่านกลัวความทุกข์
รังเกียจความทุกข์ ก็จงถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์เป็น
ที่พึ่ง จงสมาทานศีล เพราะวาบุญ ๒ อย่างนี้ จักช่วยท่านได้

พรหมณ์ : ฉันขอถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์
เป็นที่พึ่ง และขอสมาทานศีลตามที่เธอบอก เพราะบุญทั้ง ๒ นี้จักได้
ช่วยฉัน

พรหมณ์โสตถิยะได้ฟังแล้วเกิดเลื่อมใส จึงเดินทางไปเฝ้า
พระพุทธเจ้าที่วัดเชตวัน แล้วทูลขอบวช (ครั้งบวชแล้วบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ไม่
นานก็ได้บรรลุอรหัตผล) ชาวคราวการสอนธรรมแก่พรหมณ์โสตถิยะ จน
เกิดความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ถึงขั้นไปขอบวชนั้น เป็นที่กล่าว
ขานกันปากต่อปาก จนล่วงรู้ไปถึงอนาถบิณฑิกเศรษฐี อนาถบิณฑิก-
เศรษฐีจึงตอบแทนความดีนี้ ด้วยการปลดปล่อยนางทาสให้เป็นไท

เมื่อได้รับอิสระ พ้นจากความเป็นทาสแล้ว จึงได้ออกบวชเป็น
ภิกษุณี บำเพ็ญเพียรอยู่ไม่นานก็ได้บรรลุอรหัตผล

อุทาหรณ์เรื่องนี้ ให้ข้อคิดแก่เราอย่างลึกซึ้งว่า แม้อีกาลเวลาจะ
ผ่านไปนานเนิ่นข้ามภพข้ามชาติก็ชาติก็ตาม วิบากก็ยังติดตามส่งผล
ทุกอย่างจึงมีที่มาที่ไป ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ชีวิตของภิกษุณี
ปุณณา ก่อนออกบวชนั้น จึงต้องล้มผัสเรียนรู้การลดตัวลดตน บริการ
รับใช้ผู้อื่น ต้องอ่อนน้อมถ่อมตน เจียมเนื้อเจียมตน เพราะเป็นทาส
เขา อันเนื่องมาแต่เหตุแห่งความถือดีถือตัวถือตน หยิ่งยโสกระด้าง
กระเดื่องต่อเพื่อนภิกษุณีด้วยกันในชาติปางก่อนนั่นเอง 



เกิดมา..ปัญญาทิบ

รอยบาปของพระจุฬปีนถก

พระจุฬปีนถก เป็นพระอรหันต์รูปหนึ่งในบรรดาอัสติสาวก พระพุทธเจ้าทรงยกย่องท่านไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะด้านชานาญเจโตวิมุติและด้านชานาญในมโนมยิทธิ(มีฤทธิ์ทางใจ)

ก่อนบรรลुเป็นพระอรหันต์นั้น ท่านได้ชื่อว่าเป็นพระผู้มีปัญญาทิบมาก ถึงขนาดถูกพระมหาปณิกผู้พี่ชายขับไล่ออกไปเสีย เพราะตลอด ๔ เดือนที่บวชมานั้น ท่านท่องจำคาถาไม่ได้เลยแม้แต่บทเดียว ท่านเสียใจมากจึงจะไปลี้ก

พระพุทธเจ้าได้เสด็จมาปลอบและพาท่านไปนั่งอยู่หน้าพระคันธกุฎี แล้วทรงประทานผ้าขาวให้ผืนหนึ่ง ทรงสอนให้ปริกรรมว่า ผ้าเช็ดฝุ่น ผ้าเช็ดฝุ่น (จโฆรณ จโฆรณ) วิถีปฏิบัติดังกล่าวถูกอุปนิสัยของท่าน เมื่อลูบไปๆ ผ้าเริ่มสกปรกทีละน้อยๆ ท่านพิจารณาเปรียบเทียบจิตกับผ้าขาว อย่างแยบคาย เห็นความไม่เที่ยง ท่านเจริญสมณะและวิปัสสนา จนได้บรรลุอรหัตผล หน้าพระคันธกุฎีนั่นเอง

หลังจากบรรลุอรหัตผลแล้ว พระทั้งหลายถามท่านว่า สามารถบรรลุอรหัตผลได้อย่างไร ในเมื่อท่านเป็นคนปัญญาทิบ ท่านกล่าวว่า

เมื่อก่อนผมเข้าใจได้ซ้ำจึงถูกตำหนิ

หลงพี่ได้ขับไล่ผมให้ลี้กเสีย

ผมเสียใจมากเพราะยังอาลัยรักพระศาสนาอยู่

จึงไปยืนร้องไห้อยู่ที่ซุ้มประตูวัดชิวกัมพวัน

ครั้งแล้วพระพุทธเจ้าได้เสด็จมาหาผม

ทรงลูบศีรษะแล้วจับแขนพาผมเข้าไปในวัด

พระศาสดาทรงประทานผ้าแก่ผม

แล้วทรงพระกรุณาตรัสบอกให้ผมไปนั่งบริกรรมจนชื่นใจ
พระดำรัสของพระพุทธเจ้าทำให้ผมยินดีอยู่ในศาสนา
บำเพ็ญสมาธิให้เกิดขึ้นเพื่อบรรลุประโยชน์อันสูงสุด
แล้วผมก็ได้บรรลุลวิชา ๓

ทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้หมดสิ้น

ผมเนรมิตตนได้ ๑,๐๐๐ ร่างจนถึงเวลาเขามานิมนต์

ผมได้เหาะไปเฝ้าพระพุทธเจ้าได้ตรัสรับรองผม

ไม่มีอะไรเกิดขึ้นโดยบังเอิญ เหตุที่พระจุฬีนถกมีปัญญาทึบ
เนื่องจากในชาติหนึ่งของท่าน ได้สร้างอกุศลกรรมไว้ โดยในชาติที่พบ
พระพุทธเจ้ากัศสปะนั้น ท่านออกบวชเป็นสาวกของพระองค์ มีสติปัญญาดีมาก
ทรงจำพระพุทธรูปจนไว้ได้มากและแม่นยำ

คราวหนึ่งได้ฟังพระปัญญาทึบรูปหนึ่งสาธยายพระพุทธรูปหนึ่งผิดๆ ญกๆ
แล้วหัวเราะเยาะจนพระรูปนั้นอาย เลิกท่องจำพระพุทธรูปอีกต่อไป

จากชาตินั้น ท่านเวียนว่ายตายเกิดในภพภูมิต่างๆ จนมาถึงยุคกาล
ของพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน ท่านเกิดมาเป็นน้องชายของพระมหาปณิก
ตอนบวชใหม่ๆ บำปกรรรมที่เคยหัวเราะเยาะพระปัญญาทึบตามมาให้ผล
ทำให้ไม่ได้กัลยาณมิตรแนะนำการปฏิบัติธรรม จึงไม่สามารถท่องจำคาถาได้
แม้แต่บทเดียว จนถูกพระพี่ชายขบไล่ให้สึก แต่ต่อมาได้พระพุทธเจ้าเป็น
กัลยาณมิตร ทรงแนะนำให้เจริญกรรมฐาน (การปฏิบัติที่ตรงฐาน ตรงจิต
ของตน) จึงได้บรรลุลุรทัตผล 🙏



เงาหญิง-เงากรรม

เงาบาปของพระกฤษณะ

พระกฤษณะ เดิมชื่อธานะ เกิดในวรรณะพราหมณ์ เมืองสาวัตถี แคว้นโกศล ศึกษาจบไตรเพท แต่ก็ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นครูสอนพระเวทแต่อย่างใด ท่านออกบวชเมื่ออายุย่างเข้าวัยชรา เมื่อบวชแล้วก็ปรากฏมีรูปหญิงเดินติดตามหลังท่านอยู่ตลอดเวลา และทุกสถานที่ที่เพื่อนพระก็พูดจาเสียดสีในเรื่องที่มีผู้หญิงเดินตาม ท่านไม่สบายใจ จิตใจกังวลฟุ้งซ่านกับคำเสียดสี จนไม่สามารถบำเพ็ญสมณธรรมได้

ผู้หญิงคนนั้นตามที่คนทั่วไปเห็นมีรูปร่างสวยงาม เวลาเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ขณะตักบาตร ชาวบ้านก็มักจะพูดว่า ส่วนนี้เป็นของท่าน อีกส่วนหนึ่งนี้เป็นของผู้หญิงผู้ติดตามท่าน เวลาอยู่ในวัดเพื่อนพระก็จะพูดเสียดสีว่า ไม่น่าเลยท่านธานะคนดี ต้องมาเป็นคนกฤษณะ(ชั่วช้า) จึงเป็นเหตุให้ท่านมีชื่อว่า กฤษณะ

พระกฤษณะไม่ทราบเลยว่ามีผู้หญิงติดตามท่านอยู่จึงรู้สึกไม่พอใจเมื่อถูกพูดจาเสียดสีบ่อยครั้ง เมื่อทนไม่ไหวจึงกล่าวตอบโต้บ้างอย่างเผ็ดร้อน โดยเฉพาะแก่เพื่อนพระด้วยกัน

“พวกท่านที่ชั่วช้า อุบัติมาอาจารย์ของพวกท่านก็ชั่วช้า”

ต่อมาความทราบถึงพระพุทธรเจ้า พระองค์จึงทรงรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าแล้วตรัสถามถึงข้อเท็จจริง เมื่อท่านยอมรับว่าได้กล่าวตอบโต้จึงตรัสเตือน

“ภิกษุ กรรมเก่าเขายังซดใช้ไม่หมดไหนจึงมาสร้างกรรมใหม่อีก”

จากนั้น พระพุทธรเจ้าได้ตรัสเล่าถึงกรรมเก่าที่ท่านทำไว้

เรื่องที่พระกฤษณะมีผู้หญิงติดตามนี้ผู้อื่นอาจรู้กันทั่วเมืองสาวัตถี พระเจ้าปเสนทิโกศลในฐานะพุทธศาสนูปถัมภกทรงเห็นว่า



เป็นมลทินของพระพุทธศาสนาทรงหวังจะช่วยชำระจึงเสด็จไป
ตรวจสอบดูด้วยพระองค์เองถึงกุฏิของพระภิกษุชานะนั้น

ขณะนั้น พระภิกษุชานะกำลังนั่งเย็บผ้าอยู่ในกุฏิ พระเจ้า
ปเสนทิโกศลเสด็จไปถึงทอดพระเนตรเห็นหญิงคนหนึ่งแต่งตัวสวยงาม
ยืนอยู่ข้างหลังท่าน จึงทรงขออนุญาตเสด็จเข้าไปในกุฏิเพื่อดูหญิงนั้น
ให้ชัดเจน แต่ครั้งเสด็จเข้าไปแล้วก็ไม่ทรงพบเห็นแม่แต่เงา ทรงตรวจ
ดูกุฏิทุกซอกทุกมุมก็ไม่ทรงพบเห็นจึงเสด็จกลับออกมาประทับยืนอยู่
ในที่เดิมและขณะที่ประทับยืนทอดพระเนตรอยู่ในที่เดิมนั้นอีก ในที่สุด
ทรงสรุปได้ว่าผู้หญิงนั้นคงไม่ใช่รูปจริง แต่คงเป็นรูปที่เกิดขึ้นมาจาก
กรรมเก่าของพระเถระ แรกทีเดียวที่เสด็จมาถึง พระเจ้าปเสนทิโกศล
ไม่ทรงไว้แต่เมื่อทรงแน่พระทัยว่าท่านไม่ผิดอย่างที่อุกกล่าวหาจึงทรง
ยอมให้แล้วทอดพระเนตรดูท่านอย่างพิถีพิถันเพราะทรงเห็นท่าน
ฝ่ายผอมผิวพรรณชืดเซียวจึงทรงเข้าพระทัยได้ดีว่าท่านคงลำบาก
เรื่องอาหาร ดังนั้นก่อนเสด็จกลับจึงตรัสว่า

“พระคุณเจ้า นับแต่นี้ไปไม่ต้องไปบิณฑบาตที่ไหนหรอก โยม
จะบำรุงท่านด้วยปัจจัย ๔ ขอให้ท่านตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมก็แล้วกัน

นับแต่นั้นมาพระภิกษุชานะก็เข้าไปบิณฑบาตในพระราชวังทุกวัน
ร่างกายเริ่มมีกำลังเพราะได้อาหารพอฉันจิตเริ่มสงบเพราะไม่ต้องกังวล
เกี่ยวกับคำพูดเสียดลี ท่านเจริญสมณะและวิปัสสนาอย่างต่อเนื่อง
ไม่นานก็ได้บรรลุอรหัตผล และท่านที่ได้บรรลุอรหัตผลนั้นรูปหญิงที่
ติดตามท่านก็หายไปพร้อมๆ กัน

สาเหตุที่เมื่อบวชแล้วมีรูปหญิงเดินติดตามหลังอยู่ตลอดเวลา
นั้น มีเรื่องเล่าว่า ครั้งนั้นเป็นช่วงปลายพุทธบาทกาลของพระพุทธเจ้ากัสสปะ
ท่านเกิดเป็นภุมมเวทดา(เวทดาที่สิงสถิตอยู่ตามภาคพื้นดิน) เห็นพระสาวกของ
พระพุทธเจ้ากัสสปะ ๒ รูปมีความรักและสามัคคีกันอย่างยิ่งจึงรู้สึก
ริษยาหวังจะทำให้พระสาวกนั้นแตกแยกกัน ภุมมเวทดาหาโอกาส

ทำลายความรักความสามัคคีของพระสาวก ๒ รูปนั้นอยู่นาน จนถึงวันอุโบสถวันหนึ่ง พระสาวก ๒ รูปนั้นเดินทางไปทำอุโบสถร่วมกัน ระหว่างทางรูปหนึ่งเกิดปวดอุจจาระจึงขอตัวไปทำธุระในพุ่มไม้ใกล้ทางเดินปล่อยให้อีกรูปหนึ่งยืนคอยอยู่ ภูมมเวทดาเห็นเป็นโอกาสจึงแปลงตนเป็นหญิงสาวรูปร่างสวยงาม เมื่อพระสาวกรูปนั้นออกจากดงมาก็ตามหลังท่านออกมาด้วยพลังแสดงกิริยาอาการเหมือนว่าได้สำเร็จ กามกิจกับท่านมานั้นคือ เกล้าผม จัดแต่งผ้าถุงให้เรียบร้อย

พระสาวกรูปที่ยืนคอยอยู่เห็นพระเพื่อนมีผู้หญิงเดินตามหลังออกมาจากพุ่มไม้ก็เริ่มสงสัยในพฤติกรรม ยิ่งมาได้เห็นกิริยาอาการของหญิงที่แสดงมาอย่างนั้นก็ยิ่งแน่ใจว่าสิ่งที่ตนสงสัยนั้นน่าจะเป็นจริง จึงแสดงอาการรังเกียจ เมื่อพระเพื่อนมาถึงจึงได้ปฏิเสธไม่ขอร่วมทาง ด้วยพร้อมทั้งบอกตามที่ตนเห็นและสงสัย ฝ่ายพระเพื่อนที่ถูก ภูมมเวทดาเกล้งนั้นก็ปฏิเสธหนักแน่นว่า มิได้ทำผิดอย่างที่ถูกล่ามคา


อย่างไรก็ตาม วันนั้นการกลั่นเกล้งของเวทดาได้ผล กล่าวคือ พระสาวก ๒ รูปนั้นเกิดแตกแยกถึงขนาดไม่ยอมร่วมลงอุโบสถด้วยกัน และไม่ใช่แต่พระสาวกคู่นั้นเท่านั้น แม้พระสาวกรูปอื่นๆ ที่เดินทางมาหมายจะร่วมลงอุโบสถด้วยก็เริ่มลังเลใจ ในที่สุดพระสาวกรูปที่ถูกเวทดาเกล้งก็ถูกขับไล่ไม่มีพระสาวกรูปใดร่วมทำอุโบสถด้วย เพราะต่างก็เชื่อกันว่าท่านเสียศีลของจากความเป็นพระแล้ว เพราะเหตุที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิง

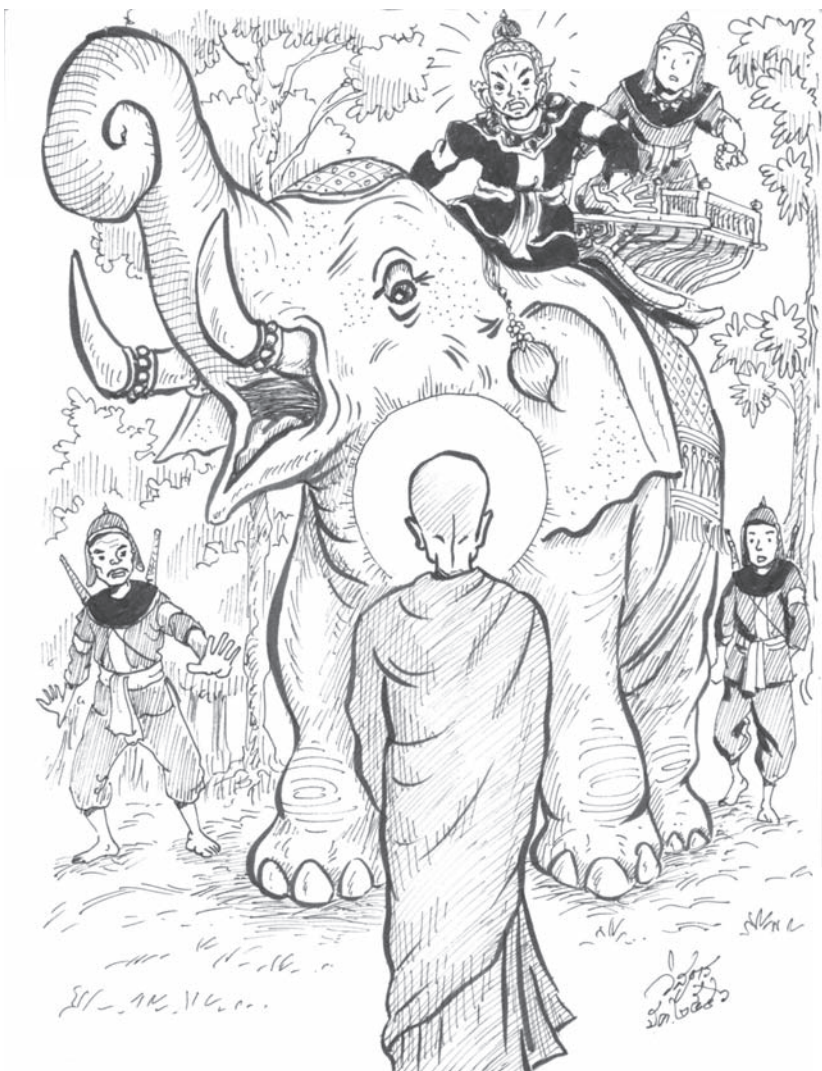
ภูมมเวทดาได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอดเวลาตอนแรกก็รู้สึกสมใจที่พระสาวกแตกแยกกัน แต่เมื่อความแตกแยกขยายใหญ่ขึ้น พระสาวกรูปที่ตนเกล้งถูกรังเกียจจนได้รับความเดือนร้อนอย่างหนัก ภูมมเวทดาจึงรู้สึกเสียใจและสงสารพระสาวกรูปนั้นมาก ขณะนั่นเอง จึงตัดสินใจแปลงตนเป็นคนแก่เข้าไปหาพระสาวกที่กำลังล้งเล็ใจจะเชื่อ ดีพร้อมทั้งสารภาพผิดและบอกกล่าวความจริงให้ทราบ

พระสาวกเหล่านั้นครั้งนั้นได้ทราบความจริงแล้วก็ยอมให้พระสาวกรูปที่ถูกกลั่นแกล้งนั้นเข้าร่วมลงอุโบสถแต่แม้กระนั้นความสัมพันธ ส่วนตัวของพระคุณุครณีก็มีดีดีจเดิม ต่างรูปต่างแยกกันอยู่และต่าง มุ่งปฏิบัติธรรมจนตราบอายุขัย

ฝ่ายกุมมเวทดาจตุจากชาตินั้นแล้ว บาปกรรมก็ส่งผลให้ไปเกิด ในอเวจีนรกสิ้นพุทธรหนึ่งต้องทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส จนมา ถึงพุทธรูปบาทกาลของพระพุทธรเจ้าพระองค์ปัจจุบัน จึงพ้นจากอเวจี นรกมาเกิดเป็นบุตรพราหมณ์ชาวเมืองสาวัตถีตั้งกล่าวมาแล้ว

พระคุณุชานะได้บรรลุอรหัตผลพร้อมก็กับเวลาที่กรรมชั่ว ให้ผลสิ้นสุดลง พระพุทธรเจ้าทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะด้าน จัปสลากได้เป็นอันดับแรก และท่านก็เป็นหนึ่งในอสีติมหาสาวก ท่านได้ฝากคำสอนแก่พระที่ยังเป็นปุถุชนว่า

กิเลสที่ผูกสัตว์ไว้ในภพชั้นหยาบ ๕ อย่างคือ
สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สิ้นพตปรามาส กามราคะ
และปฏิฆะ ภิกษุต้องตัดให้ได้
กิเลสที่ผูกสัตว์ไว้ในภพชั้นละเอียด ๕ อย่างคือ
รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทัจจะ และ
อวิชชา ภิกษุต้องละให้ได้
อินทรีย์ธรรม ๕ อย่าง คือ สัทธา วิริยะ สติ
สมาธิ และปัญญา ภิกษุต้องทำให้เกิดขึ้นให้ได้
เพราะภิกษุที่พระพุทธรเจ้าตรัสเรียกว่า ข้ามโอฆะ
(หัวน้ำคือกิเลส)ได้นั้น ต้องล่วงพ้นกิเลส
เครื่องทำให้ข้องติด ๕ อย่างคือราคะ โทสะ
โมหะ มานะ และทิฏฐิ 



เกิดใหม่ในวรรณะต่ำ

กระแสกรรมของพระอุบาลี

พระอุบาลี เป็นหนึ่งในอเสติมหาสาวก พระพุทธรเจ้าทรงตั้งท่านไว้ตำแหน่ง **เอตทัคคะด้านทรงจำพระวินัย** การที่พระพุทธรเจ้าทรงสถาปนาทอดคองอยู่ได้ตราบเท่าทุกวันนี้ นับว่าพระอุบาลีมีบทบาทสำคัญอย่างมาก เนื่องจากท่านศึกษาพระพุทธรพจน์ใกล้ชิดกับพระพุทธรเจ้าตลอดเวลา กระทั่งบรรลุอรหัตผล ท่านมีความชำนาญเป็นพิเศษในพระวินัย และได้ถ่ายทอดอบรมสั่งสอนศิษย์จนได้ทำหน้าที่สำคัญในการรักษาพระพุทธรศาสนา คือการสังคายนา

ท่านเกิดในวรรณะหินชาติ (วรรณะชั้นต่ำ) เมื่อครั้งเป็นฆราวาส มีอาชีพเป็นช่างกลบก (ตัดผม) ทำหน้าที่แต่งเกศาถวายเจ้าชายศากยะ มีความจงรักภักดีต่อเจ้าชายทุกพระองค์ เมื่อคราวที่เจ้าชายศากยะออกบวชก็ได้ตามเสด็จออกบวชด้วย เจ้าชายศากยะได้พร้อมใจกันกราบทูลพระพุทธรเจ้าให้บวชให้ช่างกลบกอุบาลีก่อน โดยให้เหตุผลว่า จะได้ลดความถือตัวลง เพราะจะได้ไหว้พระอุบาลีซึ่งบวชก่อน (เจ้าชายศากยะเป็นพวกถือตัวจัด ถ้าพวกตนบวชก่อน พระอุบาลีก็ต้องไหว้พวกตนซึ่งบวชก่อน เรียกว่าครั้งเป็นฆราวาสก็คอยรับใช้เหล่าเจ้าชายอยู่แล้ว มาบวชก็ยังต้องไหว้เหล่าภิกษุที่เป็นเจ้าชายศากยะอีก อาจจะไม่เป็นผลดีต่อการปฏิบัติธรรมของเหล่าภิกษุที่เป็นเจ้าชาย) พระพุทธรเจ้าจึงทรงบวชให้อุบาลีก่อนโดยวิธีบวชแบบเอหิภิกขุอุปสัมปทา

ในชาติหนึ่งแต่ปางก่อนของพระอุบาลีนั้น ท่านเกิดเป็นพระราชกุมาร พระนามว่า **“จันทนะ”** พระราชบิดาซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์เจ้าแผ่นดินพระนามว่า **“อัญชสะ”** มีพระเดชาณุภาพสูงส่ง มีบริวารประมาณมิได้ มีทรัพย์มากมาย **ความที่เกิดเป็นพระราชโอรสของพระราชชาติผู้ยิ่งใหญ่ ทำให้ท่านเป็นคนกระด้างถือตัว** ดังปรากฏในอุบาลีเถรปาทานที่ ๘ พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๒ ข้อ ๘ ว่า

เราเป็นกษัตริย์พระนามว่าจันทนะ เป็นโอรสของพระราชวงศ์
นั้น (พระเจ้าอัญชนะ) เป็นคนกระด้างเพราะความเมียดด้วยชาติ และเพราะ
ความเมียดด้วยยศและโภคะ ช้างแสนหนึ่งอันประดับด้วยเครื่องอลังการ
ทุกอย่าง เป็นช้างตกมันโดยฐานะสาม เกิดในตระกูลมาตังคะ
ห้อมล้อมเราอยู่ทุกเมื่อ เราห้อมล้อมด้วยพลของตน ประสงค์จะ
ประพาสอุทยาน จึงขึ้นช้างชื่อคีรีนาคแล้วออกจากนคร ในกาลนั้น
พระปัจเจกพุทธเจ้านามว่าเทวละ สมบูรณ์ด้วยจรณะคุ้มครองทวาร
และสำรวมเป็นอันดี เดินมาข้างหน้าเรา

เวลานั้นเราได้ไล่ช้างคีรีนาคไปให้จับพระปัจเจกพุทธเจ้า ลำดับ
นั้น ช้างทำเหมือนเกิดความโกรธ แต่ไม่ยกเท้าขึ้น เราเห็นช้างร้องไห้
ได้ทำความโกรธในพระปัจเจกพุทธเจ้า เราเบียดเบียนพระปัจเจก-
พุทธเจ้าแล้ว ได้ไปสู่อุทยาน ณ ที่นั้น เราไม่ได้ความสุขเอาเสียเลย
เหมือนไฟโพลงอยู่บนศิระะ และยอมเดือดร้อนด้วยความเว้าร้อนดัง
ปลาติดเบ็ด แผ่นดินมีสมุทรสาครเป็นที่สุด ปราภูมิเหมือนไฟติดทั่วแก่เรา
เราเข้าไปเฝ้าพระชนกแล้ว ได้กราบทูลดังนี้ว่า

หม่อมฉันได้ไล่ช้างอันซบมัน ดังอสรพิษโกรธ ดังกองไฟไหม้
ลามมา ผู้ฝึกแล้วไปให้จับพระปัจเจกพุทธเจ้า หม่อมฉันรุกรานพระ
ปัจเจกพุทธเจ้าผู้เป็นพระชินเจ้า มีเดชรุ่งเรืองฟุ้งกลัว

(พระชนกตรัสว่า) พวกเราชาวบุรีทั้งหมดจักพินาศ เราจะขอขมา
พระมุนีนั้น ถ้าเราจะไม่ขอขมาท่านผู้มีตนอันฝึกแล้ว มีจิตตั้งมั่น
ภายในวันที่ ๗ แว่นแคว้นของเราจักพินาศ

เจ้าชายจันทนะได้ไปขอขมาพระปัจเจกพุทธเจ้า ซึ่งพระปัจเจก-
พุทธเจ้าได้กล่าวปลอบพระทัยบรรเทาความเว้าร้อนใจของเจ้าชายจันทนะว่า

ไฟไม่ตั้งอยู่ในน้ำ

พืชไม่งอกบนหินล้วน

กิมิชาติ (หนอน) ไม่ดำรงอยู่ในยาพิษฉันใด

ความโกรธย่อมไม่เกิดในพระพุทธรูปนั้น
อนึ่ง พื้นดินไม่หวั่นไหว
สมุทรสาครประมาณไม่ได้
และอากาศไม่มีที่สูดจันใด
พระพุทธรูปใครๆ ให้กำเริบไม่ได้จันนั้น

จากชาตินั้น ท่านได้เวียนว่ายตายเกิดในภพภูมิต่างๆ จนมาถึง
ยุคกาลของพระพุทธรูปเจ้าสมณโคดม ด้วยอำนาจเศษของบาปกรรม จึง
มาเกิดในตระกูลต่ำ (พื้นชาติ) คือตระกูลช่างตัดผม (ในครั้งพุทธกาลถือว่าเป็น
งานของชนชั้นต่ำ) และได้ออกบวชดังกล่าวแล้ว

พระอุบาลีได้เตือนสติชาวชนว่า

ขอท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว เราจักบอกเนื้อความแก่ท่านตาม
บทที่เราเห็นแล้ว เราดูหมิ่นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (พระปัจเจกพุทธเจ้า) ผู้มีจิตสงบระงับ
มีใจมั่นคงนั้นแล้ว เพราะกรรมนั้น วันนี้จึงได้เกิดในกำเนิดต่ำทราวม

พระอุบาลีดำรงตำแหน่งเอตทัคคะด้านทรงจำพระวินัย ท่านได้
กล่าวถึงพระวินัยไว้ว่า

เราย่อมทรงพระวินัยอันงามเช่นกับพระศาสดาไว้ด้วยหทัย

เราจักน้อมสการพระวินัยในกาลทุกเมื่อ

พระวินัยเป็นที่อาศัยของเรา

พระวินัยเป็นที่ยืนเดินของเรา

เราจะสำเร็จการอยู่ในพระวินัย

พระวินัยเป็นโคจรของเรา

ข้าแต่พระมหาวิระเจ้า

เพราะฉะนั้น พระอุบาลีผู้ถึงที่สุดในพระวินัย

และฉลาดในสมณะ

ถวายบังคมพระบาทของพระศาสดา 



กายดำเตี้ย

บาปเนิ่นนานของพระลฤกษณ์ภัททียะ

พระลฤกษณ์ภัททียะ เป็น ๑ ในอสีติมหาสาวก พระพุทธเจ้า ได้ตั้งท่านไว้ในตำแหน่ง **เอตทัคคะด้านมีเสียงไพเราะ** เดิมท่านชื่อ “ภัททียะ” แต่เนื่องจากมีร่างกายดำเตี้ย คนจึงมักเรียกท่านว่า “ลฤกษณ์ภัททียะ” (ภัททียะผู้มีร่างกายเล็กและเตี้ย)

ใน “ลฤกษณ์ภัททียเถรพทานที่ ๑” พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๓ ข้อ ๑๓๑ ท่านได้เล่าอดีตชาติและวิบากที่ทำไว้ จึงได้เกิดมามีร่างกายดำเตี้ยว่า

“ในภัทรกัปนี้ พระพุทธเจ้าผู้มีพระนามตามพระโคตรว่า กัสสปะ เป็นเฝ้าพันธู์พรหม มีพระยศใหญ่ ประเสริฐกว่านักปราชญ์ ได้เสด็จอุบัติขึ้นแล้ว พระองค์ทรงยังพระศาสนาให้โชติช่วงครอบงำเดียรฉัตร ผู้หลอกลวง ทรงแนะนำเวไนยสัตว์ พระองค์พร้อมทั้งพระสาวก บริณิพพานแล้ว เมื่อพระพุทธองค์ผู้เลิศในโลกบริณิพพานแล้ว ประชุมชนเป็นอันมากที่เลื่อมใส จักทำพระสถูปของพระศาสดา เพื่อต้องการจะบูชาพระพุทธเจ้า

“เขาปรึกษากันอย่างนี้ว่า จักช่วยกันทำพระสถูปของพระศาสดา ผู้แสวงหาพระคุณอันใหญ่ ให้สูง ๗ โยชน์ ประดับด้วยแก้ว ๗ ประการ

“ครั้งนั้น เราเป็นจอมทัพของพระเจ้าแผ่นดินแคว้นกาลสีพระนามว่ากิกิ ได้พุดลตประมาณที่พระเจดีย์ของพระพุทธเจ้า ผู้ไม่มีประมาณเสีย ครั้งนั้น ชนเหล่านั้นได้ช่วยกันทำเจดีย์ของพระศาสดา ผู้มีพระปัญญากว่านรชน สูงโยชน์เดียว ประดับด้วยรัตนนานาชนิด ตามถ้อยคำของเรา เพราะกรรมที่ทำไว้ดีนั้น และเพราะการตั้งใจงานไว้ เราละร่างมนุษย์แล้ว ได้ไปสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ก็ในภพสุดท้ายในบัดนี้

เราเกิดในสกุลเศรษฐีอันมั่งคั่งสมบูรณ์มีทรัพย์มากมาย ในพระนครสา
วัตถ์อันประเสริฐ เราได้เห็นพระสุคตเจ้าในเวลาเสด็จเข้าพระนคร ก็
อัศจรรย์ใจ จึงบรรพชา ไม่นานก็ได้บรรลอรหัต

**“เพราะกรรมคือการลดประมาณของพระเจดีย์ เราได้ทำให้ เรา
จึงมีร่างกายต่ำเตี้ย** ควรจะเป็นร่างกายกลม เรามบูชาพระพุทธเจ้าสูงสุด
ด้วยเสียงอันไพเราะ จึงได้ถึงความเป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายที่มี
เสียงไพเราะ”

ในบางแห่งกล่าวว่า ซาติที่พบพระพุทธเจ้ากัสสปะนั้น ท่านเกิด
เป็นช่างไม้ฝีมือดี หลังจากที่พระพุทธเจ้ากัสสปะปรินิพพาน ชาวเมือง
จะสร้างเจดีย์ แล้วเสนอกันสูงสุดถึง ๗ โยชน์ แล้วก็ลดลงมาเป็น ๖
โยชน์ ๕ โยชน์ ๔ โยชน์ ๓ โยชน์ ๒ โยชน์ ช่างไม้รู้สึกรำคาญใจ
จึงเสนอให้สร้าง ๑ โยชน์ เพราะถ้าสูงเกินไปจะซ่อมแซมรักษาลำบาก
ตกลงจึงสร้างเจดีย์สูง ๑ โยชน์ ด้วยวิบากที่ไปลดความสูงของพระเจดีย์
เมื่อมาเกิดในสมัยของพระพุทธเจ้าสมณโคตม ท่านจึงมีร่างกายเตี้ย

และความที่ท่านมีร่างกายเตี้ยนี้เอง ใครเห็นก็มักจะฆ่าท่าน ใน
วันหนึ่งมีการละเล่นมหรสพในเมือง คุณิกานางหนึ่งนั่งรถไปกับ
พราหมณ์เพื่อจะเข้าเมือง ได้เห็นท่านตัวเล็ก นางจึงหัวเราะอย่างอดไม่ได้
ท่านกำหนดเอากระดูกพินของนางเป็นอารมณ์ และได้บรรลุนาคามีผล
ต่อมาเมื่อได้รับโอวาทเพิ่มเติมจากพระสารีบุตร ท่านเจริญวิปัสสนา
พิจารณาตามโอวาท จนกระทั่งบรรลอรหัตผล

ท่านเป็นผู้ที่มีเสียงไพเราะ ในขณะที่เดียวกักรูปร่างเตี้ยเล็ก จึงมี
คนทั้งหลายหลงใหลเสียงของท่าน ขณะเดียวกันก็ขบขันเมื่อเห็นรูปร่าง
ท่านจึงกล่าวเตือนสติผู้คนเหล่านั้นว่า

**คนที่หมิ่นเราเรื่องรูปร่าง กับคนที่หลงใหลในเสียงของเรา
มีสภาพไม่ต่างกัน คือ ตกอยู่ในอำนาจจันทราคะ
พวกเขาไม่รู้จักเราจริง** 

มหाराชาโรคเรื้อน

วิบากน่าสลดของพระโมฆราช

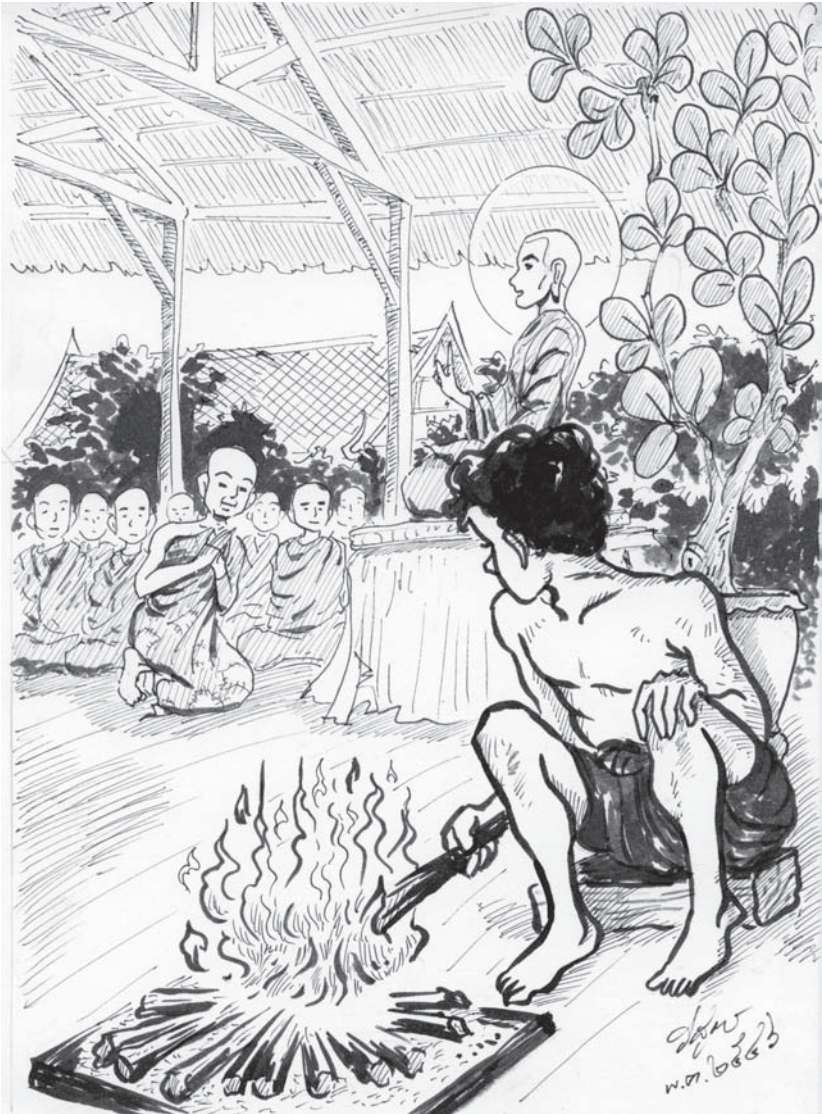
พระโมฆราชก่อนที่จะมาบวชในพระพุทธศาสนา ได้มอบตัวเป็นศิษย์ของพราหมณ์พาวรี ต่อมาพราหมณ์พาวรี เบื่อหน่ายในเพศฆราวาส จึงได้ให้ศิษย์ผู้ใหญ่ ๑๖ คน รวมพระโมฆราชด้วย ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อทูลถามปัญหา ต่อมาทั้งพราหมณ์พาวรี และศิษย์ผู้ใหญ่ทั้ง ๑๖ คน ก็ได้บวชในพระพุทธศาสนา

พระโมฆราช ได้รับการแต่งตั้งจากพระพุทธเจ้าให้ดำรงตำแหน่ง **เอตทัคคะด้านครองผ้าจีวรเศร้าหมอง** ประวัติของท่านน่าสลดใจมาก ปรากฏในโมฆราชเถราปทาน พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๑๓๐ โดยสรุปดังนี้

ในสมัยของพระพุทธเจ้าปทุมุตระ ท่านเกิดเป็นชายยากจน ไม่มีทรัพย์สินสมบัติใดๆ อาศัยอยู่ที่พื้นซึ่งเขาทำไว้ที่หอนั้น และได้**ก่อไฟที่พื้น** **หอนั้นนั้น พื้นจึงดำเพราะถูกไฟลน** ในครั้งนั้นพระพุทธเจ้าปทุมุตระ ได้ตรัสสรรเสริญพระสาวกรูปหนึ่งผู้ทรงผ้าจีวรเศร้าหมองในที่ประชุมชน ท่านเห็นดังนั้นจึงตั้งใจศรัทธาอย่างแรงกล้าที่จะเป็นดังพระสาวกรูปนั้น และได้ทำกรรมดีจนสิ้นอายุขัย

ท่านได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ แต่เพราะได้**ทำกรรมอกุศล** **เอาไฟลนพื้นที่หอนั้น** จึงไปตกนรกอยู่หนึ่งพันปี และด้วยกรรมกรรม พอมาเป็นมนุษย์ ร่างกายจึงมีรอยเป็นเครื่องหมายถึง ๕๐๐ ชาติ เพราะอำนาจกรรม จึงต้องทุกข์ทรมานเพราะการเป็นโรคเรื้อนถึง ๕๐๐ ชาติ

พอถึงภัทราวัย ท่านมีจิตเลื่อมใสเลื่อมใสดูพระอุปัชฌาย์ให้อิมหนาด้วยบิณฑบาต เมื่อละจากร่างมนุษย์ ได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ จนกระทั่งถึงภพสุดท้ายได้เกิดในสกุลกษัตริย์ ในพระไตรปิฎกกล่าวว่า



“เมื่อพระชนกล่วงไปแล้ว ก็ได้เป็นพระมหाराชา เราถูกโรคเรื้อนครอบงำ กลางคืนไม่ได้รับความสุข เพราะสุขที่เกิดจากความเป็นพระเจ้าแผ่นดินหาประโยชน์ไม่ได้ ฉะนั้น เราจึงชื่อว่า **โมฆราช** เราเห็นโทษของร่างกาย จึงได้บวชเป็นบรรพชิต มอบตัวเป็นศิษย์ของพรหมณเฑาะว์ผู้ประเสริฐ”

ต่อมาท่านได้บวชในพระพุทธศาสนา และได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์รูปหนึ่งในโลก

แม้จะเกิดในวรรณะกษัตริย์ พรั่งพร้อมด้วยโลกียสุข แต่เมื่อเหตุปัจจัยของวิบากกรรมมาถึง ความเป็นกษัตริย์ ก็ไม่อาจเป็นเครื่องกำบังให้หลีกเลี่ยงไปจากวิบากกรรมได้เลย 🌀



ธมฺมญฺจเร สุจฺริตํ
น ตํ ทุจฺจริตํ จเร
ธมฺมจาริ สุขํ เสติ
อสุมี โลเก ปรมฺหิ จ ฯ

จงประพาสสุจิตธรรม
อย่าประพาสทุจิต
ผู้ประพาสธรรมย่อมอยู่เป็นสุข
ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

• พุทฺทวจนะ



๑๖๔ รหัสกรรม

กว่าจะมาเป็นพระบรมศาสดา

แต่ละชาติที่ก้าวพลาดไป..

คืออุทธรณ์สอนชาวชน

เพื่อปรับกาย วาจา ใจ ลดละอกุศลจนถึงที่สุดแห่งทุกข์

จากพุทธาปทานชื่อ ปุพพกรรมปิไลติ ที่ ๑๐ ว่าด้วยบุพจริยาของพระผู้มีพระภาคเจ้า

พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๓๙๒

พระผู้มีพระภาคผู้เป็นนายกของโลก แวดล้อมด้วยภิกษุสงฆ์ เป็นอันมาก ประทับนั่งอยู่ที่พื้นหินอันเป็นรัมณีสถานไชติช่วงด้วยแก้ว ต่างๆ ในละแวกป่าอันมีกลิ่นหอมต่างๆ ไกลสระอนินดาต ตรัสชี้แจง บุรพกรรมทั้งหลายของพระองค์ ณ ที่นั้นว่า **ดูกรภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงฟังกรรมที่เราทำแล้วของเรา**

- เราเห็นภิกษุผู้ถืออยู่ป่าเป็นวัตรรูปหนึ่งแล้วได้ถวายผ้าเก่า เราปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าเป็นครั้งแรกเพื่อความเป็นพระพุทธเจ้าในกาลนั้น ผลแห่งกรรม คือการถวายผ้าเก่า ย่อมอำนวยผลให้เป็นพระพุทธเจ้า

- ในกาลก่อน เราเป็นนายโคบาล ต้อนโคไปเลี้ยง เห็นแม่โค กำลังดื่มน้ำขุ่นมัว จึงห้ามมัน ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น ในภพหลังสุดนี้ (แม่) เราจะกระหายน้ำ ก็ไม่ได้ดื่มน้ำตามความปรารถนา

- ในชาติอื่นในกาลก่อน เราเป็นนักเลงชื่อปุนาลี ได้กล่าวต่อพระปัจเจกพระพุทธเจ้าชื่อว่าสุรภี ผู้ไม่ประทุษร้าย (ตบ) ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เราท่องเที่ยวอยู่ในนรกเป็นเวลานาน ได้เสวยทุกขเวทนาแสนสาหัส หลายพันปีเป็นอันมาก ด้วยผลกรรมอันเหลือนั้น ในภพหลังสุดนี้ เราจึงได้คำกล่าวต่อเพราะเหตุแห่งนางสุนทริกา เพราะการกล่าวต่อพระเถระนามว่านันทะ สาวกของพระพุทธเจ้า ผู้ครอบงำอันตรายทั้งปวง เราจึงท่องเที่ยวอยู่ในนรกถึงกาลนาน เราท่องเที่ยวอยู่ในนรกเป็นเวลานาน

ที่เท้าของเราทั้งสี่ (อีก) เพราะว่ากรรมยังไม่พินาศไป


- ในกาลก่อนเราเป็นเด็ก (ลูก) ของชาวประมงอยู่ในบ้านแก้วภู-
คามเห็นคนทั้งหลายฆ่าปลาแล้ว เกิดความโสมนัส ด้วยวิบากแห่งกรรม
นั้น ความทุกข์ที่ศีรษะ (ปวดศีรษะ) ได้มีแล้วแก่เราในเมื่อเจ้าศากยะทั้ง
หลายถูกเบียดเบียน พระเจ้าวิญญูทะฆ่าแล้ว

- เราได้บริภาษพระสาวกทั้งหลาย ในศาสนาของพระพุทธเจ้า
พระนามว่าผุสสะ ว่าท่านทั้งหลายจงเคี้ยว จงกินแต่ข้าวแดง แต่อย่า
กินข้าวสาลีเลย ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เราอันพราหมณ์นิมนต์แล้ว
อยู่ในเมืองเวรัญชา บริโภคข้าวแดงตลอด ๓ เดือน

- ในกาลนั้น เมื่อนักมวยกำลังชกกัน เราได้ห้ามบุตรนักมวยปล้ำ
ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น ความทุกข์ที่หลัง (ปวดหลัง) ได้มีแล้วแก่เรา

- เมื่อก่อนเราเป็นหมอรักษาโรค ได้ถ้ายาให้เศรษฐีบุตร (ตาย)
ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้นโรคปากชันทิกาพาธจะมีแก่เรา

- เราชื่อว่าเซติปาละ ได้กล่าวกะพระสุคตเจ้าพระนามว่ากัสสปะ
ในกาลนั้นว่า จักมีโพธิมณฑลแต่ที่ไหน โพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง ด้วย
วิบากแห่งกรรมนั้น เราได้ประพฤติกกรรมที่ทำได้ยากมาก (ทุกกรกิริยา) ที่
ตำบลดูรูเวลาเสนาณิคมตลอด ๖ ปี แต่นั้น จึงได้บรรลุโพธิญาณ แต่เรา
ก็มิได้บรรลุโพธิญาณอันสูงสุดด้วยหนทางนี้ เราอันบุรพกรรมตักเตือน
แล้ว จึงแสวงหาโพธิญาณโดยทางที่ผิด (ขัดนี้) เราเป็นผู้ลึนบาปและบุญ
เว้นจากความเราร้อนทั้งปวง ไม่มีความเศร้าโศก ไม่คับแค้น เป็นผู้ไม่
มีอาสวะ จักนิพพาน พระชินเจ้าทรงบรรลุกำลังแห่งอภิญญาทั้งปวงแล้ว
ทรงพยากรณ์โดยทรงหวังประโยชน์แก่ภิกษุสงฆ์ ที่สระใหญ่อุโนดาต
ด้วยประการ ฉะนี้แลฯ

ทราบฯ พระผู้มีพระภาคได้ทรงภาสิตธรรมบรรยายพุทธา-
ปทานชื่อบุพพกรรมปิไลติอันเป็นบุพจาริตของพระองค์ ด้วยประการ
ฉะนี้แลฯ 

วนเวียนแหวกว่ายวัฏฏะ

เกิดมาโมฆะเดินหลง

กิเลสหยั่งรากลึกกลง

เป็นดงเพลิงพิษเผาใจ

ชีพดุจเรือไร้หางเสือ

มีดมนหนเหนื่อหนได้

สะเปะสะปะเล่นไป

เก็บบาปฝากในบัญชี

ลัจจะแห่งกรรมบันทึก

ต้นลึกคำนวณถ้วนถี่

เบียดเบียนกายใจจิวี

คือหนี่รอรวันชำระ

• ครองขวัญ

๓ มิ.ย. ๔๖

เอกสารอ้างอิง

๑. ภิกขุณี : พุทธสาวีกาครั้งพุทธกาล โดย บรรจบ บรรณรุจิ
๒. อีสติมหาสาวก : โดย บรรจบ บรรณรุจิ
๓. พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับหลวง เล่มที่ ๓๒
๔. พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับหลวง เล่มที่ ๓๓